

micHEL quoist

itt

va-

gyok,

uram!

ITT VAGYOK, URAM!

MICHEL QUOIST

ITT VAGYOK, URAM!

MAI EMBER IMÁI

BÉCS, 1975

Az eredeti mű címe és kiadója:

PRIERES

Copyright 1954 by „Les Editions Ouvrières”, Paris.

Harmadik kiadás

Egyházi jóváhagyással

Fordította: *Somogyi B. Gerő*

Fedőlapterv: *Agnes Falkner*

Copyright 1970 by Verlag OPUS MYSTICI CORPORIS

(in Verbindung mit dem Österreichischen Pastoralinstitut)

A-1042 WIEN, Postfach 17. – Verlags-Nr. 315.

Druck: Akademische Druck- u. Verlagsanstalt, Graz.

TARTALOM

- 9 HOGY TÖKELETESEBBEN IMADKOZZUK VÉGIG
E LAPOKAT
- 13 HA HALLGATNI TUDNANK ISTEN SZAVARA...
- 15 Szeretem a gyermekeket
- 18 Legszebb alkotásom az Édesanyám
- 22 Kérlek, kisfiam, ne aludj tovább
- 27 HA FIGYELNI TUDNANK AZ ÉLET SODRARA...
- 29 Szeretnék nagyon magasra szállni
- 33 ...AZ EGÉSZ ÉLET EGY NAGY JELLÉ VALNÉK
- 35 Telefon
- 36 Zöld táblák
- 37 Drótkerítés
- 38 Tyúkszememre lépett
- 39 Gumikötél
- 40 Barátom
- 41 A téglá
- 42 A gyermek
- 43 Plakátok
- 44 A földalatti vasúton
- 45 Hinta
- 46 Zárt ajtó előtt

- 47 ...AZ EGÉSZ ÉLET IMADSAGGA VALNÉK
49 Ima egy százfrankos bankjegy előtt
52 Pornográf folyóirat
56 A traktor
58 Temetés
62 A tenger
65 A tekintet
69 Szeretni — A serdülő fiú imája
72 Mártont egyedül találtam
75 A tettes
79 Köszönöm
82 A pap vasárnap esti imája
86 Felszólaltam, Uram
90 Uram, gyötör ez az arc
95 Az éhség
99 A lakás
103 Kórház
106 Az utca közepén állt
110 Megöltek egy arabot
114 Rabszolgák
118 Szabadítsák ki!
122 Kopasz fej
125 Esti futballmérkőzés
129 Ráérek, Uram
133 Csak két szeretet van
138 Teljes szívedből — Mindent
- 141 ALLOMASOK KRISZTUS ÉS AZ EMBEREK ÚTJÁN
142 Szabadíts meg, Uram, önmagamtól
146 Miért mondtad, Uram, hogy szeressek?
151 Segíts, hogy igent mondhassak
155 Semmi vagyok, semmi
158 Haláltusa
161 Kísértés
164 Bűn
168 Éjszaka van
171 Megragadtál, Uram
175 Uram, színed előtt

177 IMADSAGOK A KERESZTÜTON

- 179 I. Jézust halálra ítélik**
- 181 II. Jézus vállalra veszi a keresztet**
- 183 III. Jézus először esik el a kereszt súlya alatt**
- 185 IV. Jézus találkozik fájdalmas anyjával**
- 187 V. Kyrenai Simon segíti Jézust a kereszt hordozásában**
- 189 VI. Egy asszony letörli Jézus verejtékes arcát**
- 191 VII. Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt**
- 193 VIII. Jézus megfeddi Jeruzsálem leányait**
- 195 IX. Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt**
- 197 X. Jézust megfosztják ruháitól**
- 199 XI. Jézust a keresztre szegeznek**
- 201 XII. Jézus meghal a kereszten**
- 204 XIII. Jézus testét visszaadják Anyjának**
- 206 XIV. Jézus testét kőszirba fektetik**

HOGY TÖKÉLETESEBBEN
IMADKOZZUK VÉGIG
E LAPOKAT...

Mielőtt e sorokat papírra vetettük volna, elimádkoztuk, átéltük azokat. Hívő, gyakorló keresztény emberek élete van összesűrítve bennük úgy, ahogyan azt naponta felajánlották Istennek. Ezt a felajánlást öltöztettük a szavak köntösébe, hogy bemutassuk másoknak is. A célunk az volt, segítségükre legyünk abban, hogy átmentsék életüket az imába, hogy életük maga is imádsággá váljék. A felsorolt események mind megtörténtek a valóságban.

A szó hagyományos értelmében természetesen nem nevezhetjük ezeket a sorokat « ima-formuláknak ». Az életben és az életről végzett elmélkedések inkább segíthetik a keresztény embert abban, hogy létezésének mindennapi és gondviselés-szerű eseményei révén megismerje az Isten-közelég bámulatos gazdagságát, de semmiképpen nem volt szándékunkban elfeledtetni a liturgia szent imáját és azokat a szavakat, amelyeket maga Krisztus, majd pedig az Anyaszentegyház adtak gyermekeik ajkára.

Isten mindig párbeszédbe kezd az emberekkel. A könyv elején ezért próbáltuk meg mi is, hogy

Charles Péguy nyomdokain járva, Istent szólaltassuk meg előbb.

A tevékeny keresztény azonban nem elégedhet meg pusztán annak elképzelésével, mit mondana neki az Isten? Valóban hallgatnia kell Őrá, amikor saját életében vagy a külső világ életének a sodrában szól hozzá. Mert mindabban, ami körülöttünk történik, még a legcsekélyebb eseményekben is, Isten szól hozzánk. Így kell érteni azokat a rövid imákat, melyeket példaként közöltünk, hogy segítsenek bennünket Isten keresésében az emberi utak minden lépése során.

De nemcsak a feléje vezető úton kell imádnunk Őt. Módját kell ejtenünk annak, hogy megálljunk szent színe előtt, hogy életünkről hosszabban is elbeszélgessünk Vele, miképpen a gyermek is részletesen beszámol vándorlásairól atyjának, ha huzamosabb ideig távol maradt a családi háztól. Ezeket a baráti megnyilatkozásokat nagyobb lélegzetű imákban foglaltuk össze. Egy tárgyból, eseményből, személyből indulva ki, minden ima a hit sajátos fényének sugarát veti a mindennapi élet egy meghatározott szektorára. Mindazok, akik majd őszintén vállalják a fáradságot, hogy a dolgok mélyéig hatoljanak, bizonyára megérzik majd, ezekből az imákból állandóan felénk árad a felhívás, az ösztönzés, hogy életünket embertársaink, testvéreink szolgálatának szenteljük. Élnünk kell és harcolnunk ott, azon az őrhelyen, ahová az Atya állított bennünket, hogy az Ő országa, az Igazság és a Szeretet országa valósuljon meg mindenütt! Nem tetszés szerinti időtöltés vagy szórakozás ez, hanem keresztény életünk igazi értelme!...

Egyik-másik imádság sokakat feszélyezni fog majd. Kérve kérjük ezeket, legyen bennük egy kis bátorság: ne fordítsanak gyorsan egyet a lapon, hogy ne hallják többé azokat a kérdéseket, amelyeket éppen ezeken a sorokon át intéz hozzájuk az Isten. Sokkal jobb hívó szavára hallgatni az életben, mint majd hallani büntető és kárhoz-tató ítéletét a másvilágon...

Az ima Krisztus iránti barátságunknak és embertársaink iránti szolgálatkészségünknek élő tanúbizonysága nagyon sok esetben. Ezeket az imákat tehát úgy csoportosítottuk, hogy azok e lelki fejlődés tükörképét adják és így felvilágosítsák a küzdő keresztényt saját előbbre haladásáról a teljes odaadás felé vezető ösvényen.

Krisztus követése a szenvedés útján különben is lényegbe vágó kérdés mindazok számára, akik igazán szeretik az értünk önmagát feláldozó Istent. Túl sokat szenvedtünk vagy mosolyogtunk tisztos apáink keresztúti ájtatosságain ahhoz, hogy meg ne kíséreljük a köznapi élet szókincsével egy egészen újat összeállítani. Nagyon jól tudjuk, hogy ezek a szavak is csak tisztavirág életűek és mihamar kimúlnak a divatból. De számít ez? A frissen szakított virágok is elhervadnak. Helyükbe majd újak nyílnak — melyeket mások szakítanak majd le...

Ezt az ima-gyűjteményt természetesen nem úgy kell olvasni mint valami regényt... Szándékosan mutatjuk be őket különböző formákban, hogy a hívő keresztény életének megfeleljenek a legkülönbözőbb helyzetekben is, mindig segítségére sietve abban, hogy egész életét imádsággá szentesítse. Egyik-másik szöveget fel lehet használni

különböző ájtatossági gyakorlatok, virrasztások és elmélkedések vagy eszmecserék kezdő vagy befejező részeként is.

Végezetül: minden ima előtt idézünk egy-két szentírási szöveget, serkentsék a tevékeny keresztényt arra, hogy izelítőt kapva, tüzetesebben és gyakrabban olvassa az Evangélium szent könyveit, s megtalálja azokban mindennapi életének elengedhetetlen lelki táplálékát. Így találkozik, szorosán egybeforrva, egymásra támaszkodva az Evangélium és az élet, e kettős fórum, ahol Isten szól hozzánk.

Bárcsak meghallanák Isten hívó szavát és igenlőleg válaszolnának rá mindazok, akik ezeket a sorokat olvasni fogják. Egyetlen reménység ösztökélt, fűtött bennünket írás közben: az, hogy elindítsuk a nagy dialógust, a párbeszédet az ember és Isten között...

Le Havre, 1954. június 18-án.

Michel Quoist

HA HALLGATNI TUDNÁNK ISTEN SZAVÁRA...

Ha hallgatni tudnánk Istenre, meghallanánk hozzánk intézett szavait. Mert szól az Isten. Szólt már az Evangélium szent könyveiben. De szól az « Új Evangéliumon », a mindennapi életen keresztül is, amelynek lapjait mi írjuk tele nap mint nap, de csak ritkán fogjuk fel, értjük meg üzenetét, mert hitünk gyöngé és életünk túlságosan emberi Krisztussal való barátságunk kezdetén, hogy jobban megértsük őt, képzeljük el, mit mondana nekünk, ha Ő maga alkalmazná Evangéliumát korunk emberének az életéhez...

SZERETEM A GYERMEKEKET

« Akkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy rájuk tegye a kezét. De a tanítványok elutasították őket. Amikor Jézus ezt látta, megneheztelt rájuk és így szólt:

« Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki az Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, nem megy be oda »... (Márk, 10, 13-15).

*

Szeretem a gyermekeket — mondja az Isten — és azt akarom, hogy mindenki olyan legyen mint ők.

Nem szeretem az öregeket, ha csak lélekben meg nem maradtak gyermekeknek.

Ezért tehát mindörökre elrendelem, hogy országomat csak gyermekek lakják!

Nyomorékok, púposak, ráncos arcúak, hófehér szakállú gyermekek, mindenféle, mindenfajta gyermekek tetszéstek szerint, de csak gyermekek.

Ez a kívánságom; nincs mit vitázni fölötte. Másnak ott helye nem lehet!...

Szeretem a kisgyermekeket — mondja az Isten — mert bennük még nem tört meg arcom tükörképe.

Nem rontotta meg még bennük semmi a hozzám való hasonlatosságot: tiszták, újak még, hibátlanak és feddhetetlenek.

Igy, amikor szeliden föléjük hajolok, önmagamra ismerek bennük.

Szeretem a gyermekeket, mert növekvésük még nem ért véget; mert egyre felfelé emelkednek még.

Útban vannak és a jó utat járják.

De a felnőttekkel már nem akad dolgom — mondja az Isten.

Nem növekednek többé és magasabbra sem emelkednek már. Megálltak.

Végzetes a sorsukban az — mondja az Isten — azt képzelik magukról, már beérkeztek!...

Szeretem a nagy gyermekeket — mondja az Isten — mert folytatják a harcot és még bűnt és hibát is követnek el...

Értsünk szót! — mondja az Isten. Nem azért szeretem őket, mert bűnt követnek el, hanem azért, mert tudják, hogy mit cselekszenek; azt meg is vallják és azon fáradoznak, hogy többé el ne essenek.

De nem szeretem a felnőtteket — mondja az Isten —, akik soha, senki ellen nem vétettek, akiknek semmit sem lehet a szemükre vetni.

Mitsem tudok nekik megbocsátani, hiszen nem találnak magukban semmi kivetni valót.

Szívfájdító érzés ez — mondja az Isten — szív-fájdító, mert nem igaz!

De leginkább mégis a tekintetük miatt szeretem a gyermekeket — mondja az Isten. Ott látom, ott olvasom életkorukat.

Országomat majd csak az ötéves gyermekek lakják,
mert a tiszta gyermeki szemnél szebbet nem
ismerek!

Nincs mit csodálkozni ezen — mondja az Isten.
Én lakom szívük titkos belsejében és lelkük
ablakán át én hajlok ki.

Ha szemetek az élet útján tiszta tekintettel talál-
kozik, Én mosolygok felétek azon keresztül.

De nem ismerek szomorúbb látványt — mondja
az Isten — mint az, amely egy gyermekarc
megtört sugarú szemeiben bujkál...

Tárva, nyitva mind az ablakok — de a ház üres...
Nincs többé fény, csak két sötét üreg; nincs többé
tekintet, csak két szemgolyó.

Az ajtó előtt szomorúan állok, hidegtől fázom...
várok... kopogtatok... Sietve szeretnék belépni,

Mert ő, a gyermek, egyedül maradt!...

Lassan eltunyul, megkérgesedik, kiszárad: öreg-
szik. Szegény vénember — mondja az Isten...

*

Alleluja, Alleluja! Nyissatok ajtót mindnyájan, kis
öregék! — mondja az Isten.

A ti Istenetek, a Feltámasztott Isten jön ime fe-
létek, hogy életre támassza bennetek a gyer-
meket!

Siessetek! Itt a pillanat! Kész vagyok új, szép
gyermekarcot, gyermeki tekintetet adni mind-
nyájatoknak.

Mert szeretem a gyermekeket — mondja az Isten
— és azt akarom, hogy mindenki rájuk hason-
lítson!...

LEGSZEBB ALKOTÁSOM AZ ÉDESANYAM

A Boldogságos Szűz testével együtt feljutott a mennyei boldogságba: ez Mária mennybevételének misztériuma. Korunknak jutott a dicsőség, hogy ezt a hittitkot dogmaként kihirdették. Van Valaki, emberi fajtánkból, aki Testvérünk és Istenünk egyúttal: Jézus Krisztus. Van ugyancsak egy Asszony is közülünk, Mária, aki Nővérünk és egyúttal Istenanya. Fiú és Anya, testileg és lelkileg egymásra találva szeretettel tekintenek reánk és várnak az Örök Boldogságba.

*

« Az (angyal) bement hozzá és így köszöntötte: Üdvözlégy Mária kegyelemmel teljes! Az Úr veled van. Áldottabb vagy te minden asszonynál... » (Luk, I, 28)

« ... Erre Mária így szólt: »

« Magasztalja lelkem az Urat, Es ujjongjon szívem üdvözítő Istenemben. Hiszen tekintetre méltatta alázatos szolgáló leányát: Lám, ezentúl boldognak hirdet minden nemzedék.

Mily nagy dolgot művelt velem
Ó, a Hatalmas és a Szent!
Irgalma az istenfélőkre száll
Nemzedékről nemzedékre... » (Luk, I, 46-50).

*

Legszebb alkotásom az Édesanyám — mondja az Isten.

Hiányzott nagyon, hogy nem volt Anyám; így megtettem.

Mielőtt a méhében hordozott volna, akkor teremtettem őt. Biztosabb volt ez így.

Most már valóban emberré lettem, olyan emberre mint a többi ember.

Többé semmit sem kívánhatok el tőlük, mert nekem is van Édesanyám, igazi Édesanyám, Aki eddig hiányzott még.

Édesanyám neve Mária — mondja az Isten.

Hótiszta a lelke és kegyelemmel teljes.

Érintetlen, szűzi test a teste, s belőle csodás fény sugárzik. A földön soha bele nem fáradtam abba, hogy boldogan hallgassam, szemléljem, csodáljam.

Olyan szép az én Édesanyám, hogy amikor elhagytam a mennyet, s minden ragyogását, mellette nem voltam hazátlan nincstelen soha.

Azt is tudom, mit jelent az, ha angyalok serege kísér mindenüvé — mondja Isten, — de higgyétek el nekem: nem ér föl egy Édesanya ölelő karjával...

Édesanyám, Mária, meghalt — mondja az Isten.

S mióta felszálltam a Mennyegek Országába, hiányzott nekem és én is hiányoztam neki.

Lelke a testével ezért szállt fel hozzám.

Nem tehettem másképp. Így volt ez rendjén, így kellett lennie.

Az ujjak, amelyek Istent érintették, nem merevedhettek meg,

A szemek, amelyek Istent csodálták, nem csukódhattak le mindörökre.

És nem hidegülhettek el az ajkak sem, amelyek Isten arcát csókolhatták.

A legtisztább test, amely Isten Fiának adott földi

testet, nem romolhatott meg, nem vesztetett el a föld porához keverten.

Ezt nem engedhettem meg, nem, sehogysem; valóban igen nehezemre esett volna.

Bár Isten vagyok, — de az ő fia is. És én parancsolok.

Am, mindezen túl ezt is az emberek, a testvéreim miatt tettem — mondja az Isten. Hogy nekik is legyen Édesanyjuk a Mennyben; igazi édesanyjuk, testestől lelkestől. A soraikból. Az enyém.

Igy lett. Halála pillanatától fogva velem van. Vagy mint az emberek mondják: a mennybemenetele óta.

Az Anya újra viszont látta fiát és a Gyermeke anyját. Testben és lélekben egymás mellett vannak immár mindörökre. Ó, ha az emberek csak sejteni is tudnák a titok szépségét!...

Végre elismerték hivatalosan is. Földi helytartóm, a pápa, meghirdette ünnepélyesen.

Mindig jólesik, ha elismerik vagy megköszönik az ajándékot — mondja az Isten. Hiszen a nép, a keresztény nép már rég megsejtette testvéri s gyermeki szerelmem e mélységes titkát...

Élvezzék ezentúl még jobban minden előnyét — mondja az Isten.

Édesanyjuk van fenn az egekben, aki szerető szemmel figyeli őket.

Édesanyjuk van fenn az egekben, aki anyai szívvel szereti őket.

Édesanyjuk az én Anyám, aki ugyanúgy néz rám is és ugyanúgy szeret engem is.

Ha okosabbak lennének az emberek, akkor jobban
élnének az alkalommal. Tudnák, hogy Neki
nem mondhatok nemet soha... Vagy tehetnék
másképpen?... Hiszen az én Anyám. Így akar-
tam. S hogy így akartam, ma sem bánom...
Szentől szemben állnak... Test és Lélek... Anya és
Fiú...
Anya és Fia, mindörökre...

KÉRLEK, KISFIAM,
NE ALUDJ TOVABB

A Kálváriára induló Krisztus képe legyen ma előttünk. Vele kell átélnünk a Keresztút minden állomását, hogy valóban átérezzük irántunk való végtelen szeretetét. Krisztus, magára vállalva az emberek minden bűnét és szenvedését, kétezer évvel ezelőtt járta végig ezt az utat, amely most apró részletekre osztva szerte az egész világon megtalálható és meg is marad a világ végezetéig.

Krisztus titokzatos testének tagjaiban szenved tovább és hal meg újra a szemünk előtt. A Keresztút átvezet ugyanis utcáinkon, városainkon, kórházainkon és gyáraink udvarán is. Atszeli a nyomorúság minden ösvényét a szenvedés minden formájában. Átmegy a harcmezőkön is...

Eme állomások előtt kell nekünk is megállnunk, elmélkednünk és imádkoznunk: öntsön erőt a lelkünkbe. Úgy szerethessük őt, hogy végre cselekedni is tudjunk...

*

« Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára... » (Kol., I, 24).

*

Haláltusám eltart az idők végéig — mondja az Isten.

Keresztre szegeznek az idők végéig...

Keresztény gyermekeimnek láthatólag fogalmuk sincs erről.

Megostoroznak, arcul ütnek, felnégyelnek, kereszt-rehúznak, a szemük láttára halok meg és ők nem veszik észre. Mint a vakok, nem látnak semmit...

Igaz: Keresztények sem lehetnek már, mert akkor

nem merülnének el úgy az élet örömeiben,
amíg én meghalok...

Nem értem, Uram, nem, — mondja az ember.

Ezúttal mégis túlzol!...

Ha támadnának, megvédenélek;

Ha haldokolnál, oldaladra állnék!

Uram, szeretlek!...

Nem igaz szó ez, — mondja az Isten. Csak önma-
gukat áztatják az emberek.

Fennhangon hirdetik, hogy szeretnek. Hiszik is és
gyakran egészen őszintén, — ezt elismerem.

Mégis egyre jobban tévelyegnek, nem látnak
és nem értenek semmit!

Lassanként mindent eltorzítottak, kiüresítettek és
kiszárítottak.

Szentséges Szívemet megtisztelik imájukkal ha-
vonta egyszer és máris azt hiszik, hogy szeret-
nek engem.

Mintha én is csak tizenkétszer szeretném őket az
esztendő folyamán.

Úgy hiszik, hogy valóban szeretnek engem, mert
napi imáikat szépen elmormolják, mert meg-
jelennek az esti litániákon, mert böjtölnek
minden pénteken, mert gyertyákat gyújtanak
és elsuttogják titkos fohászaikat Szentséges
Szívem töviskoszorús szobrai előtt.

De én nem gipszből vagyok — mondja az Isten —
nem faragott kőből vagy kiöntött bronzból,

Hanem élő test vagyok, eleven és szenvedő!

Közöttük élek és nem ismernek fel.

Rossz a fizetésem, munkanélküli vagyok, szállásom
csak baraklakás, a hidak alatt éjszakázom, börtönben szenvedek, kiuzsoráznak minden nap

és néha még atyáskodnak is fölöttem.
Pedig előre megmondtam nekik: « Amit a legkisebb atyámfiának tesztek, nekem teszitek... ».
Ez elég világos.
A legfájdalmasabb talán mégis az, jól tudják mindezt ők is, csak éppen nem veszik komolyan.
Megtörték a szívemet, mondja az Isten — és vártam, hogy akad majd valaki, aki szánalmat érez felettem... de nem akadt!

Éhes vagyok, ruhátlan — mondja Isten. És fázom.
Börtönbe zárnak, megcsúfolnak, a földig aláznak.
De mindez csak egy kis rész szenvedéseimből...
Hogy lassan megedződjem...

Mert az emberek sokkal rafináltabb próbákat is kitalálnak már — mondja az Isten.

Szabadságukkal felvértezetten, félelmetesen felvértezetten,

Még kitalálták...

« Bocsáss meg nekik, Uram, mert nem tudják mit cselekszenek... ».

... Kitalálták az igazi háborút!

Felfedezték a Passiót... az igazi Passiót...

Mert mindenütt, hol emberek élnek, ott vagyok én is — mondja az Isten.

Attól a naptól kezdve, amikor közéjük surrantam, mert mindenkihez és mindenkiért jöttem küldetésbe,

Attól a naptól kezdve végérvényesen elköteleztem magam, hogy egybegyűjtöm őket.

Gazdaggá lettem és szegénnyé, munkássá és munkaadóvá.

Szakszervezeti taggá lettem, de azon kívül is dolgozom, lettem sztrájkoló munkás és sztrájktörő is, mert sajnos, mindenfajta munkát végez-

tetnek velem az emberek.
A tüntetők mellett állok, de ott vagyok a zsan-
dárók között is, mert sajnos rendőrt és zsan-
dárt is csinálnak belőlem az emberek.
A baloldalon állok, de a jobb mellett is járok, sőt
még középen is...
Német vagyok és francia, majd amerikai és orosz.
Észak-kórei vagyok, majd dél-kórei; délvietnámi
és északvietnámi;
Mert mindenütt ott vagyok, ahol emberek élnek
— mondja az Isten.

Elfogadtak és becsaptak, ó, az árulók!
Üdvözlégy, Mester!...
Ime: velük vagyok, közöttük vagyok, egy vagyok
a soraikból. Ők vagyok!...
Nézzétek: mivé tettek engem?...
Megostoroznak, felnégyelnek, keresztre húznak;
Egymást marcangolva engem tépnek széjjel,
Egymást gyilkolva engem ölnek meg.
A háborút az emberek találták ki...
Én robbanok fel az aknákon, én hörgök végsőt a
futoárkokban.
Én nyögök keservesen a gránátszilánkok záporá-
ban és én esem el a gépfegyver-sorozatok alatt.
Én hullatom az embervért minden harcmezőn,
Az ütközetek éjszakáin én kiáltom az emberek
jaját,
És én halok meg emberi halállal a csaták elné-
muló, sötét magányában is.
Ó, harcok földje, óriás kereszt, melyre minden nap
újra felszegeznek az emberek,
Hát nem volt elég a Golgota fája?
Valóban hiányzott még ez az óriási oltár a sze-
retet áldozatához?

Miközben körülöm kacagnak, dalolnak, táncolnak
és mint az eszelősök hatalmas röhej közt ke-
serves keresztre feszítenek?...

Légy irgalmas, Uram!... Legyen már elég...
Nem akarom!... Nem ez vagyok én!...

De bizony te vagy ez, gyermekem...

Te vagy és minden testvéred,
mert sok kalapács-ütés kell ahhoz, hogy a sző-
get a fába verjék,
mert sok korbács-ütés kell ahhoz, hogy felha-
sadjon a csupasz vállak bőre,
mert sok tövis kell ahhoz, hogy koronába fon-
hassák őket
és te ahhoz az emberiséghez tartozol, mely
most teljes egészében fölöttem ítélt...

Nem számít, hogy azok között vagy-e, akik ütnek
és vernek, vagy azok között, akik szánalommal
néznek;

hogy azok között vagy-e, akik csak parancsot
hajtanak végre, vagy azok között, akik szótlan
hagyják, hogy mindez megtörténjék...

Mind bűnösök vagytok: az aktív résztvevők és a
tétlen nézdegélők: mindannyian!...

Csak ne légy, Gyermekem, az alvók sorában, akik
még így is, akik még most is tudnak « béké-
sen aludni... » Aludni!...

Szörnyűség! Aludni?... Most?...

« Hát egy órát sem tudtok virrasztani velem?... ».

Térdre, Gyermekem, térdre!... Ugye hallod a harci
lármát?...

Harangszó kondul: Kezdődik a szentmise...

Érted hal meg az Isten, mert keresztre feszítik
az emberek...

HA FIGYELNI TUDNÁNK AZ ÉLET SODRÁRA...

Ha Isten szemével figyelnénk az élet sodrára, észrevennők, hogy a világban semmi sem egészen profán, sőt ellenkezőleg, valamilyen formában minden részt vesz Isten Országának építésében. Hinni számunkra nem jelentheti tehát pusztán azt, hogy szemünket Istenre szegezve, szemléletében elmerüljünk, hanem feltételezi azt is, hogy Krisztus szemeivel vizsgáljuk és értékeljük a földi életet is.

Ha egész lényünket átjárta Krisztus lelkisége, szelleme, ha tekintetünk megtisztult az ő meglátásában, a Világ nem jelenthet akadályt lelki előhaladásunkban, hanem egy örökké megújuló felhívássá lesz: Krisztusban, az Atya szándéka szerint dolgozzunk, fáradozzunk azon, hogy miképpen az Ebben, azonképpen itt a Földön is megvalósuljon az ő országa.

SZERETNEK NAGYON MAGASRA SZALLNI

« Aldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott minket! Benne választott ki a Világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretetből eleve arra rendelt, hogy — akaratának tetszése szerint — Jézus Krisztus által fogadott fiaivá legyünk, magasztaljuk fölséges kegyelmét, amellyel szeretett Fiában fölkarolt minket » (Ef., I, 3-7).

« Tudtunkra adta ugyanis jószágos tetszése szerint akaratának titkát, amellyel elhatározta, hogy az idők teljességével Krisztusban, mint főben foglaljon össze mindent, ami mennyben és földön van » (Ef., I, 9-10).

Szeretnék nagyon magasra szállni, Uram,
Felemelkedni a Város fölé,
a Világ fölé,
az Idő fölé.

Szeretném látásomat kristálytisztára mosni és
kölcönvenni a te szemedet.

*

A Világmindenséget, az Emberiséget és a Történelmet
akkor úgy látnám, mint az Atya látja
Az anyag csodálatra méltó átalakulásában,
Az élet örökös forrásában,
Meglátnám nagy Tested, amely a Lélek lehelletére
születik,

Meglátnám Atyád Szeretetének örök Eszméjét,
amely fokozatosan megvalósul,
Egybefoglalnék Benned mindent, ami a Mennyben
és a Földön végbemegy.
Megérteném, hogy a mai nap, mint tegnap, minden
apróságnak része van a Műben,
Minden embernek a maga helyén,
Minden csoportnak
És minden tárgynak.
Itt látnám a gyárat, ott a filmszínházat,
A kollektív szerződés vitáját, a közös kút első
fúrását,
Látnám a kenyér kifüggesztett árát, s a táncba
menő ifjak vidám csapatát,
Azt a kisgyermeket, aki most születik és az aggot
is, aki most haldoklik.
Láthatnám az anyag legkisebb atomját, s a szuny-
nyadó élet gyöngé érverését,
A gyűlöletet és a szeretetet,
A bűnt és a kegyelmet.

Megrettenve döbbennék arra, hogy a Világ hajna-
lán megkezdett nagy Szeretet-kalandod most
játszódik le a szemeim előtt;
Megérteném a Szent Történelmet, amely a prófé-
ták szerint csak a feltámadása utáni dicső-
ségben fejeződik majd be,
Amikor megjelenysz az Atya előtt, szólván: « Elvé-
geztetett! Én vagyok az Alfa és az Omega, a
Kezdet és a Vég ».
Megérteném, hogy minden egyet alkot,
Hogy minden csak az Emberiség és a Világmin-
denség egyetlen mozgása a Szentháromság felé
Általad és Benned, Uram.

Megérteném, hogy a tárgyak, személyek és az események között semmisem lehet egyszerűen profán,
Hanem Isten akaratából már kezdettől fogva szent mindez,
S hogy az Istentől felemelt embernek is szentül kell bánnia mindennel;
Megérteném, hogy az életem, e parányi lehelet a Nagy és Teljes Testben
Maga is egy nélkülözhetetlen kincs az Atya Tervében.
Ekkor térdre esve csodálnám ennek a Világnak a titkát, Uram,
Amely Világ a bűn számtalan s fertelmes hibája ellenére is
A szeretet hosszúra nyúló szívverése az örök Szeretet felé.

Szeretnék nagyon magasra szállni, Uram,
Felemelkedni a Városom fölé,
a Világ fölé,
az Idő fölé,
Szeretném látásomat kristálytiszttára mosni és kölcsönvenni a te szemedet.

...AZ EGÉSZ ÉLET EGY NAGY JELLÉ VÁLNÉK

Ha Isten szemével néznénk az életet, az egész élet egy nagy Jellé válnék, amely mögött meglátnánk a Teremtő szeretetének megszámlálhatatlan megnyilatkozását csak azért, hogy megnyerje a teremtmény őszinte ragaszkodását, szeretetét. Az Atya nem azzal a szándékkal állított bennünket e földi Világba, hogy földre szegezett szemmel járjunk, hanem hogy az ő nyomdokain haladjunk, őt kövessük a földi dolgok, események és személyek múltékony jelképei mögött. Minden Isten jelenlétét hirdeti.

Nincs szükség hosszúra nyúló imákra ahhoz, hogy a mindennapi élet apróságaiban is rámosolyoghassunk Krisztusra. A következő sorok célja az, hogy ennek az egyszerű, közvetlen szeretetnek néhány példáját bemutassák.

TELEFON

Visszaakasztom a kagylót... Miért telefonált?...
Ah, már értem, Uram...

Mert sokat beszéltem és keveset hallgattam azokra,
akik hozzám szóltak.

Bocsáss meg, ó, Uram, hogy párbeszéd helyett
csak monológot mondtam,
Eszmezsere helyett magam elvét védtem,
És mert másra nem figyeltem, semmit sem értettem,
Mivel másra nem hallgattam, semmit el nem érttem,
Mivel másra nem hallgattam, megtört lelki kapcsolatunk.

Bocsáss meg, ó, Uram: megkaptam a vonalat s
lám,
Most újra szétkapcsoltak minket...

ZÖLD TABLAK

Az iskola modern.

Az igazgató részletesen, büszkén mutatja be az újításokat.

A legszebb találmány, Uram, a zöldszínű tábla!

Tisztes tudósok tanulmányozták, kísérletezték ki pontosan,

S így tudtuk meg azt, hogy az ideális szín a zöld, mely nem bántja a szemet, sőt megnyugtat s pihentet.

En arra gondoltam ekkor, Uram, hogy Te nem várakoztál ennyi ideig arra, hogy a fákat, mezőket zöldre fessd.

Kutató irodád jól működött. Hogy figyelmünk ne csökkenjen, egész sor színárnyalatot dolgoztál ki modern mezőid számára.

Ime: az emberi felfedezések csak abban állnak, hogy megtalálják azt, amit Te már öröktől fogva elgondoltál...

Köszönjük, Urunk! Jó családtyához méltón meghagytaid gyermekeid örömét, hogy a szeretet s a szellem kincseit maguk találják meg.

De védj meg minket a kísértéstől, azt ne higgyük egy napon, hogy azokat mi is találtuk fel...

DRÓTKERÍTÉS

A kerítés dróthálói kezet fognak a lyukak körül,
Hogy még ne szakadjon a lánc, szilárdan tartjak
egymás csuklóját,
És így a lyukakkal biztos gátat emelnek.

Az életemben, Uram, felmérhetetlen a lyukak
száma.

De van legalább annyi a szomszédokéban is...
Ám, ha úgy akarod, kezet nyújtunk most mi is,
Szilárdan, keményen, eltökélten,
És megfoujuk majd a nagy kerítést, hogy védel-
mében berendezzük a szent Éden-kertet.

TYÚKSZEMEMRE LÉPETT

A tyúkszememre lépett!
Haragosan néztem fel rá
És zavartan nézett vissza ő.

De aztán, Uram, úgy gondoltam, nem egészen ok
nélkül léptünk ki mind a ketten közös ka-
punk küszöbére.

Csöngetett... Én ajtót nyitottam
Mosolyogva.

Visszamosolygott,
És szívélyesen kezét rázva váltunk el.

Köszönöm, Uram, hogy találkoztam vele...

GUMIKÖTÉL

Két kézre kapta a gumikötelet, hogy batyuját a csomagtartóra kösse.

Hármat húzott a gumikötélen, de az hirtelen szétszakadt.

Kezefejét nyomogatta, mert a visszavágó kötél-darab hátrasuhintva ostorként csapott rá s mérgelődött, mert fájt a nyoma.

Új kötéllel mindent újra kellett kezdeni.

Eképpen, Uram, vándorcsoportom erejét feszíthetem én is, de nem fokozhatom a szakadásig, Mert a többieket hátra vetné az erő s egyedül maradnék az ismeretlen úton.

Igy van ez, Uram, szent Egyházadban is, mely lassan, terhesen halad előre.

Parancsold meg, hogy néhányan teljes erővel húzzák maguk mögött a hosszú menetoszlopot, Mert olyan ösvényt vágott nekünk az idő, amelyet eddig még soha senki lába nem tiport; De meg ne törjék az egybefűzött láncszemek sorát! Életed köréből el-kivette bizony sokan meghátrálhatnának,

S mindent, mindent újra kellene kezdeni...

BARATOM

Jóbarátom kezét megszorítám, Uram.

És ekkor hirtelen gondterhelt, szomorú arcát látva megrettentem. Uram: Mi történnék akkor, ha nem laknád szívét?...

Zavarban vagyok, mint egy zárt szentségház előtt, mert nem tudom, nem érzem: jelen vagy-e ott?...

Hogyha nem vagy jelen, útjaink szétváltak.

Kezem a kezében csak pusztá test a testen,

Szívem a szívében csak emberi húrt rezdít.

Mint magamért, érte is életed úgy kérem,

Hogy kegyelmed által, ki ma csak barátom, legyen a testvérem!

A TÉGLA

Cement ágyára fektette a téglát a kőműves.
Lapos kanalával biztos kézzel habarcsot vágott rá,
S új téglát fektetett föléje, meg sem várva a téglá
véleményét.

Szemlátomást nőtt, egyre nőtt a fal.
Magasra emelkedhet a biztos falú ház: emberek
otthona.

A nagy bérház lábainál eltemetett névtelen téglára
gondoltam, Uram.

Senki sem látja, miképp vállalja a sorsát - és a
többiek is órá támaszkodnak.

Mit számít az, Uram, hogy az alapfalban, vagy
a ház homlokzatán van-e a helyem,

Ha hűséggel állok posztomon a Te magasztos Épít-
ményedben?...

A GYERMEK

A kis gyermekkocsit elhagyta egy percre az anya.
Közelebb léptem, hogy a liliom lélek mélyén talál-
kozzam az Élő Háromsággal.

A gyermek alszik. Hímzett takaróján elhagyottan
pihennek karjai...

Melle csöndesen piheg és zárt pillái mögött be-
felé néznek szemei.

Azt suttogja csöndesen az élet: lakó van a ház-
ban!...

Uram, Te vagy jelen...

Téged imádlak ebben a gyermekben, aki a ké-
pedet még nem rontotta meg.

Uram, segíts, hogy újra gyermek legyek én is,
Hogy megtalálhassam életed és képed, amely szí-
vem mélyén eltemetve alszik...

PLAKATOK

Nincsen bennük semmi szemérem.

Érintés nélkül nem tudom még a tekintetem sem
rájuk vetni: összesimulva olyan szorosan áll-
nak egymás mellett, mint szövetségre lépett
iker leánytestvérek, hogy érzéseimet felinge-
reljék.

Sértik a szememet rikítón éles színeik,
S nevüket bevésik a felhasított sebbe,
Mint a tetováló rajzolja képeit a felvágott, vérző
bőrre.

Én is, Uram, sok helyütt, sokszor, plakátként ri-
kítok...

Adj erőt, hogy több alázat, több szerénység árad-
jon szerte belőlem.

És legfőképp őrizz attól, hogy erőltetett, hamis
fényben tetszelegjek mások előtt.

A bennem élő, meghúzódó fényednek ereje kell,
hogy felszítsa, felém vonzza embertársaim
tekintetét...

A FÖLDALATTI VASÚTON

Psssszt... Klakk...

Az ajtó bezárult.

A gépre járó kések levágtak egy részt a földalatti vasút perrontömegéből, de csak annyit, mint amennyi egy szerelvény feltöltéséhez éppen elég.

Elindulunk.

Moccanni sem tudok.

Nem vagyok többé « egyén », csak « tömeg ».

Tömeg, amely csak Egy darabban mozdulhat, mint a fagyasztott pástétom egy nagyrasikerült konzervdobozban.

Névtelen, érzéketlen tömeg, tőled talán messze vetve, Uram.

Egy egészet alkotok vele és így értem, miért olyan nehéz néha « fölfelé szállnom »?

Nehézkes a tömeg; ólomcsizmaként húzza amúgyis lassú lépteim. Túl sok az utas apró kis bárkámon.

Mégsem feledkezhetek meg róluk Uram, hiszen testvéreim ők!

Egymagamban nem üdvözülhetek.

Igy hát az egész « földalattival » keresem az üdvösségem, Uram,

Mivel így akarod...

HINTA

Két feszülő kötélvégen lanyhán ingott ide-oda.
Becsukott szemekkel, szunnyadó akarattal hallgatta a szél csöndes fúvását, amely halkán bölcsődalt dúdolt, amint meg-meglökte finom ujjai-val.

Csöndesen szálltak tova a percek a hinta ringóingája felett.

Úgy megyek át a városon, Uram, mint egy őszi vásártéren, ahol az emberek az élet-hinta szélye szerint ringanak.

Vannak, akik átadják magukat a percek örömének, Mások feszült, ideges arccal átkozzák a szelet, amely egyre rázza s néha összeveri őket.

Azt szeretném, Uram, ha fölemelkednének.

Úgy szeretném, ha két kézre kapnák a kötelet, amit feléjük nyújtanak.

Szeretném, ha megfeszítenék erős testüket, ha megkeményítenék izmaikat és megadnák életüknek azt a lendületet, melyet maguknak megkívántak...

Mert nem azt akarod Uram, hogy fiaid csak éldegéljenek,

Hanem, hogy éljenek!...

ZART AJTÓ ELŐTT

A gyermek megbotlott a küszöbön. Az ajtó becsapódott.

Büntetést kapott.

Egy szempillantás alatt fölmérte megpróbáltatásának óriás nagyságát, s azt elfogadni nem tudván, dühösen az érzéketlen ajtónak rontott.

Toporzékolva, ordítva verte,

De az ajtó mozdulatlan fa-arcának egyetlen rostja sem rezdült.

Ekkor a gyermek figyelme az ajtó gúnyos szemére, a kulcslyukra fordult.

Am lehajolva észrevette: ez a szem is zárva van. Elkecserevedve leült és elsírta magát...

Mosolyogva néztem Uram s arra gondoltam, én is sokszor ily csüggedten állok zárt ajtók előtt.

Bizonyítani, meggyőzni, igazolni szeretnék,

Érvek zászlait lengetem a levegőben, beszélek;

Hatalmas gesztusokat osztok szerteszéjjel, hogy az emberek figyelmét megragadjam,

De ők udvariasan — máskor haragos indulattal! — kitesznek az ajtón, s bármily büszke vagy kitartó legyek, csak erőm fecsérlem hasztalan.

Önts szívembe, Uram, tisztelettudást és békés türelmet,

Hogy tudjak csendesén kérni, szeretni.

És várni a küszöb előtt, hogy megnyissák az ajtót.

...AZ EGÉSZ ÉLET IMÁDSÁGGÁ VÁLNÉK

Ha hallgatni tudnánk Isten szavára, ha figyelni tudnánk az élet sodrára, az egész élet imádsággá válnék, mert egész életünk Isten szeme előtt játszódik le és semmit sem szabad végig élnünk anélkül, hogy előbb fel ne ajánlottuk volna Istennek, önszántunkból és szabadon.

A mindennapi élet egyszerű szavai szolgálnak összekötő jelként Isten és közöttünk. S miképpen a meghámozott gyümölcs héját mihamar eldobjuk, ugyanúgy felhagyhatunk majd egyszer a szavakkal is, hiszen csak kifejezési eszközök, módok voltak. De a szavak kényszerű zubbonyából kiszabaduló csendes vagy néma imádság sem különítheti el teljesen magát az élettől, mivel éppen a hétköznapi élet az igazi imádság legelső, ősi alapanyaga.

IMADSÁG EGY SZÁZFRANKOS BANKJEGY ELŐTT

Soha nem értékelhetjük eléggé a pénzt, mert a munka, amelyet képvisel, vérbe és verítékbe került.

Ugyanakkor félelmetes: szolgálunk lehet, de tönkrevőnk is.

*

«Gazdagságtok megróghad, ruhátokat moly emészti! Aranyotok, ezüstötök megrozsdásodik! Rozsdája vád lesz ellenetek és megemészti testeteket, mint a tűz! Még az utolsó napokban is (ítéletet hozó) kincseket gyűjtöttetek magatoknak. Lám a munkabér, amelyet a földjeiteket learató munkásoktól visszatartottatok, az égre kiált, s az aratók jajszáva a seregek Urának fülébe jut» (Jak. V, 2-4).

«Adjátok el amitek van és osszátok ki alamizsnaként. Készítsetek magatoknak ki nem merülő erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj hozzátok nem fér és moly meg nem rágja. Ahol a kincs, ott a szíved is» (Luk. XII, 33-34).

*

Vess egy pillantást e bankjegyre, Uram. Félelmet kelt bennem.

Ismered a történetét és ismered titkát.

Milyen súlyos az...

Lenyűgöz, pedig nem beszél.

Nem mondja el soha, miféle titkokat rejteget ráncai között...

Nem árulja el soha, mennyi küszködést, fáradságot jelent.

Emberi verejtek itatja át,
Megcsúfolt méltóság, csalódás és emberi vér folt-
jai szennyezik.
Az ember munkájának súlyos terhe gazdagítja;
azt hordja magában, az biztosítja értékét.

Milyen nehéz, Uram, milyen súlyos...
Hatalma alatt élek s félek tőle.
Lelkiismeretét holtak emléke terheli:
Annyi « szegény ördög » pusztult el miatta,
Hogy megszerezze, birtokolja bár csak pár órá-
ra is,
Hogy általa némi boldogsághoz, örömhöz, gyö-
nyörhöz: élethez jusson.

Hány kézen mehetett keresztül, Uram?
És mi mindent tehetett hosszú, néma útján?

Fehér rózsával bókolt a boldog menyasszonynak.
Vele fizették ki a keresztelési cukrot, s táplálták
a rózsás arcú kisbabát,
Vele vették a kenyeret a család asztalára.
Öregek csöndes örömét, fiatalok vidám nevetését
ő engedte meg.
Az életmentő orvos tiszteletdíjára őt használták
fel,
Tanuló diákok könyveit szintén ő fizette ki,
S az eladó leányt ő ruházta fel.

De küldtek árából búcsúlevelet is.
S fizetett, ha kellett, azért, hogy megöljék még
anyja méhében az élő magzatot.
Érte mérték mindig a részegét nevelő szeszes ita-
lokat,

Tiltott filmeket vetítettek gyermekek kárára; izléstelen lemezt vele nyomattak.

Tolvajokat nevelt a felnőttekből, s rossz útra vitte az ifjakat.

Pár órás gyönyörre ő vette meg az utcalány testét...

És koporsódeszkaért, gyilkoló fegyverért is vele fizettek...

Örvendetes titkaiban

És fájdalmas titkaiban.

Felajánlom néked, Uram, e százfrankos bankót!
Megköszönöm tisztelettel az örömet s az életet,
melyet eddig adott,

S bocsánatod kérem a számtalan rosszért, amit okozhatott.

De legfőképpen mégis felajánlom neked, Uram,
minden emberi munka, minden emberi küszködés és fájó kínlódás fejében, aminek jelképe a földön és ami egy nap végül is megronthatatlan valutává válik, amelyet majd Te váltasz be az örökké való életre...

PORNOGRAF FOLYÓIRAT

A test csak anyag, de Isten teremtménye és a halhatatlan lélek neemesíti meg. A keresztény szemében pedig a Szentlélek temploma és Krisztus misztikus testének tagja. Azért illeti meg a tisztelet. Az, aki megcsúfolja vagy meggyalázza, magát az Alkotót, Istent sérti és bántja meg.

*

« Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok és Isten Lelke lakik bennetek? Aki pedig Isten templomát lerontja, azt elpusztítja az Isten. Hiszen Isten temploma szent, és ti vagytok az » (I Kor., III, 16-17).

« Ti Krisztus teste vagytok s egyenként tagjai » (I Kor., XII, 27).

« Nézzétek, titokba avatlak titeket: Nem haiunk meg ugyan mindnyájan, de mindnyájan elváltozunk, — hirtelen egy szempillantás alatt, a végső harsonaszóra... Ennek a romlandó testnek föl kell öltenie a romlatlanságot, ennek a halandónak a halhatatlanságot » (I Kor., XV, 51-53).

« Az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be » (Ján., I, 14).

*

Uram, szégyenlem magam e folyóirat miatt.

Úgy érzem, végtelen tisztaságodban súlyosan megsértettelek Téged.

Az irodai beosztottak úgy adták össze a pénzt, hogy megvegyék.

Egy kölyök sietve szaladt, hogy megvásárolja
És lopta, húzta az időt, amíg hozta.

Ime, itt van.

Tükörpapíron mezítelen testek kínálják fel magukat
« jutányos » áron...

Kézből kézbe, irodáról irodára kerülnek majd a
képek.

A szemek simogatására nevetést váltanak majd ki,
felingerlik az érzékeket, felkorbácsolják a
szenvédélyeket.

Lélektől elhagyott, eladó testek,

Játékszerek bemocskolt, rút, hájas szívű « felnőtt-
tek » számára.

Pedig milyen szép az emberi test, Uram!

Te, utólérhetetlen Művész, öröktől fogva megál-
modtad a mintát, gondolván, hogy egy nap
tenmagad is emberi testet öltesz majd, ami-
kor eljegyzed magad az emberi természettel.
Önkezeddél formáltad Uram, lassan, óvatosan, ki-
meríthetetlen találékonysággal és éltető lelket
lehelteél a még tehetetlen anyagba.

Már ezután azt kívánod tőlünk, hogy tiszteljük a
testet, mert az egész test a lélek hordozója
És szükségünk van erre a gazdag, változatos erejű
testre, hogy lelkiink megérezze testvéreink lel-
kének rezdüléseit.

Szavaink a mondatok hosszú vonatoszlopán viszik
lelkünket a testvér-lélek felé.

Ajkunk szögletén a mosoly ezt a lelket sejti meg,
Tekintetünk a test erkélyén ezt mutatja be,
A baráti kézfogás is csak ezt adja át;
A szerelmes csók ezt nyújtja a kedves felé,

S a hitvesi ölelés ezért kapcsol egybe két lelket,
hogy egy harmadik testnek ezt könyörögje ki,
Számodra, Uram, nem volt még elég, hogy testün-
ket a lélek tabernákulumává titted,
Szent kegyelmed által a hívő ember teste a Szent-
háromság templomává lett.
Isten költözött lelkünkbe,
Miképpen egész lelkünk áthatja testünket.
A legnagyobb méltóság lett csodálatos testünk
juttalma:
Titokzatos Testének tagja, Istenének hordozója
lett!

Ime, Uram! Tekints ma este az alvó emberek
testére:

A csecsemő tiszta testére,
Az utcalány meggyalázott testére,
Az atléta erőből feszülő testére,
A munkáslány kimerült testére,
A mulatozó érzékies testére,
A gazdag jóltáplált testére,
A szegény ember meggyötört testére,
A megvert gyermek kékfoltos testére,
A nagybeteg lázas testére,
A balesetet szenvedő fájó testére,
A megbénult sínylődő testére,
Minden testre, Uram
és minden korú testre!

Ime, a törékeny kisbaba teste, mely mint érett
gyümölcs leszakadt az anyai ágról.

Ime, a gondtalan gyermek teste, mely botlik, ele-
sik s gyors mozdulattal nyalja le a friss vér
piros zománcát.

Ime, a serdülő fiú nyugtalan teste, mely nem tudja még, milyen szép az, amikor az ifjú nővekszik.

Ime, a felnőtt ember élettől feszülő teste, amely büszke erejére.

És ime, az aggastyán teste, mely lassan kihúl...

Valamennyit felajánlom neked, Uram és kérlek:

Aldd meg őket, amint most hangtalan élnek, szent éjszakád leplébe burkolózva.

Tieid ők, mindannyian. Elaludt lelkükkel, magukra hagyottan magas színed előtt.

Holnap, kiméletlenül életre rázva, újra munkába állnak majd.

Add, hogy jó szolgák legyenek és ne kényurak,

Tárt kapujú házak és ne sötét börtönök,

Az élő Isten templomai és ne hűvös sírkamrák.

Add, Uram, hogy azok, akik magukra öltik, hordozzák majd, átformálják, megtisztítsák, tökéletesítsék őket

És hogy valamennyit hűségesebb útitársként lássák viszont az idők vegezetén, a lelkek szépségének ragyogó fényében...

Szent színed előtt, Uram és legszentebb Anyád színe előtt,

Hiszen mind a ketten közülünk is vagytok!...

Ezenképpen minden ember teste szívesen fogadott vendég lesz majd a te örökkévaló, égi Országodban...

A TRAKTOR

A haladás tagadhatatlan jele és eszköze a gép, amely megsokszorozza a munka lehetőségeit és az ember érdekét, javát szolgálja. Késérő tapasztalatok tanítottak azonban meg bennünket arra, hogy nagyon sokszor szinte kimeríthetetlen lehetőségeivel és iramával szolgájává alacsonyítja az embert; nem segítő társa lesz, hanem kíméletet nem ismerő kényura. Azért kell küzdenünk, hogy helyre állítsuk az eredeti, az egyedül helyes érték-rendet. Miközben a gép segítségével növekednek az emberi munka eredményei és lehetőségei, fejleszteni, gazdagítani kell az emberi lelket is, hogy mindig ura maradjon a gépnek; hogy azt is, munkáját is belefoglalhassa az élet följánlásába.

*

« Bármit szóltok és tesztek, mindent az Ur Jézus nevében tegyetek s adjatok hálát általa Istennek, az Atyának » (Kol., III, 17).

*

Nem szeretem a traktorokat, Uram, nem én!
Kint a mezőn épp most láttam egyet.
Fellázított.

A traktor gőgös.
Egész erejével tipor az emberre.
Rá sem tekint, csak megy előre.
De a földön mászva, csúszva megy, Uram s ennek
örülök!

Csúf a traktor.
Súlyos vázán meg-megrázkódva, kínosan halad
előre.

Orra ostobán mered az égnek. Liheg, köhög szabályos ritmusra, gépesített, tüdőbajos köhögéssel.

És mégis erősebb mint az ember!

Zavartalanul, szabályosan húzza a terhét,

Melyet ezer férfikéz sem bírna megmozdítani.

Fölemeli rakományát, melyet ezer férfikar sem bírna fölemelni.

Csúf a traktor nagyon, de erős és szükségem van rá.

Am neki is szüksége van rám!

Szüksége van az emberre, hogy létezhesen, mert ő alkotta.

Szüksége van az emberre, hogy létezhesen, mert ő indítja be.

Szüksége van az emberre, hogy járni tudjon, mert ő ül a kormánykerék mögött.

Szüksége van az emberre, aki felajánlja,

Mert a traktornak nincs lelke, Uram és az ember kölcsönzi neki a sajátját...

Ma este, Uram, felajánlom néked ország és világ minden traktorának a művét.

Felajánlom neked az összes gépek erőfeszítését, mert hiszen nincs lelkük, hogy felajánlhassák szegény önmagukat.

Kérlek Uram, tedd, hogy szabad lélekkel állva, az ember legyen az úr felettük mindig,

Hogy mindörökké dicsérjenek téged,

Hogy időkről-időkre zengjék a neved

A munkájuk által...

Hogy így vegyenek részt az ünnepi misében, melyet e világon minden áldott nap énekel az emberek munkája, és énekelni fog az idők végéig!...

TEMETÉS

A keresztény szemében a halál nem létezik. Pontosabban: a halál nem valami végső, befejező pont, végállomás, hanem az új élet kezdete. Az Egyház liturgiája is ezt énekli: «...hiveid élete nem végződik be, Urunk, csak átváltozik és amikor a földi tartózkodás lakóháza összeomlik, a mennyben készen vár az örökkétartó hajlék» (a gyászmise prefációjából) és a boldogok halálának évforduló napján is «mennyei születésnapról» emlékezik meg. Kis szent Teréz halálos ágyán ezt suttogta: «Nem halok meg, hanem most lépek az igaz élet küszöbére...».

A mi halottaink is élnek. Ha nem részesültek az örökkévaló nagy büntetésben, akkor viszontlátjuk őket Isten színe előtt. És ha velük akarunk maradni mindörökkre, még itt a földön találkozunk kell Krisztussal, hallgatni szavára, Vele egyesülni...

*

«En vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, mégha meg is halt, élni fog» (Jn. XI, 25).

«Bizony, bizony mondom nektek: Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem» (Jn. VIII, 51).

«En vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él» (Jn., VI, 51).

«Ha tehát azt hirdetjük, hogy Krisztus föltámadt halottaiból, hogyan állíthatják néhányan közületek, hogy nincs föltámadás?... Ha pedig Krisztus nem támadt föl, hiábavaló a mi igehirdetésünk, s hiábavaló a ti hitetek... Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél» (I Kor., XV, 12-14-19).

*

Jöttek az élők,
A gyászba öltözött élők, akik sírtak;
A gyászba öltözött élők, akik utánózták a siratókat;
Majd a színes ruhákba öltözött élők, akik közül néhányan még sírtak.
És más színes ruhákba öltözött élők, akik csak unatkoztak, avagy beszélgettek.

A temetőkapunál
A gyászba öltözöttek még zokogtak: Vége mindennek...
A gyászba öltözöttek végsoraiban még szipogtak: Bátorság, kedvesem, befejeztetett...
A színes ruhákba öltözöttek első soraiban azt sutogták: « Ó, szegény... hát csak így végzi mindenki... »
És a többiek a színes ruhákba öltözöttek közül felsóhajtottak: « Nos, ennek is vége!... »
És én ekkor arra gondoltam, hogy csak most kezdődik minden...

Igen, vége az általános ismétlésnek, de most kezdődik a nagy, az örök bemutató!
Befejezte a tanoncéveket és megkezdődött az örök-re szóló mestermunka.
Véget ért a terhesség ideje és most kezdődik az örök élet.
E percben született,
Az Életre született,
Amely ezúttal valóságban,
Amely ezúttal igazában
Az Örök Élet már!...

Mintha a halottak létezni tudnának!...
Nincsenek halottak, Uram,
Csak élők vannak itt, ezen a földön és a másvilágon.

Tudom: A halál valóság, Uram,
De csak egy pillanat az,
Egy perc, egy másodperc, egy lépés
Az átmenetből a véglegesbe,
Az időlegesből az örökkévalóba.
Igy hal meg a gyermek, ha a serdülőkorba lép,
a hernyó, mikor szárnyra kél a lepke, és a
búzaszem is, mikor csírát hajt a mag.

Ó, halál, kisgyermekeknek réme, otromba madár-
ijesztő, nemlétező fantom,

Kinevetlek

És fellázadok ellened!

Rémületben tartod a Világot,

Becsapod és megijeszted az embereket,

Pedig csak az Élet számára létezel és képtelen
vagy elrabolni tőlünk azokat, akiket igazán
szeretünk.

De hol vannak, Uram, akiket életükben dédel-
gettem?

Szentséges színed előtt élnek rajongó szeretetben
a Szentháromság örök ütemére?

Vagy az éjszaka sötétjében szenvednek, mert az
örök szeretet utáni vágy úzi, égeti őket?

Vagy kétségbe esve kínlódnak önmagukra hagy-
va, mert minden másról megfélekeztek egy-
koron? Gyűlöletben emésztődnek fel, mert
soha többé nem szerethetnek?...

A halottaim körüllem vannak, Uram.
Tudom, hogy itt élnek az árnyak mögött.
El nem érhetem őket szemem sugarával, mert
testük öltönyét elhagyták, mint leveti az ember elnyűtt, kopott ruháit,
S az álruhától megszabadult lelkük nem ad többé jelt.

De Benned, Uram, meghallom hívó szavukat;
Látom, hogy felém intenek,
Hallom, ha tanácsot adnak,
Mert most még közelebb jutottak hozzám.
Hajdan a testünk egymást érinthette, de nem így a lelkünk!
Míg most, amikor Veled találkozom, velük találkozom,
Magamhoz fogadom őket, amikor Téged fogadlak,
Őket is hordom, amikor Téged hordalak,
És őket is szeretem, amikor Téged szeretlek.
Ó, halottaim, örökké élők, akik bennem éltek,
Jöjjetek a segítségemre, hogy e rövid földi élet során megtanuljam az örök élet titkát.

Szeretlek, Ó, Uram, és még jobban akarlak szeretni Téged,
Mert Te adsz örökkévalóságot a szeretetnek, és én szeretni akarok mindörökké!...

A TENGER

Nem mindig a sikerekben gazdag élet a legvonzóbb. De nem lehet az a gőgös ember élete sem, aki szenvedé-lyesen vagy haraggal támad az elébe meredő akadályoknak anélkül, hogy azokat képes lenne valóban legyőzni... Am az Isten előtti alázatos, csöndes élet, melyet az ő szent kegyelme ragyog be és tesz csillogón hívogatóvá mások előtt, ez az élet mindig eredményes és vonzó...

*

« A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magdét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel » (I Kor., XIII, 47).

*

Láttam, Uram, a sötét, haragos tengert, amint a parti sziklákat korbácsolta.

A hullámok már messziről lódultak előre,
Büszkén tornyosodva, egymást tiporva, egymást megelőzve rohantak, hogy elsőként csapjanak le a kövekre,

Majd érintetlenül hagyva a sziklát, fehér habot tajtékozva, visszarohantak, hogy újult erővel lendüljenek támadásba...

Máskor csöndesen, megbékélten láttam a tengert.
A messzi horizont felől jöttek a fodrok simán,
elfeküdve, hogy senki figyelmét fel ne hívják.
Egymásba karoltak szelíden, hangtalanul csúsztak
és terültek el a homok hosszában, hogy
habcsipkés ujjakkal érintsék a partot.
A nap aranyos sugárral simogatta őket, hogy köszö-
nő hálával visszatükrözthessék, szerteosztogas-
sák csillagokra foszló fényét.

*

Add, Uram, a segítséged, hogy soha se adjak
oktalanul osztott ütések, amelyek fárasztók,
— és megsebzik talán az ellenfelet, de soha
meg nem győzik.

Óvj meg a látványos, hangos haragkitöréstől, a-
mely a figyelmet felhívja talán, de fölösleges
és gyöngít.

Óvj attól is, hogy kemény göggel akarjam fölül-
múlni minden társamat, könyörtelenül elta-
posva azokat, akik előttem járnak az úton.
Arcomról töröld le mindörökre a győzelmes vi-
harok sötét fátyolát.

Add, Uram, hogy miképpen a tenger lassan be-
földi az egész homokpartot, én is csöndben
telítsem, gazdagítsam minden napomat.

Tégy alázatosná, mint ahogy a tenger is alázatos,
amikor észrevétlen közelít a parthoz.

Adj erőt, hogy bevárjam mindig késlekedő test-
véreimet, hogy léptemet az ő lépéseikhez szab-
jam, hogy együtt, egymás mellett járjunk
mindig.

Add nekem a hullámok győztes kitartását,

Hogy minden visszaléptem is egy újabb előrehaladás kezdetévé váljék.

Add arcomnak a tiszta vizek átlátszó, ragyogó fényét; lelkemnek a habok fehérségét.

Tedd világossá az életem, miképpen napodnak sugarait énekelteted és hirdeted a vizek sima tükrén.

De legfőképpen add, Ó, Uram, hogy Fényességedet kapzsi önzéssel ne tartsam vissza önmagam számára, hanem mindaz, aki közelembbe eljut, úgy térjen majd vissza otthonába, hogy a lelke a Te örök kegyelmi fürdődöt megkívánja...

A TEKINTET

Erővel és hatalommal teljes az emberi tekintet, mert a lélek hordozója. És ha az Isten lakja a lelket, az emberi tekintet Istent hirdeti, adja tovább az embereknek.

*

« Amikor (Jézus) kilépett az utcára, odafutott hozzá valaki és térdre borulva megkérdezte őt: Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? Miért mondasz engem jónak — válaszolta Jézus. Senkisé is jó, csak egyedül az Isten. Ismered a parancsokat: Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, ne csalj, atyádat és anyádat tiszteld! Erre ő kijelentette: Mester, ezt mind megtartottam gyermekkorom óta. Jézus rátekintett, megszerette őt és így szólt hozzá: Valami még hiányzik neked. Menj, add el, amid van és az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán jöjj és kövess engem » (Mk., X, 17-21).

« Egy cselédlány meglátta (Pétert), hogy ott ül a tűznél, szemügyre vette és megjegyezte: Ez is vele volt. De ő tagadta: Asszony, nem ismerem őt! Röviddel ezután meglátta őt egy másik. Te is közéjük tartozol, szólt rá. Ember — tagadta Péter — nem tartozom közéjük... Még beszélt, máris megszólalt a kakas. Az Úr erre megfordult és rátekintett Péterre. Péter ekkor visszaemlékezett hogyan mondta az Úr: Mielőtt ma a kakas szól, háromszor fogsz megtagadni engem. Kiment és keserves sírásra fakadt » (Lk., XXII, 56-58 és 60-62).

« Mikor közelebb érve megpillantotta a Várost, sírva fakadt. Aztán így szólt: Bárcsak fölismernéd te is legalább ezen a napon, ami békecségedre szolgál. De sajnos el van rejtve szemed előtt. Eljönnek majd a napok, amikor sáncokkal vesz körül, bekerít és mindenfelől ostromol » (Lk., XIX, 41-43).

« Mihelyt (András) találkozott testvérével, Simonnal, elmondta neki: Megtaláltuk a Messiást, vagyis a Fölkentet és elvitte Jézushoz. Jézus rátekintett és így szólt hozzá: Te Simon vagy, János fia, Péter — vagyis Kőszikla — lesz a neved... » (Jn., I, 41-42).

« A test világossága a szem. Ha szemed ép, egész tested világos lesz. De ha a szemed rossz, sötét lesz egész tested. Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség?... » (Mt., VI, 22-23).

Most pedig lezárom, Uram, szempilláim,
Szemeim befejezték a mai szolgálatot.
Visszatér a lelkem mélyére tekintetem,
Miután egész napon át az emberek virágoskertjét
járta...

Hálát adok, Uram, szemeimért, melyek nyitott
ablakokként néznek a messzi horizont felé.
Hálát adok a tekintetemért, amely úgy közvetíti
a lelkem, mint a csodás sugarak napod fé-
nyét és melegét.

És most az éjszaka sötétjében arra kérlek, hogy
ha majd a hasadó hajnalra újra felnyitom
szemeim,

Készséggel szolgálják azok újra lelkemet és így
Téged szolgáljanak, Istenem...

Add, Uram, hogy a szemeim mindig tiszták le-
gyenek.

Hogy egyenes tekintetem mindig makulátlan tiszta-
ságod vágyát keltse.

Ne engeddd soha, hogy nézéseem csalódott,
kiábrándult,
kétségbeesett legyen,

Hanem, hogy mindig tudjon Téged csodálva,
elragadtatva
szemlélni.

Add szemeimnek az erőt, hogy tudjanak lecsukód-
ni, hogy így jobban Reád találjanak,
És hogy soha el ne forduljanak a Világtól féle-
lemből vagy gyávaságból.

Legyenek mindig annyira mélyenlátók,
Hogy a Világban megérezzék jelenlétedet,
És hogy soha ne legyenek vakok az emberi nyo-
morúságok előtt.

Uram, legyen a tekintetem határozott, egyenes,
kemény.

De tudjon elérzékenyülni is.

Tudjanak a szemeim sírni is...

Add, Uram, kegyelmedet,

Hogy a tekintetem soha ne szennyezze be azt,
amin megpihen,

Hogy ne ingereljen soha, de békítsen mindig,

Hogy ne szomorítson el senkit, hanem öröme
hangoljon mindenkit,

Hogy senkit el ne csábítson, bilincsbe ne verjen,

Hanem mindig magával ragadjon; jobbra, szebb-
re segítsen...

Hozza zavarba a bűnöst, mert a te fényedet látja
meg benne,

De ne legyen csak szemrehányó és elítélő, hanem
serkentő és buzdító.

Legyen a tekintetem megrázó, mert Veled, az Isten-
nel való találkozásra készít elő;

Legyen hívó szó,

Harsonaszó,

Amely mindenkit háza küszöbére szólít,
Nem miattam, Uram,
Hanem temiattad, Aki ott állsz és vársz...

Uram, hogy a tekintetem mindezt megtehesse,
Újra neked ajánlom lelkemet,
Neked ajánlom testemet,
Neked adom a szememet,
Hogy ember-testvéreimet látva
Vele Te nézd és lásd meg őket,
S általam küldd felénk hívó szent Jeled...

SZERETNI — A SERDÜLŐ FIÚ IMAJA

A serdülő kor nem a sokat emlegetett « ostobácska » vagy a « hálátlan kor », hanem a nagyszerű ígérekkel teli kor, amelyben az Isten a természet átalakulása, törvényeinek fejlődése által az ifjú testben és a test mélyén szunnyadó szívben felébreszti egy másik test, egy másik szív hívását.

Bárcsak találna ekkor az ifjú megértő társakra, igazán és helyesen szerető szülőkre, akik nem sajátítják ki őt önmaguknak valami önző egoizmussal, hanem szeretettel irányítják az új, a napsugaras utak felé.

Bárcsak találna ekkor az ifjú egy igazán megértő baráttra, igazi testvérré, aki segítené őt első lépéseiben ezen az ismeretlen úton, hogy meglássa és elfogadja embertársait, hogy önmagát őszintén tudja adni és ne váljék saját vágyai rabszolgájává, mert akkor sohasem ismerheti, értheti meg igazán, hogy mit jelent az, szeretni...

*

« Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet... »

Szeretteim, ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást... Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él és szeretete tökéletes lesz bennünk » (I Jn., IV, 7-8 és 11-12).

*

Szeretni szeretnék, Uram.
Szükségem van a szeretetre.

Egész valóm egy égő vágy:

Szívem,

Testem

az éjszakában egy szeretni való ismeretlen felé
sóhajt.

Karjaim a levegőt kavargják, de nem tudják meg-
ragadni szeretetem tárgyát.

Egyedül vagyok, — és kettesben szeretnék lenni,

Beszélek, — de senki sem figyel rám,

Élek, - és senki sem fogadja életem.

Mire szolgál így, ha gazdag vagyok, ha senkit, sen-
kit nem gazdagíthatok én?

Honnét e szeretet?

S milyen út felé vezet?

Szeretni szeretnék, Uram!

Szükségem van a szeretetre.

Ime, ma este, egész szeretetvágyam felhasználat-
lan, Uram...

*

Figyelj reám, fiam.

Allj meg,

És zárándokolj el csöndben szíved legmélyére.

Menj csak végig vadonatúj, szép szerelmed men-
tén, mint ahogy a vándor megy végig a fürge,
tisztá patak partján, hogy végül eljusson a
tisztá forrásig.

És ott messze, távol, de végül biztosan a most
még zavart lelked végtelen titkában reám ta-
lálsz majd.

Szeretet a nevem, fiam,

És öröktől fogva csak Szeretet vagyok,

S ez a Szeretet van benned.

Én alkottalak a szeretetre,

Hogy mindörökké szeretni tudj.
Szereteted egy megújult énedén át tör fel majd,
S te ezt keresed máris.
Bizalom, fiam, jó úton haladsz
 kezdetől fogva:
 az én szerelmem útján.
Csak várnod kell még a nagy találkozóra.
De közeleg már és
Feléje mész te is.
Találkozni fogtok.
Testedet számára én alkottam egykor mint ahogy
 az övét számodra alkottam;
Szívedet számára én formáltam egy nap, mint
 ahogy az övét számodra formáltam;
Egymást keresitek még a sötétségben,
Az én éjszakámban, amely fényességgé válik, ha
 valóban bízni és hinni tudtok bennem.

Erte őrizd magad, fiam,
Mint ahogy őrzi magát ő is teérted,
En pedig őrködök mindkettőtök felett.
Szeretetre vágysz? Utadra vezetem minden szere-
tetre váró testvéredet.
Hidd el, a szeretet tanuló éveit hosszú rőfben
 mérik...
Es nincsen, nem lehet százféle szeretet.
Mit jelent szeretni? ... Más felé sietni ... hinni ...
 közeledni ... mindig ...

*

Kérlek, Uram, segíts, hogy embertársaimért tud-
jak megfedekezni önmagamról,
S magamat adva, felajánlva, megtanuljak igazán
szeretni.

MARTONT EGYEDÜL TALALTAM

Nem könnyű szeretni. És ha szeretetünkkel oly gyakran kudarcot vallunk vajon annak oka nem a mi tévedésünkben vagy a hibánkban keresendő-e?... Vajon nem a két egymásba ütköző önzés az oka, amelyről Maxence Van der Meersch írt a « Testestől lelkestől » (Corps et Ames) c. könyvében? Valóban átléptük-e mindig az egoizmus magas kökerítését???

Mert, ha az igazi szeretet mélységes boldogság forrása, annak az árát nagyon sokszor sok szenvedéssel kell megfizetnünk...

*

« Az ember ezért elhagyja atyját és anyját, feleségéhez csatlakozik s a kettő testben egy lesz. Úgy, hogy már nem ketten vannak, hanem csak egy test » (Mk., X, 7-9).

« Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei. Eljetez szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket és jóillatú áldozati adományként ajánlotta fel magát értünk Istennek... Így szeresse a férj is feleségét, mint saját testét. Aki feleségét szereti, önmagát szereti. Hiszen saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja és gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat. Tagjai vagyunk ugyanis Testének, (húsából és csontjaiból). Ezért hagyja el az ember atyját és anyját, feleségéhez csatlakozik, és a kettő testben egy lesz. Nagy ez a titok, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom. Szeresse tehát mindegyiktek feleségét, akárcsak önmagát; az asszony meg tisztelje férjét » (Ef., V, 1-2 és 28-33).

*

Délre járt az idő, mikor az ajtón kopogtam.
Mártont egyedül találtam s még az ágyban, amely számára hirtelen túl nagy lett.

Elhagyta a felesége már jó néhány napja.
Megsajdult a szívem, Uram, e levert férfi láttán
s e félig üres házban.

Hiányzott valami.

A szeretet hiányzott.

Nem volt virág a terebélyes kandalló felett, hiány-
zott a rúzs és a púderos doboz a fürdőszo-
bában, a csipketerítő a kerek kis asztalon
s a székek békés, szép családi rendje.

Piszkos, gyűrött volt a lepedője, akárcsak egy
meglett, vén anyóka képe;
a hamutartó tele volt,
cipők heverték szanaszét a padlón,
megoldott csomagok, mindenütt rendet-
lenség,
portörölő pihent a karosszék hátán s az
ablak zsaluit nem tárta ki senki.

Szomorú, sötét és rossz szagú volt minden.

Megsajdult a szívem.

Úgy éreztem, Uram, hogy valami szétszakadt, s
megbillent.

Hibásan forogtak a gép kerekei,

A megtört tagú ember kínos járásával.

És arra gondoltam, hogy amit előre láttál vagy
terveztél, az jó, bizonyára,

És, hogy a terveden kívül szépség és rend nem
lehetséges; nem lehet szerelem, és nem lehet
öröm.

*

Ma este, jó Uram,

Mártonért könnyörgök.

Mártonért — érte...

Meg a másikért.

És a másik asszonyáért.
A gyermekekért,
A küzdő családokért,
A fecsegő szomszédokért,
Az ítéletet mondó, kevély kollégákért.
S bocsánatot kérek
Minden szakításért,
Minden vérző sebért.
Kiontott véredért, misztikus testednek égő
sebeiért.
Magamért is. Hozzád szól a szavam, Uram, s minden
barátomért kérlek:
Taníts meg bennünket a szent szeretetre!...

*

Nem könnyű, nem könnyű szeretni, fiam.
Sokszor úgy vélitek, hogy immár szerettek, de csak
önmagatokat szeretitek, — s mindent elhibáztok,
mindent összetörtök.

Mit jelent: szeretni?... Egymásra találni. De hogy
egymás kezét meg is találjátok, ki kell vetköznötök
büszke magatokból és elindulni a másik felé.

Mit jelent: szeretni?... Mindig kiegyezni. De ehhez
feledni kell a magatok ügyét; eltűnni, meghalni,
a másik fél előtt.

Szeretni, jó fiam, néha fájdalmas is...

Mert, — figyelj a szómra! — az ősi vétek óta is
szeretni, fiam, ez: a Kereszten meghalni —
és mindig a másikért!...

A TETTES

Egyedülálló az ember, hiszen egyetlen, bár élethivatása a Közösséghez köti. De a bűn megoszt és szétválaszt bennünket. Mégis egymásra kell találnunk, egymás terhét vállalnunk, hordoznunk.

Engesztelnünk is kell, hogy a Nagy Egyetértés akadályait elhárítsuk. A magány nem szerepel az Atya nagy Tervében, ezért fájdalmas az. Végérvényesen pedig csak a Megváltó Szeretet képes legyőzni azt és ezzel megpecsételni, szentesíteni közös szövetségünket.

*

«Egy ember lement Jeruzsálemből Jerikóba. Rablók kezére került, azok kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Egy pap jött lefelé az úton, észrevette, de továbbment. Később egy levita jött arra, meglátta, de ő is elment mellette. Végül egy szamaritánusnak is arra vitt az útja. Amikor megpillantotta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött sebeire és bekötözte azokat. Aztán föltette teherhordó állatára, szállásra vitte és gondját viselte. Másnap reggel elővett két dénárt és a gazdának adta e szavakkal: Viseld gondját. Amivel többet költesz rá, megadom neked, amikor visszatérek » (Lk., X, 30-35).

*

Ismerem a titkát,

Súlyos,

Rettenetes titkát.

Hogyan bírja el azt, Uram, ez a koravén nagy gyermek?...

Úgy szerettem volna, ha ő beszél majd róla,
Hogy aztán így megosztva, már ketten hordjuk
tovább.

Hónapok óta próbálok segítő kezet nyújtani e
roskadozó ifjúnak.

Mohón kap feléje, megsimogatja, megcsókolja —
de csak a kettőnket szétválasztó árok felett.

Amikor szelíden magam felé próbálok vonni, meg-
hátrál, mert a másik kezében még egyre ott a
titok, mely súlyával megbénítja karját.

Fájdalommal tölt el, Uram,

Hogy csak messziről láthatom és megközelíteni
már nem tudom.

Ő is egyre felém néz, de felém jönni nem tud.

Szenvedek,

S ő is szenved.

Nem bírom tovább a szenvedését elviselni, de a
szeretetem oly kurta, Uram, hogy ahányszor
hidat építek féleje, hogy elérjem egyedülletét,
a híd rövid és nem ér el a túlsó partig.

Látom, hogy szenvedéseinek széles árka szélén mi-
képp tétovázik. Megfeszül, nekilendül, majd
megáll és meghátrál kétségbeesve, mert szé-
les az árok és túl nehéz a terhe.

Tegnap újra felém hajolt, Uram. Szólt néhány
szót — s meggondolta magát. Egész teste re-
megett a titok nehéz terhe alatt, már-már ki-
tört — majd újra csak magánya mélységes
medrébe temetkezett.

Nem sírt, de homlokáról súlyos verejtek cseppe-
ket töröltem le.

Nem vehetem a vállaimra terhét, ha ő nem adja
át!...

Látom, de megragadni már nem tudom.

Nem akarod, Uram, mivel ő nem akarja,
És nincsen jogomban szenvedése titkán erőszakot
venni...

Uram, ma este az elszigeteltre gondolok,
Azokra, akik egyedül vannak, rettenetesen egyedül,
Mert soha nem támaszkodtak senkire,
Soha nem bízták magukat Rád, Uram.
Azokra, akik megtudtak valamit, amit senki más
nem ismerhet,
Azokra, akiket megbántottak és nem vigasztal
senki,
Azokra, akik súlyos sebekből véreznek, amelyeket
soha nem gyógyít meg senki,
Azokra, akiket kemény csapások sújtottak, amelye-
ket még csak nem is gyanít soha senki,
Azokra, akik szívük néma sírkamrájába a mega-
láztatás, a kétségbeesés, a gyűlölet egybekö-
tött nagy kévéjét zárták,
Azokra, akik a halál vétkét rejtették el önmaguk-
ban és hidegek, miképp a fehérre meszelt sí-
rok...

Elrettent az ember nagy magánya, Uram.
Minden ember magányos, mert egyedüli lény.
Szent ez a magány, amelyet egyedül csak ő törhet
meg felfedve magát egy másik előtt, vagy egy
másikat fogadva be önnön magányába.
Egyedül ő képes a magányból a közösségbe lépni.
Ez a közösség a te akaratod, Uram; azt kívánod,
hogy egyek legyünk mindnyájan.
A bűn által egymás közé ásott széles árok ellenére
is
Azt kívánod, hogy egyek legyünk egymás közt,
miképpen az Atya és Te egyek vagytok.

Fájdalommal tölt el ez az ember, Uram, mint
mindazok, akik egyedül vannak, hiszen a test-
véreim!

Adj erőt, hogy úgy szeressem őket, hogy megtör-
hessem a magány bilincseit,

Hogy a Világ elfogadja ma még üres, de vendéget
váró házamat,

Melynek kapui sarkig vannak tárva.

Segíts, hogy jómagam visszavonultan éljek, és sen-
kit se zavarjak;

Hogy mindenki betérhessen hozzám minden ellen-
szolgáltatás nélkül,

Hogy terhüket lerakva, látatlanul ott megpihen-
hessenek...

S a beálló csendes éjszakában én majd felkeresem
őket.

Jöjj akkor, Uram, a segítségemre, hogy a terhüket
vállalni és hordani tudjam...

KÖSZÖNÖM

Tudnunk kell köszönetet mondani is, hiszen életünk minden napján Isten ajándékaival gazdagodunk. Ha valamennyit sorra vennénk, a szemünk káprázna a boldogságtól, mint ahogy ünnepi bál után csillog a szépségkirálynő szeme, amikor késő este összeszámolja a rengeteg ajándékot!... Akkor bizonyára hálásak lennénk Istennek és nagyobb bizalommal néznénk a jövő elé is, mert tudnánk, hogy Isten minden nap megmutatja bőkezűségét...

Itt, a földön, minden Isten ajándéka. Még a legkisebb, a legapróbb mindennapi dolgok is. Mindezek együtt alkotják az életet, amely lehet verőfényes, ragyogó, avagy sötét, ólmos felhőktől borús aszerint, hogy miképpen élünk ezekkel az ajándékokkal.

*

« ... Ne tévedjeteek tehát, szeretett testvéreim. Földről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik. Nála nincsen változás, sem árnyéka a változandóságnak » (Jk., I, 16-17).

*

Köszönöm, Uram, köszönöm.

Köszönöm a mai nap megszámlálhatatlan ajándékát.

Köszönet mindazért, amit láttam, hallottam, kaptam...

Köszönöm a hideg vizet, amely felébresztett, az illatos szappant, és a friss fogkrémet.

Köszönet a ruháért, amely testemet fedi; diszkrét színéért, jó szabásáért.

A pontosan megjelenő mindennapi újságért, a reggeli mosolyt keltő Móricka-tréfaért, a továbbhúzódó fontos tárgyalásokért, a helyes igazságszolgáltatásért és a győztes futballmeccsért.

Köszönet a motorizált szemétkocsiért, annak kísérőiert, füttyös kiáltásukért és az ébredő utca zajáért.

Köszönet a munkámért, a szerszámaimért, a fáradásaimért...

Köszönöm a kezemben lévő fémet, amely hosszan feljajdul, amikor beléharap az acél olló, köszönöm a műhelyfőnök elismerő tekintetét és a befejezett darabokat továbbvívó kiskocsit.

Köszönet Béláért is, aki a reszelőjét kölcsönadta, Daniért, aki cigarettával kínált, és Karcsiért, aki ajtót nyitott előttem...

Köszönöm a hömpölygő utcát, mely magával sodor, a fénylő kirakatokat, a tovasurranó gépkocsikat, a siető gyalogosokat, az egész életet, amely itt folyt ma le a házak csipkés szélei között.

Köszönöm az ebédet, amely erőt adott, a pohár sört, amely oltotta szomjamat.

Köszönet a motorért, amely gyorsan oda vitt, ahová éppen igyekeztem, a benzinért, amely hajtotta, a szélért, mely arcomat cirógatta és a fákért, amelyek utam mentén sorra köszöntöttek...

Köszönet a gyermekért, akit játszani láttam a szemközti járdán,

Köszönet a görkorcsolyájáért és a tréfás grimaszáért, amikor elesett.

Köszönöm az útközben kapott számos « Adjon-istent », a kézfogásokat, melyeket adtam s a mosolyokat, melyeket röptében küldtek felém.

Köszönöm anyámat, aki otthon vár engem, köszönöm diszkrét szeretetét, csöndes jelenlétét.

Köszönöm e hajlékot, amely fölém borul s véd; a világító lámpafényt, a zenélő rádiót.

Köszönöm az esti napi-krónikát, a szombatesti vidám műsort.

Köszönöm a virágcsokrot az asztalom közepén: igazi remekmű!...

Köszönöm a békés éjszakát,
Köszönöm a fényes csillagokat,
Köszönöm a csöndet.

Köszönöm az időt, melyet nekem adtál,
Köszönöm az életet.
Köszönöm kegyelmedet.

Köszönöm Uram, jelenlétedet!
Köszönöm, hogy hallgatsz a szómra figyelmesen,
hogy a kezedbe veszed és elfogadod képességeim csokrát, hogy átadd Atyádnak.

Köszönöm, Uram.
Köszönöm.

A PAP VASARNAP ESTI IMAJA

Az aktív életet élő keresztények sokat várnak, sőt követelnek a paptól, s igazuk is van. De tudniuk kell azt is, hogy kemény a papi élet! Az, aki ifjú lelkesedéssel egész életét ajánlotta fel Isten oltárán, ember marad továbbra is és ez az emberi rész gyakran visszaköveteli a maga jussát. A pap sorsa így mindennapi küzdelem, hogy Krisztusért mindenki számára szabad maradhasson.

Nincs szüksége a papnak bókra vagy raffinált ajándékokra. Azt kéri csak, hogy a gondjaira bízott keresztények nap mint nap igazolják a felebaráti szeretet gyakorlatásával, hogy áldozata nem volt hiábavaló.

De mert ember a pap, neki is jól esik néha, ha az önzetlen baráti szeretet megnyilvánulásával találkozik egy vasárnap este, amikor egyedül van...

★

«Jézus felszólította őket: Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket» (Mk., I, 17).

«Most már nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendelvelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt» (Jn., XV, 15-16).

«Felejem ami mögöttem van, s az előttem lévő után rugaszkodom. Futok a kitűzött cél felé, annak a hivatásnak a jutalmáért, amelyre Isten fölülről hívott meg Krisztus Jézus által» (Fil., III, 13-14).

Uram, ma este egyedül vagyok.
A templomban lassan elült a zaj.

Mindenki hazatért;
Én is hazajöttem,
Egyedül.

Menet közben találkoztam a délutáni sétálókkal.
Egy mozi előtt haladtam el, honnét a tömeg kifelé
özönlött.

Majd utam a kávéház előtt vitt el, amelynek te-
raszán a vasárnap estét próbálták fáradtan
még megtoldani páran.

A járdán játszadozó gyermekekbe botlottam,
Virgonc kis kölykökbe;
Mások gyermekei. Az enyéim nem lehetnek soha.

Ime, előtted állok, Uram,
Egyedül.
Terhes a csönd,
És nehéz a magány.

.

Harmincöt éves vagyok, Uram.
A testem éppen olyan mint másé.
Két kezem van a kemény munkára,
S a szívem szeretet után vágyik,
De én mindezt neked adtam,
Mert szükséged volt rám.
Mindent neked adtam... De ma mindez nehéz...
Nehéz neked megőrizni a testet, amely ma más
testnek kínálná fel magát.
Nehéz mindenkit szeretni, és önmagának senkit
meg nem tartani.
Nehéz melegen megfogni egy kezét, anélkül, hogy
azt önmagának örökre megtartanám.
Nehéz felébreszteni a szeretetet, — és mégis tel-
jesen csak a tiéd maradni...

Nehéz mindenkinek mindene lenni, — és önma-
gam számára csak semmi és senki.
Nehéz olyannak lenni mint a többiek, — és a töb-
biek közt mégis más maradni.
Nehéz mindig csak adni, és soha nem kapni senki-
től semmit.
Nehéz mindig máshoz közeledni, ha nem közeledik
felém soha senki.
Nehéz mindig mások bűnét, terhét hordani, amikor
nemet mondani nem szabad soha.
Nehéz örökké mások titkát őrizni, ha a magunkét
nem oszthatjuk meg soha senkivel.
Nehéz mindig mást bátorítani, segíteni, ha mi ma-
gunk soha nem lassíthatjuk le a lépteinket.
Nehéz mindig a gyöngéket támogatni, ha önma-
gunk senki vállára nem támaszkodhatunk.
Nehéz egyedül lenni,
Egyedül mindenki előtt.
Egyedül a Világ színe előtt,
a szenvedés előtt,
a halál előtt,
és a bűn előtt.

*

Nem vagy egyedül, fiam.
Én veled vagyok,
Mert Én te vagyok.

Szükségem volt a te emberségedre, hogy Meg-
testesülésemet és Megváltásomat tovább foly-
tathassam.
Öröktől fogva választottalak,
Mert szükségem van rád.
Szükségem van a kezedre, hogy továbbra is áldhas-
sak,

Szükségem van az ajkadra, hogy tanításomat hirdethessem,
Szükségem van a testedre, hogy szenvedjek továbbra is,
Szükségem van a szívedre, hogy szerethessek továbbra is,
Szükségem van rád, hogy üdvözítő munkámat tovább folytathassam.
Maradj velem, fiam...

*

Előtted állok, íme, Uram.

Íme, a testem,

Íme, a szívem,

Íme, a lelkem!

Tégy elég nagyvá, hogy felérjek a Világ magasáig,
Erőssé, hogy terhet bizton hordozhassam,
Tisztává, hogy ölelhessem anélkül, hogy lekötném
önmagamnak.

Tégy találkozások helyévé, de csak átmenetileg;
Végeláthatatlan úttá, amelyen senki meg nem áll,
hol emberit nem talál, s Feléd siet tovább.

Uram, ma este, amikor már minden csendes és
csak a szívemben érzem a magány keserű marását,

Amikor az emberek gondja emészti lelkemet és én
képtelen vagyok kielégíteni őket,

Amikor az egész Világ nyomorúsága és bűne nehezedik a vállamra teljes súlyával,

Újra IGENT mondok Neked. Nem könnyű kacagással, hanem csendes, alázatos, tudatos elhatározással,

Színed előtt egyedül, Uram,

A békés esti csöndben.

FELSZÓLALTAM, URAM

A beszéd Isten adománya, amelyről egyszer számot kell adnunk. A beszéd által érintkezik a lélek egy más lélekkel; általa ismernek meg bennünket az emberek. Nincs jogunk tehát hallgatásba burkolóznunk, de azt se feledjük, hogy minden kimondott szónak súlya van és Isten színe előtt élve-járva, mérlegelnünk kell minden kiejtett szavunkat.

*

«Mondom nektek: Minden fölöslegesen kimondott szóról számot adnak majd az emberek az ítélet napján. Szavaid alapján fognak igaznak ítélni téged, s szavaid alapján fognak elmarasztalni» (Mt., XII, 36-37).

«Nem mindaz, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! - jut be a mennyek országába. Csak (az jut be a mennyek országába), aki mennyei Atyám akaratát teljesíti. Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram! Nem a te nevedben jövendőltünk? Nem a te nevedben üztünk ördögöt? Nem a te nevedben tettünk annyi csodát? En akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket. Takarodjatok előlem, ti gonosztevők!» (Mt., VII, 21-23).

*

Felszólaltam, Uram, — és dühödtem vagyok.
Bőszült vagyok, mert sokat ágáltam, kézzel, hanggal erősködtem.

Egész bensőmet szavakba öntöttem, mondatokba fontam.

És attól tartok mégis, hogy a lényeg elveszett.

Mert a lényeg, Uram, nincs a hatalmamban és a szavak túl szűkreszabottak ahhoz, hogy magukba zárják azt.

Felszólaltam, Uram, — és nyugtalan vagyok.

Félek beszélni, mert súlyos ügy ez;

Komoly ügy, bizony, másokat megzavarni nyugal-
mukban; otthonukból a küszöbre csalni őket,
hogy mozdulatlan álljanak meg ajtaik előtt.

Felelősséggel jár hosszú tárt karokkal, feszült
szívvel visszatartani őket, amint fényt kol-
dulnak, avagy némi bátorságot ahhoz, hogy
tetteikben tovább éljenek.

Jaj, ha üres kézzel bocsátanám el őket, Uram!

És mégis: beszélnem kell!

Néhány esztendőre nékem adtad a szót, élnem
kell jogommal.

A lelkemmel másoknak tartozom; ajkam szélén
várnak a szavak, hogy hosszú, szoros sorba
fűződve átnyújthassák azt.

Mert a lelkem nem fedheti fel magát, csak a
szavak által.

Apró kicsi testébe zártan mitsem tudunk a kis-
babáról.

De az egész család diadalmas ünnepre készül,
amint a kiejtett egyes szavak, képzett mon-
datok útján lelkünk előtt nyíladozik, bomla-
dozik a lelke.

És a család kétségbe esve állja körül a haldokló
ágyát, ájtatos rettegéssel lesve utolsó elhangzó
szavait.

Csendbe zárkózva távozik; és a rokonság nem

juthat többé lelke közelébe, ha már megrendülten szemét lezárták, állát felkötötték.

Nagy kegyelem a szó, Uram, és éppen ezért nincs jogom hallgatni gögből, gyávaságból, hanyagságból vagy az áldozattól való félelemből.

A többieknek — a másoknak — joguk van szómhoz, joguk a lelkemhez.

A te üzenetedet kell továbbadnom.

Amit senki más nem mondhat el nekik, csak én, Uram!

Csak egy mondatot kell kiejtenem, amely talán rövid, de sűrítve egész életem benne van.

Nem állhatok félre gyáván.

És csak igaz ígéret ejthetnek ki majd ajkaim. Mert visszaélnék a bizalmával annak, akinek minden figyelmét lekötöttem, s a szavak külső kerge alatt nem adnám át neki lelkem őszinte igazát.

Legyenek élők a szavak, melyeket magam körül hangoztatni fogok; élők és gazdagok mindabban, amit egyetlen lelkem megragadott a Világ és az ember misztériumából.

Minden kiejtett szómn Istent hirdesse mindenütt! Mert az ajkak, amelyeket adtál, csak azért léteznek, hogy lelkem titkáról tanúságot tegyenek, Uram. És a lelkem ismer Téged, hiszen Téged ölel át, Istenem.

*

Bocsáss meg, Uram, hogy ilyen gyatrán szóltam.

Bocsáss meg, ha gyakran hiába beszéltem.

Bocsásd meg minden napomat, amikor a nyelvem

meggyaláztam
üres szavakkal
hamis szavakkal,
gyáva szavakkal,
olyan szavakkal, melyekben nem volt szá-
modra hely.

Légy az én erősségem, ha nyilvános ülésen szót
kell majd kérnem, vitába kell szállnom —
vagy csak párbeszédbe fognom egyik testvé-
remmel.

Főképpen pedig add meg, Uram, hogy elvetett
mag legyen a szavam,

És hogy azok, akik hallgatnak majd szómra, bő-
séges aratást remélhessenek.

URAM, GYÖTÖR EZ AZ ARC

Ha minden erőnkől nem küzdünk a Világ igazságtalanságai ellen, ott, ahová az Atya akarata állított bennünket, akkor nem vagyunk igazi, hívő keresztények. Nem szeretjük igazán Istent. Ő mondotta szent János apostol által: « Aki ugyanis nem szereti testvérét, akit lát, Istent, akit nem lát, hogyan szerethetné? » (I. Jn., IV, 20.). És.: « Gyermekeim, ne szeressünk szóval, hanem tettel és igazsággal! » (I. Jn., III, 18).

A keresztény lelkiismeret nem elégedhet meg azzal, hogy egy arcot tisztára mos, vagy redőit ráhintett porral tünteti el; ama súlyos erkölcsi és társadalmi bajok gyökerét kell keresni, okait orvosolni, amelyek ilyen rúttá tették ezt az emberi arcot.

Mert a szegények majd ítélni fognak felettünk...

*

« Erre azok is megkérdezik: Uram, mikor láttunk éhesnek vagy szomjasnak, vándornak vagy mezítelenül, betegen vagy börtönben, és nem szolgáltunk neked? Ő azonban így felel: Bizony mondom nektek: Amit nem tettetek eggyel is e legkisebbek közül, velem nem tetétek! » (Mt., XXV, 44-46).

*

Egész este gyötört ez az arc, Uram!

Élő szemrehányás,

Hosszú segélykiáltás, mely megrázta nyugalmat.

Még ifjú ez az arc, Uram, és az emberek vétkei
máris rája szabadultak vadul,

Míg ő állt védtelenül a csapásaik alatt.

Minden oldalról ellene rohantak:

Jött a nyomor,
A barakklakás,
A rozzant ágy,
A bűzös levegő,
Az alkohol,
A füst,
Az éhség
És a kórház:
A szanatórium.

A kimerítő munka,
A megalázó munka,
A munkanélküliség,
A gazdasági válság,
A háború.

Elcsábító bálók,
Az ízléstelen dalok,
A vérlázító filmek,
A bódító zenék,
Mocskos, hazug csókok.

Harc az életért;
A lázadás,
A verekedés,
A segélyszikoltások,
Az ütések,
S a gyűlölet.

Jöttek mindenfelől:
Ezerarcú elrettentő és fertelmes emberi önzések

piszkos görbe ujjaikkal,
Felszakadt koszos körmeikkel,
búzló páráikkal.

Összefutottak a Világ legszélső határaitól
az Idők kezdetétől,
mindenfelől és minden időből,
És lassan, alattomosan, egymás után,
Vagy hirtelen, összerohanva mint a barmok,

S ütöttek,
korbácsoltak,
suhintottak,
dolgoztak,
gyúrtak,
elnyomtak,
verték,
véstek,
cseriztek.

És íme az Arc, ez a szegény arc.
Tizennyolc év után, végre bemutatják;
de évszázadokba került, amíg megalkották.
Ecce Homo: Ime az ember...

Ime ez a szegény emberi arc, mint egy nyitott
könyv.

A nyomorúság és az emberi vétek nyitott könyve.

Az önzés,
a góg,
a gyávaság könyve,

A kapzsiság könyve;
az érzékiség,
a megalkuvások,
a lemondások könyve.

Ime itt van, mint egy siralom-ének,
lázadó kiáltás,
és egy lélekbe vágó segélykérés.
Mert e fájdalmas, ez eltorzított arc mögött,
E zavaros szemek mélyén,
Mint a sötét medence vizében elsüllyedő fuldokló
felfelé tárt hófehér és összekulcsolt könnyörgő
kezei,

Mint egy fény,
egy láng,
egy tragikus könnyörgés;
Egy lélek kiolthatatlan kívánsága, amely túl sze-
retné élni szennyezett sarát.

Gyötör ez az arc, Uram, megrémít és megítél.
Mert a többiekkel együtt én tettem ezt vele; hagy-
tam, hogy ezt tegyék vele!
Arra gondoltam, Uram, hogy ez az ifjú ember a
testvérem — de a te testvéred is!

Ó, mit is tettünk Családod egyik tagjával?!

Uram, félek ítélő szavadtól.
Attól tartok, hogy az utolsó napon elvonultatod
majd előttem emberi testvéreim arcát, főkép-
pen majd azokét, akik városomban, az én
utcámban laktak, akik velem dolgoztak.
És könnyörtelen fényed mellett majd meglátom
ezeken az arcokon
a ráncokat, amelyeket én szántottam,
a száját, amelynek keserű vonását én véstem,
a ferde fintort, amelyet én faragtam,
a kialvó tekintete, amelyet én homályosított-
tam el és oltottam ki mindörökre.

Jönnek, majd könyörtelenül jönnek, hogy megmutassák magukat, a nyomor és a bűn boszszúálló, riasztó példáit.

Jönnek, akiket ismertem és azok is akiket sohasem láttam; jönnek kortársaim és a többiek, mind, akik a Világ e rettenetes műhelyében őket követték.

És én elborzadva, csendben, mozdulatlan maradok. S ekkor, Uram, Te majd így szólsz hozzám:

« ... ÉN VOLTAM... »

Bocsáss meg, Uram, ezért az arcért, amely elítélt.

Köszönöm, Uram, az arcot, amely felébresztett.

AZ ÉHSÉG

Minden ember testvérünk. Krisztus vére valamenynyíunket ugyanannak az Atyának gyermekeivé avatott. Ha egy családban valaki szenved, vagy meghal, mindenki fájdalmat érez. Tudjuk azt is, hogy ma, szerte a világon minden esztendőben ezrek és ezrek halnak éhen. Nem élhetünk mi sem úgy tovább, mint régen. Még akkor sem, ha anyagi lehetőségeink megengedik, hogy a közepesnél sokkal jobban éljünk, még akkor sem állhatunk ölbetett kezekkel e probléma előtt. Újra csak kihangsúlyozzuk: ha nem küzdünk teljes erőnkkel egy jobb és igazságosabb, egy emberibb világért, súlyos bűnt követünk el!

*

« Volt egy gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözött és dúsan lakmározott mindennap. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a kapuja előtt, fekélyekkel tele. Szívesen jóllakott volna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal is, de senkisésem adott neki. Csak a kutyák jöttek és nyalogatták sebeit » (Lk., XVI, 19-21).

« Akkor (Jézus) meghagyta tanítványainak: Telepítsétek le őket csoportonként ötvenével. Úgy is tettek. Letelepédtek mindnyájan. Ezután fogta az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre és megáldotta azokat. Majd megtörte és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek. Miután mindnyájan ettek és jóllaktak, még tizenkét kosár kenyérmaradékot szedtek össze » (Lk., IX, 14-17).

*

Ettem,
Túl sokat ettem.

Ettem, mert mások is ettek.
Mert vendégül hívtak,
Mert társaságban voltam és ez a társaság nem
értette volna meg,
De minden fogás,
Minden falat,
Minden harapásnyi étel csak nagy nehezen ment le.
Túl sokat ettem, Uram,
Míg ugyanabban a pillanatban a saját városunk-
ban, üres konzervdobozzal a kézben ezerötszáz
személy várt, és állt sorban az ingyenes nép-
konyha előtt az üres levesért,
Míg egy asszony a lépcsőház alatti vackában ette,
amit kora reggel összekaparászott a hulladék-
os ládák fenekén,
Míg az utcakölykök blokkház tanyájukon az aggok
menhelyéről kapott hideg maradékokon osz-
tozkodtak,
Míg szerte a világon, tíz, száz, ezer szerencsétlen
ember vonaglott kínzó fájdalmak közepette
és halt éhen kétségbeesetten a tehetetlen ro-
konok előtt.

Fertelmes látvány ez, Uram, tudom.
És az emberek is tudják ma már ezt mindnyájan.
Tudják, hogy nemcsak néhány szerencsétlen éhe-
zik a házuk körül, de akár százával mérhetik
számukat!

Tudják, hogy nemcsak ez a néhány száz szeren-
csétlen létezik, de az országhatárokon túl ez-
rek éheznek már!

És tudják, hogy nemcsak ezrével vannak éhező
emberek, akik koplálnak mindennap, de a
világon milliókra ugrik már a számuk!

Megrajzolták precízen már az éhezők atlaszát is,

Melyről döbbenetes képpel merednek felénk a halálos zónák.

Irgalmat nem ismerő erővel beszélnek a számok.
A nyolcszázmilliós embertömegben a francia havi legkisebb átlagfizetés másutt a legnagyobb évi átlagot jelenti.

Az emberiség egyharmada nem eszik eleget.
Egyetlen éhínség idején több millió ember pusztul éhen Indiában,
És egy hindu átlag életkora alig éri el a huszonhat esztendő.

Látod, Uram, a térképet és olvasod a számokat.
Nem mint egy statisztikus olvasná klimatizált irodájában,
Hanem mint egy népes család atyja, aki gyermekei feje fölé hajol.

Látod, Uram, a térképet és ezeket a számokat
is ismered régidőktől fogva.

Ez a térkép lebegett előtted, amikor elmondtad
a szegény Lázár és az asztalához ülő dúsgazdag ember történetét.

Ez a kép volt előtted akkor is, amikor számomra
említetted föl az Utolsó Ítélet napjait.

« ...Éhes voltam... »

Könyörtelen vagy, Uram!

Te állsz sort az olcsó népkonyhák előtt,
Te eszel a szemétládákban talált hulladékokból,
Te haldokolsz az éhínség gyötrelmei közepett,
S Te halsz meg huszonhat éves fejjel, egyedül,
egy csendes sarokban,

Amíg a világ nagy dísztermének egy másik szögletében — a család néhány tagjának társasá-

gában — ímmel-ámmal, kelletlenül eszem meg azt, ami neked kellene, hogy egyszerűen életben maradhass.

« ...Éhes voltam... »

Eszembe idézheted ezt Uram, ha majd egyszer megállnék szolgálatod teljesítése közepett.

Mert hogyan, miképpen állhatnék meg egy percre is az étel kiosztásában, amikor testvéreim száma végtelen.

S mindig akad olyan, akinek kevés jut.

Testvéreim jussáért küzdeni sohasem szűnhetek meg!

Nem kis dolog, Uram, ételt adni a Világnak.

Jobban szeretek csendben imádkozni,
Jobban szeretek pénteki napon böjtölni,
Jobban szeretem a szegényeket látogatni,
Jobban szeretek ajándékot adni az árvaházak szeretetvására számára,

Igaz, de mindez nem elég!

Mindez csak semmiség, ha egy napon mégis azt mondhatod majd nekem is: « Éhes voltam... »

.

Nem vagyok többé éhes, Uram.

Nem akarok többé éhes lenni, Uram!

Csak annyit akarok enni ezután, mint amennyi ahhoz szükséges, Uram, hogy Téged híven szolgálhassalak és küzdhessek minden testvéremért.

Mert Te éhezel, Uram,

Mert Te szenvedsz éhhalált, amíg én torkig ettem magam...

A LAKAS

A világ minden nagyobb városában tragikus méreteket öltött a lakás-gond. Első kötelességünk, hogy erről is tudomást vegyünk. Sokan vannak ugyanis azok, akik, mert maguk jól berendezkedhettek, sohasem fordultak meg városuk szegényebb negyedében. A nagy nyilvánosság elé kell tární ezt a problémát, mert a közvélemény igen nagy hatalom és mi valamennyien alkotjuk és formáljuk azt. Számos szervezet várja közreműködésünket vagy legalábbis jószándékú megértésünket és támogatásunkat. Ha valóban és igazán szeretjük testvéreinket, akkor bizonyára megtaláljuk a módját annak, hogy valamit tegyünk az érdekükben ott, azon a helyen, ahová az élet állított bennünket.

*

« Mondjuk, hogy egy testvérnek vagy nővérnek nincs ruhája, s a mindennapi élelemben szükségét szenved. Ha mármost egyiketek azt mondja: Menjetek békével! Melegedjete! Lakjatok jól! - de nem adja meg nekik, amire életük fönntartására szükségük van: ugyan mit használ az nekik? » (Jak., II, 15-16).

*

Nem tudtam elaludni, Uram, s fölkeltem, hogy jobban imádhassalak.

Kint éjszaka van; fúj a szél és esik az eső.

A város fényei áttörík a sötétség fátyolát és hirdetik, hogy ott élők laknak.

Miért gyújtottad fel e fényeket, Uram? Sugaraik
bántják a szememet.

Elkapták figyelmemet és most fogva tartanak,
miközben a fülemben zúg a város elbűvölőn
tragikus rimánkodása.

Nem tudok tőle szabadulni, hiszem magam is
jól ismerem szenvedéseit, Uram!

Felelevenednek a szemeim előtt:

Hallom őket, amint hozzám szólnak,

Érzem, amint arcul ütnek,

Valamennyit ismerem, Uram,

Valamennyit, — és mégis aludni akartam.

Tudom, hogy « ebben » az egyetlen szobában hét
egymás hegyén-hátán heverő bomlott lehe-
lete keveredik, (1.)

Tudom, hogy egy anya az asztalát és a székeket
a mennyezetbe vert szögre akasztja, hogy a
földre teríthesse szalmazsákjait.

Tudom, hogy patkányok ólálkodnak a földrehullt
morzsák után és harapással fenyegetik az alvó
kisbabákat.

Tudom, hogy éjjel az apának fel kell kellnie, hogy
viaszkos vásznat terítsen még alvó gyermeke
fölé, ha megered az eső.

Tudom, hogy egy anyának egész éjjel állva kell
maradnia, mert csak egy számára van hely
és a két gyermek beteg.

Tudom, hogy egy részeges apa a mellette fekvő
kisfiára hány majd ma éjszaka.

Tudom, hogy egy serdülő fiú megszökik hazúlról

(1) Valamennyi itt felhozott példa szigorúan pontos
és létező. Száz hasonló eset közül válogattuk őket össze.

ma éjjel, egyedül, mert már nem bírja tovább a nyomort.

Tudom, hogy az egyetlen padiás-szobában, ahol három ember-pár lakik, a férfiak verekedni fognak a nőkért.

Tudom, hogy a feleség elhúzódik a férje mellől, mert nincs több hely a házban egy újabb gyermek számára.

Tudom, hogy ma este, csendben haldoklik egy kisfiú, hogy némán négy testvére után távozzék ő is...

Tudom.

Többet is tudnék,

Száznál több hasonló példát ismerek és mégis nyugodtan tértem ágyba, aludni mentem a tiszta fehér lepedők közé.

Jobb szeretném mindezt nem tudni,

Szeretném, ha mindez csak üres mende-monda lenne,

Szeretném magammal elhitetni, hogy mindez csak rossz álom.

Szeretném, ha azzal vádolhatnának, hogy erősen túlozok mindent,

Szeretném, ha valaki bebizonyítaná nekem, hogy mindezért ezek az emberek a hibásak, hogy ők maguk az okai nagy szegénységüknek.

Szeretném magam megvigasztalni — de nem tudom. Már késő.

Túl sokat láttam,

Túl sokat hallottam,

Túl sokat számláltam;

Mindent jól összeszámláltam, Uram, és azt hiszem, hogy a könyörtelen számjegyek mind-

örökre elűzték a lelkemből a megelégedettség ártatlan nyugalját (1).

★

Igy van helyén, Fiam!

Mert Én, a ti Istenetek és Atyátok, neheztelek rátok!

Az idők kezdetétől fogva nektek adtam a hatalmamban lévő egész Világmindenséget, és azt akartam, hogy minden gyermekemnek a feje fölött Atyjához méltó födél legyen.

Megbíztam bennetek, de a ti önzéstek mindent elrontott.

Ez az egyik legnagyobb bűnötök, s érte a közös felelősséget sokan hordozzátok.

Mert jaj nektek, ha a mulasztástok miatt egyetlen egy gyermekemnek is meg kell halnia testben vagy lélekben!

Mondom nektek: Örök Otthonomban ezeknek juttatom majd a legjobb helyeket.

A gond nélkül élők, a hanyagok, az önzők, akik a földön kényelmesen berendezkedhettek és megfélekeztek minden másról, ezek elnyerték jutalmukat.

Nálam már nem lesz számukra hely...

Kérj bocsánatot, Fiam, ma este, tenmagadért és a többiekért is.

De holnap majd harcolj teljes erődből, mert mennyei Atyád fájdalmasan látja újra, hogy szent Fia számára ma sincsen hely az emberek szálláshelyén...

(1) Egy nagy francia városról van itt szó. Az 1946-os népszámlálási adatok szerint 31,737 családból 10,952 lakott egyszobás lakásban és 12,557 kétszobásban. Am a 100,000-nél több lakost számláló nagy városok közül ez a város a lakásínséget szenvedők listájának csak a közepén foglalt helyet!

KÓRHAZBAN

Nagy titok a szenvedés, amelyet csak a hit fényénél érthetünk meg igazán.

Nem az Isten akarta a Rosszat a Világban. De az emberek megvetették a Tervét (... a bűn...), megbontották az ember és a világmindenség egyensúlyát és előidézték a szenvedést. De Krisztus eljött közénk, hogy rendet teremtsen e nagy összevisszaságban. És a céltalan szenvedés így lett a Megváltás eszközévé.

« A mi szenvedéseinket viselte és a mi fájdalmaink nehezédtek a vállaira. Mi pedig úgy éreztük, hogy az Isten keze sújt bennünket, az büntet és aláz meg bennünket. A bűneink miatt szegeztetett által és a vétkeink miatt kellett meghalnia. Megváltó büntetésünk immár rajta pihen és az ő sebei által gyógyultunk meg mindnyájan » (Iz. LIII, 4-5).

*

Ma délután maglátogattam egy beteget a kórházban.

Osztályról osztályra menve, végigjártam a szenvedés Városának utcáit megsejtve mindazokat a tragédiákat, amelyek a virágos pázsitos utak és fehér falak mögött húzódnak meg. Előbb át kellett mennem az első kórtermen; Lábujjhegyen járva kerestem az én betegemet. Tekintetem úgy siklott végig a fekvőkön, mint

a betegápoló könnyű keze, amikor nyílt sebet gondoz és arra vigyáz, hogy újabb fájdalmat ne okozzon.

Félszegen éreztem magam.

Mint amikor egy tájékozatlan látogató a titkok templomába téved,

Mint egy hitetlen pogány, egy ősi bazilikában.

A második kórterem túlsó sarkában akadtam rá az én betegemre.

Az ágya mellett megálltam, s dadogtam nem tudván, hogy mit is mondjak köszöntésül.

Zavarba hoz a szenvedés, Uram, rámnehezedik és eltipor.

Nem érthetem, hogy miért engeded meg?

Miért, Uram?

Miért nyöszörög borzalmas égési sebei miatt ez az ártatlan kisgyermek?

Miért haldoklik három nap és három éjen át ez a meglett férfi, szüntelen anyja nevét emlegetve?

Miért öregedett egy hónap alatt tíz esztendőt ez a rák-beteg asszony?

És ez az alig húszéves munkás, aki az építőállványról zuhant le, és úgy összetört, mint egy gyermeki játékszer?

S ez a szegény, idegen, elszigetelt, hazátlan roncs, kinek a teste egyetlen nagy, gennyedő seb csupán?

Vagy ez a lány, aki immár harminc éve fekszik gipszbeöntve a csupasz kemény deszkán?

Miért mindez, Uram?

Nem értem!

Miért van a Világban ez a sok szenvedés,
mely bánt,
elzár,

fellázít
és megtör?

Miért ez a sok ijesztő és fertelmes szenvedés,
amely látható ok nélkül, vakon szakad a világra,
Igazságtalanul veri a jót és megkíméli a rosszat.
A tudomány láttán néha meghátrál ugyan, de
más szín alatt sokkal erősebben és ravaszab-
babbul jön vissza újra.

Nem értem.

Gyűlöletes a szenvedés és félelmet kelt bennem,
Mert miért sújt egyeseket — és masokat miért
kímél meg?

Miért ezeket éri és miért nem engem sújt?

★

Gyermekek, a szenvedést nem Én — a te Istened — akartam, hanem az emberek!

Ők iktatták bele a világ rendjébe, amikor becsempészték oda a bűnt.

Mert rendellenesség a bűn és a rendellenesség fájdalmat szül.

Nézd: a Világban és az Időben a bűnnek mindig megfelel valahol egy szenvedés;

De eljöttem én és mindent magamra vállaltam: a bűneiteket is, és a szenvedéseiteket is.

Vállaimra vettem mind és végig szenvedtem valamennyit még előttetek.

Átváltottam és átváltoztattam őket. Kincstárat alkottam belőlük.

A szenvedések még a rossz elemei, de ez a rossz is hasznos már,

Mert a ti szenvedéseitekből alkottam én a Megváltást!...

AZ UTCA KÖZEPÉN ALLT

Annyira meggabalyodott már ez a Világ, hogy nagyon sok ember, csak azért, hogy élni tudjon, közvetve vagy közvetlenül olyan munkákban is részt vesz, amelyek testvéreik testi vagy erkölcsi halálát készítik elő. Bűn állapotában élő gazdasági rendszerek foglyaiként sokan már lopni és hazudni kénytelenek.

E tragikus helyzet következtében mindannyiúnknak szenvednünk kell. Szolidárisak a Világ sorsában, melyből egyedül nem menekülhetnek, fel kell ismerniök környezetük bűnét és azt nyíltan meg is kell vallanunk. De amint nincs igazi bűnbánat, ha nem párosul az az élet megjavításának erős szándékával, azonképpen nincsen igazi szenvedés sem e környezetben belül, ha ugyanakkor nem fáradoznak az embertelen rendszer struktúrájának a megjavításán is. Ez ellentétet nem tűrő kötelesség, amely alól semmi sem mentheti fel a keresztényt.

« Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült város el nem rejthető. És ha világosságot gyűjtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának. Így világítson világosságtok az emberek előtt... »
(Mt., V, 14-16).

*

Allt az utca közepén ;

Tántorogva, a megrögzött részek rezes hangján,
torka szakadtából dalolt.

A járókelők meg-megálltak, megfordultak utána
és megnevették.

Háta mögött csendben egy rendőr közeledett.
Gorombán vállon ragadta és bekísérte az őrszo-
bára.

Ő dalolt tovább
S a nézők nevettek.

Én nem nevettem.

A feleségére gondoltam, Uram, aki ma este majd
hiába várja haza.

Városunk minden iszákosára gondoltam,
a bárókra és a kiskocsmákra,
a szalonokra és a házi-bálokra is.

Arra gondoltam, hogy este milyen állapotban men-
nek majd haza.

A megrettent gyermekekre,
az üres pénztárcákra,
a verésekre,
a kiáltozásokra,
a sírásokra,

— s a gyermekekre, akik majd e búzló öle-
lések után születnek...

*

Éjszakád fátyolát kiterítetted a város fölött,
Uram,

S miközben az emberi drámák szálai fűződnek
vagy szertehullnak,

Azok akik az alkoholt betiltották,
gyártották,
eladták vagy továbbadták,

Ugyanabban az éjszakában alszanak el békén.

Mindannyiójukra gondolok és szánom valameny-
nyit,

mert nyomort gyártottak s adtak el,
mert bűnt gyártottak és adtak el!

De gondolok a többiekre is, azokra is, akik nem
azon fáradoznak
hogy építsenek, hanem hogy romboljanak,
hogy mindent szebbé tegyenek, hanem hogy
bemocskoljanak.

Akik nem azon fáradoznak, hogy mindent kivi-
rágoztassanak, hanem
hogy elrontsanak,
hogy mindent jobbra tegyenek, hanem
hogy lealjasítsanak!...

Ama megszámlálhatatlan ember-tömegre gondo-
lok, Uram, amely a háború javára dolgozik.
Emberek, akik, hogy megkeressék a kenye-
ret a család asztalára, más családok vesz-
tén fáradoznak;
akik, hogy élni tudjanak, mások halálát ké-
szítik elő.

Nem kérem Tőled, hogy vedd ki a kezükből a
munkát, hiszen ez csaknem lehetetlen,

De add meg, Uram, hogy végre önmagukra dőb-
benjenek,
hogy ne tudjanak többé békésen aludni,
hogy küzdjenek már e megbomlott Világ
ellen,
hogy élesztő kovásszá legyenek
a megváltás jegyében...

*

A lélek és a test minden sérültjéhez, testvérkezek
munkájának áldozataihoz,

Minden megholt miatt, akiknek gyászos végét
emberek ezrei készítették elő,

E szegény részeg, az utca torz bohóca miatt,
Feleségének megaláztatása és a könnyei miatt,

Gyermekeinek a sírása és a jajgatása miatt
Uram, légy irgalmas!...

Légy irgalmas hozzám, ki gyakran elszundítok,
És légy kegyelmes mindazokhoz, akik még most
is mélyen alszanak és bűntársaivá lesznek
ennek a bódult világnak, ahol a mindennapi
kenyérért testvér testvére gyilkosává süllyed!...

MEGÖLTEK EGY ARABOT

A kereszténység kétezer éves történelme és tanítása ellenére is fennállnak még ma is a faji megkülönböztetések. Ez valóságos botrány kellene hogy legyen minden keresztény szemében; ennek ellenére azt látjuk, hogy sokan nemcsak elfogadják ezt az állapotot, de egyenesen védik, pártfogolják vagy támogatják azt. De ezeket a megkülönböztetéseket elfogadva egyszerre megszűnnek a keresztény testvériség közösségének a tagjai lenni s magától Krisztustól különítik, zárják el magukat. Sajnos, mi magunkat is megfertőzött már ez a pogány életfelfogás és így kisebb-nagyobb részben ugyan, de magunk is cinkosai vagyunk ennek az általános emberi testvériség ellen elkövetett bűnnek... és ez a cinkosság néha egészen a gyilkosságban való résztvételig súlyosbodhat... Sok, nagyon sok szeretetre van szükség, hogy vezekeljünk... és engeszteljünk.

*

« Jáhvé akkor így szólt Káinhoz: Hol van a te testvéred, Abel? Az így felelt: Nem tudom. És vajon őrzője vagyok én testvéremnek?... Mit cselekedtél? - folytatta Jáhvé. Hallod, hogy testvéred kihullott vére hozzám kiált fel? Atkozott légy és száműzött arról a termékeny földről, amely felitta a kezed által kiontott testvéri vért... » (Gen., IV, 9-11).

« Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert ti mindnyájan egy személy vagytok Jézus Krisztusban! » (Gal., III, 28).

*

Támadtak és ütöttek...

A kurta rendőr-botok a roham ütemére suhogtak,

míg a könnyfakasztó bombák füstölögtek
mint falusi ünnepen a meghívott vendégek
pipái;

Mikor az utolsó tüntetők is megfutamodtak, ösz-
szeszedték a sebesülteket.

A rendőr-kocsik ajtajai zárva csapódtak le a meg-
rettent, elképedt vagy lázongó letartóztatot
takra.

Egymás után csukódtak be a házak ablakai.

A fájdalmas arcok megkeményedtek,

S apró csoportokra foszlott a tömeg, miközben
futótűzként terjedt el a hír: megöltek egy
arabot!

« Miért vertek?... »

Megtépett ruhájában fekszik a földön, a feje fölé,
a járdára, vörös glóriát festett a vér.

Rámmeredeznek testi szemei,

Míg elröppent lelke már Téged néz, lát, csodál-
kozva a váratlan találkozás felett.

Visszataszító mindez, Uram.

E családból vagytok ti is — mondták nekik, —

Úgy jöttek felénk, mint igaz szabadítók felé.

Ott állították őket munkába, ahová senki sem
akart önszántából menni.

S ott, saját tévedéseik foglyai gyanánt,

barmokként szállásolták el őket,

Kihasználták,

Megvetették,

Megalázták,

És most, amikor lázadásuk és elégedetlenségük
tüzében tüntetni akartak,

Bottal a kézben várták őket az utca sarkán, mi-

ként a « tisztos polgárok » is gyülekeznek,
hogy agyon verjék a megveszett ebet...

Más színű a bőrük, mint a miénk, Uram,
Erkölcseik és szokásaik is mások;
Nagyon messziről jöttek, Uram...
A megváltásod őket már nem érte volna el?
Még most is rámnéz, Uram.
Hideg, megüvegesedett szemekkel, mozdulatlanul,
aggodalmas utolsó kérdésével:
Avagy csak a te fiaid nem ismerték még fel az
igazságot,
hogy immár mindannyian testvérek vagyunk?
Hogy mindannyian megkeresztelkedtek, mindany-
nyian megtisztultak ugyanabban a szent vér-
ben,
ISTEN vérében, — a te véredben, Uram?...

Ma is vannak még határok, gátak és sorompók,
Uram.

Vannak fehérek és feketék,
Gazdagok és proletárok,
Kizsákmányolók és kiszákmányoltak,
Oroszok, amerikaiak és franciák...
Bizonyos számú gyermeked még elfogadja a so-
rompókat,

Mintha rendjén való lenne az, hogy a családban
az egyik gyermek csak a konyha hulladékjait
kapja, míg a másik a teli asztalnál tömjé
tele a gyomrát.

Mintha rendjén való lenne az, hogy vannak, akik
csak szolgálnak, és mások. akiket kiszolgál-
nak.

Mintha rendjén való lenne az, hogy az egyiket
szigorúbban büntetik mint a másikat;

Mintha rendjén volna az, hogy egyesek mások ellen törhessenek, azokat magalázzák, megítéljék vagy megöljék!...

Egybegyűjt-e majd bennünket egy és nagy, szent szeretetben mihamar a véred, Uram?

Egyetlen Atyánk szeretetében?

Szét tudjuk-e törni a gátakat, amelyek ma még szétválasztanak?

Elfogadjuk-e valaha is, hogy a köztünk fennálló különbség csak a Tőled ingyen kapott tulajdonokban gyökerezik és nem az általunk szerzett vagyonban?

★

Gyermekem. Testvéred kihulló vére felém kiált. Zengő, diadalmas szeretet-himnuszra van ma szükség, hogy felülmúlja a testvérkéz által megölt halott utolsó szavait...

RABSZOLGAK

A munka igazában nem büntetés, hanem Isten által az embereknek adományozott megbecsülő bizalom. Az Atya nem akarta Teremtését egyedül befejezni, ezért hívja teremtményét segítségül, őszinte közreműködésre.

De szolgálat is a munka, szolgálat, amit egyik ember a másiknak tehet. És ha meg is nehezedett az eredeti bűn következtében, igazi nagyságából semmit sem veszített. A munka által válik termékennyé a föld, gazdaggá és gyömolcsözővé. Am a kapzsi, a harácsoló emberek azért veszekednek, arra törekednek, hogy önmaguknak sajátítsák ki mind, az így nyert javakat. Ezért a földi építő-udvar nagyon sokszor szomorú, gyászos fogoly-táborrá alakul át, ahol néhányan önmaguk kizárólagos javára használják ki mások kényszymunkájának az eredményeit. Nagyon sok szeretetre van szükség ahhoz, hogy le tudjuk rázni magunkról a rabszolgaság bilincseit; de nem a gyűlölet, hanem az igazi szeretet erejével...

*

« Rajta, ti gazdagok, zokogjatok és jajgassatok a rátok törő nyomorúság miatt! Gazdagságtok megrothad, ruhátokat moly emészti... Lám a munkabér, amelyet a földjeiteket learató munkásoktól megvontatok, az égre kiált s az aratók jajszáva a seregek Urának fiilébe jut... Elitéltek és megöltétek az igazat!... » (Jk., V, 1-6).

« A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet is hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem a miatt, aki alávetette. De megmarad az a reménye, hogy a mulandóság szolgái állapotából felszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára. Tudjuk ugyanis hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik mind-addig... » (Róm., VIII, 19-22).

Ismerek rabszolgákat, Uram, és ma este értük
akarok Hozzád imádkozni!...

Éppen fevették volna szakmunkásnak,
Amikor egy névtelen hang telefonon beárulta,
hogy szakszervezeti megbízott volt előbbi
munkahelyén,

S a rabszolga mehetett újra a népkonyhára...
Légy irgalmas hozzá, Uram.

Azt mondták neki, hogy hétfőtől kezdve a munka
félhétkor kezdődik.

A rabszolgánő már reggel hatkor megmosdatta
gyermekait, még mielőtt a munkába ment
volna.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Ha még egyszer beszélgetni mer az üzemben, úgy
kivágom innét... ordított a bősztulajdonos,
S a rabszolgánő ajkába harapva elhallgatott.
Légy irgalmas hozzá, Uram.

Este nem mert haza menni, mert a háziasszony
tovább dolgoztatta volna;

De pénze nincs s a rabszolgánő ezen az estén
nem vacsorázott.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Igy szólt hozzá a művezető: Emlékezzék csak a
tegnapelőtti munkaleállásra! Ma három órával
tovább marad bennt...

S a rabszolga szégyentől s haragtól vörösen fejet
hajtott, mert otthon lévő három gyermekére
gondolt.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Három helyett ma négy szövőszékre ügyel! —
mondotta a műhelyfőnök.

S a rabszolganő még gyorsabban dolgozott, hogy
a gépnek engedelmeskedjék.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Mint minden héten, a gazdái ezúttal is vendéget
fogadtak ;

De mert a szalonban kell hálnia, hajnali háromig :
az utolsó vendég távozásáig várakozott.

És a rabszolganő négy óra múltán újra talpon
volt, hogy munkába álljon.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Önző emberek így vetették rabszolgasorba saját
testvéreiket.

Uram, nem így akartad te ezt, amikor azért hívtál
munkára bennünket, hogy befejezzük teremő
művedet.

Azt akartad, hogy az egész Föld egy végeláthatat-
lan nagy műtelep legyen, ahol az ember leg-
kisebb kézmozdulata is a közös alkotás be-
fejezésére törekszik.

Mint egy test sejtjeit, úgy akartad egybekapcsolni
a bevetett mezőket s a füstölő gyárat, az
irodákat és az ipartelepeket ;

A meleg otthonokat, ahol az édesanyák fáradoz-
nak és a föld mélyét, ahol a bányász csákánya
suhog,

A tudósok laboratóriumait és a művészek mű-
termeit.

Azt akartad, hogy a munkában minden ember
nagygyá nőjjön, tehetsége kibontakozzék,

Hogy az idők végén, egymásra találva, az átala-
kított, megszépített, befejezett földi munkára
büszkén, Benned és Altalad munkájuk szép
gyümölcsét Atyádnak ajánlják fel!...

.....

De elcsúfítottuk, Uram, a földi munka képét,
Tönkretettük a Teremtés szent misztériumát.

*

Uram, ma este, Neked ajánlom fel a munka
rabszolgáinak, a lázongó embereknek hosz-
szúra nyúló kiáltását.

Neked ajánlom mindegyikük kínját, megalázta-
tását,

Neked ajánlom harcukat,

Neked ajánlom mindazokat, akiket megvernek,

bebörtönöznek,

akikre lönek,

s akiket megölnek.

A dolgozók ez óriás seregét, akik szenvedéseikkel
harcolnak, hogy felszabadítsák végre testvé-
reiket.

Világosítsd fel őket a te Fényeddel,

Hogy józanok legyenek a viszályban,

Hogy igazságosak legyenek a harcban,

Hogy bőkezűek az önfeláldozásban,

És hogy megértsék igazán, hogy Atyád szeme az
épülő

Új Világon pihen.

Tisztítsd meg a szívüket, Uram, hogy a szeretet
vezesse őket a harcban, hogy az idők végén
szabadon és büszkén ajánlják fel Atyádnak
azt az Éden-kertet, amelyet önkezükkel és
Veled építettek fel.

SZABADITSÁK KI!

A börtönöket emberek építették más emberek számára. Nemcsak látható szikla-börtönöket, de láthatatlan börtönöket is, amelyek még az előbbieknél is kegyetlenebbek. Olyan szigorú társadalmi, gazdasági és politikai struktúrában élnek körülöttünk az emberek, amelyek a szó szoros értelmében rabszolgaságba vetik őket. Eme embertelen társadalmi rend súlya nemcsak külső, de legbelsőbb, lelki szabadságukra is ránehezedik. Személyüket, saját énüket is igába kénytelenek hajtani, hogy enni és élni tudjanak. Am minden szabadság ellen elkövetett merénylet egyúttal az Isten elleni gyalázatos tett is. A keresztény kötelessége az ember felszabadításáért harcolni; kereszténységének ez lényeges és elengedhetetlen magnyilatkozási módja.

*

« A tiszt csapata élén és vele a zsidó őrség elfogta Jézust és megkötözte » (Jn., XVIII, 12).

« Testvérek, ti szabadságra vagytok elhivatva. Csak ne éljete vissza a szabadsággal a test javára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak. Az egész törvény ugyanis ebben az egy mondatban teljesedik be: « Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! » (Gal., V, 13-14).

*

A Város falain,
A plakátokon,
És a röpcédulákon,
Mindenütt csak ezt olvastam: « Szabadítsák ki... »
Az egész világon vannak börtönök, de jól tudom,

Uram, hogy nem telik bennük kedved!...

Vannak börtönök, melyeket nem is rejtegetnek,
De vannak álcázott börtönök is, pót-börtönök és
szükség-börtönök, mert a valódiakban nincs
már elég hely mindenki számára.

Vannak kemény, nehéz rácsokkal ellátott börtö-
nök, melyeket látni lehet és alkalomadtán el-
fűrészelni is.

De vannak láthatatlan rácsok is, melyeket nem
lehet megfogni, haragosan megrázní, míg mo-
solyogva ezt mondják: « De önök szabadok!
Nyitva áll az ajtó, kimehetnek rajta... » — Ho-
lott jól tudja mindenki, hogy onnét szaba-
dulni többé nem lehet.

Vannak börtönök, ahol a börtönőrök állati dühvel
sürögnek-forognak; akiket meg lehet ragad-
ni, akik megfogják a rabot és megkínózzák;

S vannak börtönök, ahol a börtönőrök tisztessé-
ges emberek képében, járnak-kelnek, akik ezer
sebet ejtenek a rabon anélkül, hogy bántó
kezüket még csak látni is lehetne.

Vannak börtönök, amelyek száz és egy nevet vi-
selnek, hogy illúziót keltsenek.

Vannak börtönök, melyeket őszintén, kurtán, szé-
pítgetés nélkül valóban börtönöknek hívnak.

S vannak börtönök, melyeket nyomortanyáknak
hívnak; « városoknak », gyáraknak, báloknak
és lebujoknak neveznek;

Börtönök, miket politikai rendszereknek, gazda-
sági berendezkedéseknek, részvénytársaságok-
nak, munka-szerződéseknek, törvényeknek és
szabályoknak hívnak,

Börtönök, miket a földkerekség minden országában
és minden időben mindenféle néven ne-
veztek.

De, Uram,
Tudom, hogy nem Te találtad fel őket.
Szabadoknak teremtetél bennünket, hogy szabadon szeressünk, vagy szabadon tagadjunk meg Téged.
Mert mire való a szeretet a kényszer béklyója alatt?
A börtönöket ember építette más emberek számára;
Mogorva, hűvös sziklabörtönöket, ahová másokat zárnak be
mert másképpen gondolkodnak,
mert másképpen beszélnek,
mert másképpen cselekszenek.
Vannak láthatatlan börtönök, amelyeket lassan, alattomban az önzés, a gőg, és a kapzsiság építettek.
Uram! — Az emberiség fele a másik felét már börtönbe vetette!

*

Gyermekek! Nem annyira a kőbörtönök nyugtalanítják az én szívemet...
Bizonyára szükség van rájuk, mióta a rendelkezést beiktatták a Világ életébe.
Amikor azokat arra használják fel, hogy azokba zárják be mindazokat, akik másképpen gondolkodnak, szenvedek én is, mert saját Gondolatomat sértik meg, de tudom, hogy a lélek szabad marad; nem lehet azt megakadályozni, hogy továbbra is másképpen ne gondolkozzék.
Értsd és lásd: legtöbb fájdalmat nekem a láthatatlan börtönök okoznak.

Számuk a Világban megmérhetetlen, és nagyon
sok gyermekem börtönfalak mögött születik,
növekedik és ott is hal meg.

Legfőképpen: Olyan szűkek, olyan magasak, olyan
súlyosak és olyan kínosak ezek a börtönök,
Hogy összetörik a testet és egészen a lélek mé-
lyéig hatnak.

Igen súlyos és fájdalmas mindez, mert az igazi
szabadságra támadnak,

Azt bénítják meg,

Azt verik láncra,

Azt törik meg,

És semmisítik meg magát az embert.

Rajta, Gyermekem,

Írj alá,

vonulj fel,

tüntess,

harcolj,

hogy szabadítsák ki X-et!

De méginkább: Szabaduljon ki minden láthatatlan
börtön bilincsbe vert rabja,

Mert Én, a ti Istenetek, mindenkit szabadnak te-
remtettem, s azt akarom, hogy továbbra is
szabadok maradjatok!...

KOPASZ FEJ

Isten örök és teremő szeretetében kezdettől fogva elgondolt bennünket és figyelmét azóta sem fordította el rólunk. Testvéreinkben is meg kell találnunk és tiszteletben tartanunk Isten Képét és Gondolatát. Űgy kell űgyelnünk reájuk is, miképpen a Nagy Figyelő néz ránk...

*

« Benne (Krisztusban) teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és a láthatatlanokat,... Minden általa és érte teremtett. Ő előbb van mindennél, s minden benne áll fönn » (Kol., I, 16-17).

« De egy hajszál sem vész el fejeteokról » (Luk., XXI, 18).

« Őt verebet ugye két fillérért adnak. De Isten egyről sem feledkezik meg közülük. Nektek viszont minden szál hajatok számon van tartva. Ne féljetez tehát! Sokkal többet érte ti a verebeknél » (Luk., XII, 6-7).

*

Egy óra hosszat, az egész konferencia ideje alatt
A szemem előtt volt.

Gyönyörű volt e kopasz fej, Uram!

Síma, ragyogó; lópatkóra emlékeztető hajkoszorúja gondosan elfésűlve és figyelmesen felsorakoztatva a mezőny szélére...

Untatott az előadás,

Volt időm az elmélkedésre.

És arra gondoltam, Uram, hogy Te jól ismerheted
azt a főt.

Évek óta nem téveszted szem elől és minden nap,
amikor természet-anyánk engedelmet kér ar-
ra, hogy újra learasson néhány hajszálat eme
ritkuló mezőben, Te igent mondasz.

Evangéliumodban is megmondottad volt: « Egy
hajszálatok sem veszik el a tudtom nélkül!... »

Ez az igazság, Uram: Te szüntelenül gondolsz
ránk.

Öröktől fogva igaz ez. Még mielőtt lettünk, már
így volt ez.

Még a Világ születése előtt

Gondolsz rám,

Megálmodsz engem,

Szeretsz.

Igaz, hogy a szereteted

Egyetlen példánynak s nem sorozat-példánynak
alkotott,

Elsőnek és utolsónak,

Elengedhetetlennek az Emberiség történetében.

Igy van, Uram. Életemnek eredeti rendeltetést
adtál,

Számomra egyéni és örök irányt szabta meg,
Csodálatos rendeltetést, melyet az idők kezdeté-
től a szívedbe zárva hordoztál, miképpen egy
atya is előre megálmodja szeretett gyermeke
életének minden apró részletét.

Szüntelen fölém hajolva, mint vándorutam Vilá-
gossága és Erő a lelkem mélyén, Te vezetsz,
hogy azt megvalósítsam.

Szomorú vagy, ha gyáván menekülök, vagy leté-
rek a kiszabott útról és a segítségemve sietsz,
ha botladozok avagy elesek.

Uram, aki a kopasz fejeket és a szépen elrendezett életeket alkottad,
Te, az isteni Figyelő,
az isteni Türelmes,
az isteni Mindig-jelenlévő,
Add, hogy sohase feledkezzek meg szent jelenlétedről.
Nem azt kérem tőled, hogy áldd meg azt, amit én határoztam el az életemben,
Hanem, hogy adj erőt, hogy felismerjem és éljem mindig azt, amit Te álmodtál meg rólam.

Add meg, Uram, hogy kegyelmed szent erejével a felebarátaim iránti figyelmességben szívembe zárjam a te nagy irántunk való Figyelmedet,
Hogy térdre esve imádjam bennük a te Teremtő Szereteted Végtelen Misztériumát,
Hogy tiszteletben tartsam bennük a Te Gondolatodat az enyém erőszakolása nélkül,
Hogy az általad kiszabott ösvényen hagyjam járni őket anélkül, hogy a magaméra kényszeríteném őket,
Hogy valóban felismerjem, hogy ők is szükségesek a Világban, s a legkisebbjüket sem szabad elhanyagolnom.
Hogy a látásukba soha bele ne fáradjak, és a kincsekben, melyeket rájuk hagytál örökségül, én is részesedjek.
Segíts, hogy élet-útjukban is Téged dicsérjelek s a létükben Téged felismerjelek.
Hogy életük egyetlen perce el ne múljon,
Hogy a fejükről egyetlen hajszál le ne hulljon
Anélkül, hogy Veled együtt erre fel ne figyeljek!...

ESTI FUTBALLMÉRKÖZÉS

Az emberek időben és helyben sokszor « máshol » szeretnének lenni, mint ahol éppenséggel a valóságban vannak. Veszedelemes és illuzórikus vágy ez. Mert az Atya akarata szabta meg, állapította meg mindenki helyét a Világban, s hogy önmaga életét sikerrel vezesse, kormányozza, hogy haszonnal és eredménnyel működjék közre a Világ sorsának formálásában, ezt a helyet kell a legtökéletesebben betöltenie. Isteni mű ugyanis az élete.

*

« Ő (Krisztus) egyeseket apostolokká, másokat prófétákká, ismét másokat evangélistákká, pásztorokká és tanítókká tett, hogy istenszolgálatra neveljék a szenteket és fölépítsék Krisztus testét, amíg mindyájan el nem jutunk a hitnek és Isten fia megismerésének egységére és meglett emberré nem leszünk, Krisztus teljességének mértékében. Akkor nem leszünk többé éretlenek, akiket a megtévesztő emberi tanítás és a tévedésbe ejtő álnokság minden szele ide-oda hány és tovasodor. Inkább igazságban fogunk élni és szeretetben teljesen egybe fogunk nőni a fővel: Krisztussal. Ő az, aki az egész testet egybekapcsolja és összetartja, a különböző ízek segítségével és minden tag arányos együttműködésével. Így növekszik a test és építi föl önmagát a szeretetben (Ef., IV, 11-16).

*

Tízezer árnyék rezgett, remegett a sportstadionban ma este.

És amikor a fényszórók bársonyos zöldre festették a hatalmas pályát,

Tízezer hangú énekkar kezdte meg mesés kórusát.

A szertartás-mester jelt adott a különös ünnepségre.

Az impozáns szertartás zökkenő nélkül zajlott le. A fehér labda felszolgálótól szolgálóig szállott kényes, előre megszabott pontossággal.

Egyik féltől a másikhoz röppent gyephegyet súrolva vagy a fejek fölött repülve.

Posztján állott mindenki, hogy simán vegye és maga is kimért rúgással továbbítsa a harmadik felé, ki már várta, s fogadta.

És mert mindenki jól végezte dolgát ott, ahol éppen állnia kellett,

Mert a szükséges törekvése megvolt,

S mivel tudta, hogy rászorul a többiekre,

Lassan de biztosan haladt a mezőnyben a labda.

És amikor mindegyik tagja megkapta munkája érdemét,

Amikor egybefogta mind a tizenegy játékos szívét,

A csapat megkaparintotta a labdát — s berúgta a győztes gölt.

*

Mikor a mérkőzés végeztével a hatalmas tömeg kifelé hullámozott a hirtelen szűkké vált utcákon át,

Arra gondoltam, Uram, hogy az emberiség története, amely számunkra olyan hosszúranyúló összezsapás, számodra — talán — ilyen nagy ünnepi mérkőzés,

Csodálatra méltó szertartás, amely az idők hajnalán kezdődött és csak akkor ér majd véget, mikor az utolsó játékos is befejezte végső erőfeszítését.

Ebben a világban, Uram, mindegyikünk szerepe
eleve meg van szabva

Ott, ahová bennünket Te, Legfelsőbb Edzőnk, helyeztél bennünket.

Szükséged van ránk, testvéreinknek is szüksége
van ránk és nekünk szükségünk van minden-
kire.

Nem annyira a hely a fontos, Uram, amelyre
kijelöltél bennünket, mint a jelenlétem és az
összjátékom tökéletes pontossága.

Mit számít az, hogy csatár vagyok-e, avagy hátvéd,
ha a formám teljességének csúcspontját adom.

Ime előttem van a mai napom, Uram.

Nem menekültem-e túl gyakran a taccs-vonal mö-
gé, hogy két kezemet zsebre vágva bíráljam
a többiek erőfeszítését?

Jól megálltam-e a helyemet, amikor te végignéztél
a pályán és megakadt rajtam a szemed?

Jól vettem-e szomszédom ügyes átadását, avagy a
túlsó szélről beadott keresztező labdát?

Jól szolgáltam-e labdával társaimat? Nem keres-
tem-e egyéni törekvéssel a magam dicsőségét?

Részt vettem-e a játék felépítésében, a támadás
előkészítésében, a közös győzelem érdekében?

Küzdöttem-e bátran a félidő végéig, hibák, rúgá-
sok és sebesülések ellenére is?

Nem zavarodtam-e meg a nézőközönség vagy já-
tékos társaim viselkedése láttán? Nem kesere-
dtem-e el a szemrehányások és a megnem-
értés miatt? Nem pöffeszkedtem-e a vas-
tapsok hallatára?

Gondoltam-e arra, hogy imádságképpen játsszam
le e mérkőzést, nem feledkezve meg arról,
hogy Isten szemében az emberek eme játéka
is lehet a legbensőségesebb vallásos ünneplés?

Visszatérek az öltözőbe pihenni én is, Uram.
De holnap — ha megadod a kezdő rúgást — újabb
félidőbe kezdek...

És ezenképpen minden napon.

Add, hogy ez a mérkőzés, amelyet minden test-
véremmel együtt játszok majd le, olyan fen-
séges szertartás legyen, amelyet igazán vársz
is tőlünk;

Hogy amikor majd bírói sípoddal « lefújod » az
életünket,

Valamennyien bejussunk az Égi Kupa válogatott
csapatába...

RAÉREK, URAM

Mindenki arról panaszkodik, hogy nincs ideje. Ennek az az oka, hogy az életünket túlságosan emberi szemmel nézzük. Mindig van ugyanis elég időnk elvégezni azt, amit feladatul szabott ránk az Úristen. Igaz: minden rendelkezésünkre álló percet tudatos jelenléttel kell felhasználnunk.

*

«Nagyon vigyázzatok tehát testvérek arra, hogyan éltek: ne oktanul, hanem bölcsen. Használjátok föl az időt, mert rossz napok járnak. Ne legyetek oktanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata » (Ef., V, 15-17).

*

Sétára mentem, Uram,
És sétára indultak az emberek.

Jöttek,
Mentek,
Igyekeztek,
Rohantak.

A kerékpárok futottak,
A gépkocsik futottak,
A teherautók futottak,
Az utca futott,
Az egész város futott,
Mindenki rohant.
Mindenki szaladt, hogy időt ne veszítsen,

Mindenki szaladt az idő után,
hogy behozza az elveszett időt,
vagy hogy időt nyerjen.

A viszontlátásra, uram... Bocsánat: nincs időm.
Majd visszajövök, nem várhatok tovább, nincs
időm.

Gyorsan befejezem a levelet, mert kifogytam az
időből.

Szerettem volna segíteni, de sajnós nincs több
időm.

Idő hiányában nem fogadhatom el.

Nem tudok gondolkodni, olvasni; tehetetlen va-
gyok, mert nincs időm.

Szeretnék imádkozni — de nincs időm...

Megértem, Uram, nincs idejük...

A gyermek játszik, nem ér rá azonnal... majd
később.

A elemistára házi feladatai várnak, nem ér rá...
majd később.

A középiskolásnak még órái vannak, nem ér rá...
majd később.

A fiatalember éppen sportol; nem ér rá... majd
később.

Az új házas pedig új lakását rendezi, nem ér rá...
majd később.

A családapának gyermekei vannak, most éppen
nincs ideje... majd később.

A nagyszülőnek unokáik vannak, nem érnek rá...
majd később.

Betegek, s így ápolni kell őket. Nem érnek rá...
majd később.

Már késő!... Soha többé nem lesz már idejük...

Ime, Uram, így futnak az emberek az idő után.

Földi idejüket rohanásban töltik el,
sietve,
egymást lökdösve,
megterhelten,
megriadtan,
elsodortan

S idő hiányában célba sosem érve!...
Minden erősködés ellenére sem lesz idejük,
Nagyon, nagyon sok idő hiányzik majd még nekik...

Hiba csúszott valahol, Uram, nagy pénztárkönyvedbe.

Altalános a tévedés:
Az órákat túl rövidre faragták,
A napokat rövidre szabták
És az életet kurtára mérték...

Te időn kívül állsz, Uram, s mosolyogva nézed,
hogymi miképpen küzdünk ellene.

Te tudod, hogy mit cselekszel.

Nem tévedsz soha, amikor az időt megszabod az embereknek:

Mindegyiknek kimérsz annyit, hogy akaratodat teljesíteni tudja.

De nem szabad ezt az időt elvesztegetni,
elpazarolni,

vagy éppen ellopni,

Mert az idő csak a te ajándékod,

S romlandó ajándék az:

Nem lehet sokáig őrizgetni...

Uram, van időm,

Bőséges idő áll még előttem.

Mindaz amit adtál:

Életem évei,

Éveim napjai,
Napjaim órái,
Mind az enyéme még.
Rajtam áll, hogy nyugodtan és békén
Színültig töltsen meg őket.
Néked ajánlom fel valamennyit, hogy a pusztá
vizet
Tüzes borrá változtasd, mint hajdan Kánának
egyszerű emberi menyegzőjén.

Uram, ma este, nem azt kérem Tőled, hogy még
így tehessek, vagy úgy,
Ma csak a kegyelmedet kérem, hogy a rámszabott
időben lelkiismeretesen, jól végezhessem el
azt, amit elvársz tőlem.

CSAK KÉT SZERETET VAN

A szeretet által és szeretetre születünk. Földi pályafutásunk alatt a szeretetet kell megtanulnunk és a halálunk óráján szeretetből fogunk majd vizsgázni.

Ha elégséges haladást mutatunk fel idelent, akkor a Szeretben fogunk majd élni mindörökre. Am valahányszor csak önmagunkat szeretjük az egoizmus szerint, hibát követünk el saját célunk - végzetünk - ellen és a Világ sorsa ellen is. Csak két szeretet van ugyanis: önmagunk szeretete és mások szeretete Istenben.

Élni annyit jelent, mint választani e két szeretet között.

*

« Senki két úrnak nem szolgálhat: vagy gyűlöli az egyiket s szereti a másikat, vagy egyikhez ragaszkodik s a másikat megveti » (Mt., VI, 24).

« Aki szereti testvérét, az világosságban él és abban nincs megbotránkozni való. Aki viszont gyűlöli testvérét, az a sötétségben él és sötétben jár. Nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította a szemét » (J I, Jn., II, 10-11).

*

Uram, csak két szeretet van:

Az önszeretet, valamint a mások és a te szereteted. Valahányszor áldozok az önszeretnek, megfogytok az irántad való szeretetem és a felebaráti szeretetem is.

Szeretet-pazarlás ez,
Szeretet-vesztesség.

A szeretet arra született, hogy kisugározzék önmagunkból és mások felé áradjon,
 Mert valahányszor önmagamra hárul vissza, foszlik, romlik és a halálba hull...
 Kártékony méreg az önszeret Uram, amelyet naponta szívok magamba.
 Az önszeretet csak magamnak gyűjtja meg a cigarettát, anélkül, hogy a szomszédra is gondolna.
 Önszeretet unszol a legelső hely kiválasztására és a legjobb rész birtoklására is.
 Az önszeretet érzékeim kedvében jár és képes ellopni még az ételt is mások asztaláról.
 Az önszeret készlet arra, hogy szüntelen önmagáról beszéljek, süketen hallgatva mások szavaira.
 Az önszeretet készlet választásra, s arra, hogy ezt kényszerítsem jóbarátomra is.
 Alarc mögé bujtat az önszeretet, álruhába öltöztet, csillogtatja és villogtatja szerepem mások hátrányára.
 Az önszeretet csak önmagamon sajnálkozik és lenézi mások szenvedéseit.
 Az önszeretet kürtöli világgá gondolataimat, mellőzve mindig a másokét.
 Az önszeret mindenben erényesnek mutat be engem, kiváló egyénnek tart.
 Az önszeretet hajt a pénzszerzésre; a pénzszerzésre is pusztán kedvtelésből, vagy vagyongyűjtésre a jövő napokra hivatkozva.
 Az önszeretet buzdít ajándékosztásra is, hogy a szegényeknek adva elaltassam, megnyugtassam lekiismeretem szavát.
 Az önszeret készlet arra, hogy lábamat a házi papucs melegébe dűgjam, hogy kényelmes karosszékbe üljek:

Az önszeretetem teljesen megelégedett önmagammal s elringat, eltaltat csendesesen...

S ez a legsúlyosabb, Uram: az önszeret a valójában csak elorozott szeretet!

Mások javára rendeltetett a szeretet, hogy élni tudjanak, s virulni. Tőlük cseleztem el!

Igy lett emberi szenvedéssé az önszeretetem.

De hasonlóképpen lesz az emberek önző szeretetéből is emberi nyomorúság;

Minden ember nyomorúsága,

És minden ember szenvedése...

Egy kis kölyök szenvedése, akit ok nélkül ütött arcul az anyja és a férfi szenvedése is, akit a munkások előtt szid le a tulajdonos.

A csúnya kislány szenvedése, aki petrezselymet árul a táncmulatságon és a feleség szenvedése, akit a férje már nem ölel többé.

A gyermek szenvedése, akit azért hagynak otthon, hogy ne lábatlankodjék és a nagypapa szenvedése, akit azért gúnyolnak ki, mert már nagyon öreg.

Az aggályos szenvedése, aki senkinek sem mesélheti el belső bajait és a nyugtalan serdülő fiú szenvedése is, akit kinevetnek zavara miatt.

A kétségbeesett szenvedése, aki a Csatorna vizébe veti magát és az elítélt szenvedése, aki megindul a nyaktiló felé.

A munkanélküli szenvedése, aki dolgozni szeretne s a munkás szenvedése, aki éhbérért töri magát.

Az apa szenvedése, aki az üres villa mellett

egyszobás lakásba költözik nagyszámú családjával, akinek a fiai éheznek, amíg mások a szemétkébe dobják dús lakomájuk zsíros hulladékait.

Annak a szenvedése, aki egyedül haldoklik, miközben a család a szomszéd szobában forró feketét szürcsölve várja a végső pillanatot...

.

Minden szenvedés,
Minden igazságtalanság, keserűség, megaláztatás,
bánat, gyűlölet és kétségbeesés,
Minden-minden szenvedés forrása csak egy kielégítetlen éhség:

A szeretet éhsége.

Lassan, önzésből önzésbe hullva így építették meg az emberek ezt a természetet megcsúfoló világot, amely eltiporja az embert.

Igy, elhervasztott önszeretetük habzsolásával vesztegetik az idejüket,

Amíg köröttük, feléjük széttárt karokkal, szeretet-éhségben pusztulnak el az emberek.

Megcsúfolták a szeretetet,

S én a te szeretetedet csúfoltam meg, Uram...

Ma este, kérlek, segíts szeretni.

Segíts meg Uram, hogy az igaz szeretetet terjesszem az egész Világon.

Add, hogy általam s a te gyermekeid munkája nyomán minden társadalmi osztályba behatoljon, minden gazdasági és politikai rendbe, minden törvénybe, minden szabályba és minden munkaszerződésbe.

Add, hogy létjogot kapjon az irodákban, a gyárak-

ban, a lakónegyedekben, a bérházakban, a mozikban és a bálokon is.

Add, hogy az emberek szíve mélyéig hatoljon, hogy soha ne feledjem, hogy a jobb Világért folytatott harc a szeretet szolgálatába állított hadjárat.

Uram, segíts szeretni,
segíts, hogy a szeretet erejét hiába el ne
fecséreljem,
hogy önmagamat mind kevesbé szeressem,
mind nagyobb szeretettel véve körül em-
bertársaimat.

Hogy köröttem senki se szenvedjen szükségét a
szeretetben; hogy senki meg ne haljon azért,
mert én loptam el tőle az életet adó sze-
retetet.

*

Gyermekem, soha nem leszel te képes elégséges
szeretetet sugározni a Világba és az emberek
szívébe,

Mert a Világ és benne az ember végtelenül
szomjas a szeretetre,

És egyedül Isten szeretete az, amely valóban nem
ismer határt.

De ha kívánod, édes Gyermekem, néked adom
az Én Életemet;

Azt vedd s zárd magadba.

Neked adom a Szívemet; Gyermekeimnek adom.
Szeress te is az én Szívemmel,

És így, valamennyien együtt majd kielégíthetitek
a Világot és megmentitek azt!...

TELJES SZIVEDBŐL — MINDENT

A maga tiszta valóságában meghirdetett Evangélium lelkesít, megdöbbszent vagy megbotránkoztat. Mivel homlok egyenest ellenkezik a Világ és az okoskodó, a beszédes ember felfogásával, szenvedélyes hatást vált ki. Ha az Evangélium valóban megérint egy embert, és ha ez az ember egyenes jellemű, akkor egész életére rányomja eltörölhetetlen bélyegét. Krisztus kívánsága, követelése ugyanis nem éri be félmunkával...

*

« Boldogok vagytok, ha miattam szidalmaznak és üldöznek titeket és hazudozva minden rosszat fognak rátok. Örüljetek és ujjongjatok: nagy lesz jutalmatok a mennyben » (Mt., V, 11-12).

« Ne gondoljátok, hogy azért jöttem a földre, hogy békét hozzak. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem, hogy kardot » (Mt., X, 34).

« Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg: Engem előbb gyűlölt nálatok. Ha a világból volnátok, a világ, mint övéit, szeretne titeket. De mivel nem vagytok e világból valók - hiszen kiválasztottalak titeket a világból - gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek vissza a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak » (Jn., XV, 18-20).

*

Egy, az Evangéliumot igazán élő papot hallottam az Evangéliumról prédikálni.

A szegények s a kicsinyek lelkesedve hallgatták szavait,

S megbotránkoztak rajta a nagyok és a gazdagok.

Ekkor jutott az eszembe, hogy így nem kellene sokáig hirdetni az Evangéliumot azért, hogy a mai templomlátogatók közül sokan elmaradjanak és a templomkerülők közül számosan visszajöjjenek.

Arra gondoltam még, hogy rossz jel az, bizony, ha valakit ma « derék embernek » neveznek el...

Jobb volna, ha ujjal mutogatnának ránk és újítónak, vagy forradalmároknak neveznének.

Jobb volna, gondolom, ha kellemetlenségeket akarnának nekünk okozni, ha feljelentgetnének... ha a vesztünkre törnének...

Uram, ma este félek.

Félek, mert félelmetes az Evangéliumod.

Könnyű azt hallgatni, amikor szépen hirdetik,

Viszonylag könnyű elkerülni a botránkozás veszélyeit is,

De nehéz aszerint élni!...

Félek, Uram, a megtévelyedéstől.

Félek beérni egy közönséges, szürke, mindennapi élettel,

Félek attól, hogy a megszokottság monoton tetteit erényeknek nézzem egy napon,

Félek attól, hogy apró kis erőfeszítéseimet mindjárt nagy lelki előhaladásoknak tartom...

Attól félek, hogy sürgésem-forgásom azt a benyomást kelti majd bennem, hogy valóban adok,

Attól félek, hogy a komplikált szervezkedéseket máris kész eredményeknek veszem.

Félek személyes befolyásomtól, sikeremtől is, mely

azt kelthetné bennem, hogy már az életeket
is én formálom át.
Félek attól, amit adok, mert eltakarhatja mind-
azt, amit még nem adok.
Félek, Uram, hogy nálam még sokkal szegényeb-
bek is vannak,
kevésbé iskolázottak,
elmaradottabbak,
rosszabb lakásban élők;
akik többet fáznak,
kevesebbet keresnek,
többször éheznek.
Kiket nem dédelget senki,
s kiket nem szeretnek...
Félek, Uram, mert érzem: nem teszek értük még
mindig eleget,
Mert nem teszek meg értük Mindent.

Mindent oda kellene adnom,
Mindent oda kellene vetnem, hogy ne legyen többé
semmi szenvedés, semmi nyomor; egyetlen
bűn ne legyen e világon!
És ekkor Uram, mindig mindenemet adaadva,
Életemet kellene adaadnom...

De Uram, ez így mégsem lehetséges?!
Nem lehet ez igaz mindenkire!
Bizonyára túlzás! Mindenben be kell tartani a
mértéket...

*

Gyermekem, a parancsolat csak *egy*,
És *mindenkinek* szól:
« Szeress TELJES szívedből,
TELJES lelkedből,
MINDEN erődből. »

ÁLLOMÁSOK KRISZTUS ÉS AZ EMBEREK ÉLETÉBEN

Ne keresse senki ezekben az imákban a keresztény ember lelki életének szigorú, rideg alapszabályait. Csak útjelzők ezek az imák, vagy még inkább: útszakaszok, amelyek szemeink elé ötlöttek számos aktív keresztény életet élő hívő esetében és arra készítettek bennünket, hogy szavakba, gondolatcsokrokba fűzzük őket. Hogy megvilágosítsák lelki átalakulásuk folyamatát segítve őket az Istenhez való végső igazodásban.

Viszonylag könnyű megérteni az első imákat; de ne keressük az észbeli átlátást, a szellemi meggyőzést a végsők olvasása közben. Csak az életen át értjük meg igazán azokat. Azok, akik nem mentek még át ezeken az állomásokon, mosolyogni fognak a szavak egyszerű, szürke szegénysége felett, de azok, akik Isten segítségével már megtették az Út eme részét, azok a legegyszerűbb szavak mögött is megérik majd az élet lüktető zsongását. És egymásra találhatnak majd.

Még más, újabb imákat és elmélkedéseket is felsorakoztathattunk volna, de azok már csak kevesek javát szolgálták volna így. Legyen elég tudnunk azt, hogy amikor az ember elhatározza, hogy elfogadja Istent és embertársait, az Úr soha nem szűnik meg többé őt nevelni, tökéletesebbé tenni és arra ösztönözni, serkenteni, hogy a legvégső fokon adja önmagát...

SZABADITS MEG, URAM, ÖNMAGAMTÓL

Vannak, élnek olyan emberek, akik önmaguk áldozatává lesznek. A képzelet határait is meghaladja néha boldogtalanságuk, mert kizárólag önmaguk szeretetére ítéltettek. Meg kell előbb érteni szenvedésüket, hogy azután eredményesen dolgozhassunk a kiszabadításukon, mert a szenvedésük igazában már a pokol tüzének előre való megérzése. Így, ekkor egy baráttal való találkozás könnyen válhat az üdvözülés kezdő mozzanatává, ha ez a barát képes megértetni az így szenvedővel azt az alapvető igazságot, hogy önmaguk kínvallatói, hóhérai. Különösen nagy áldás az, ha egy gyakorló, tevékeny katolikusra bukkanunk környezetükben, aki képes őket kiragadni mérgező és megmérgezett magányukból és a Fény és az Öröm felé irányítani s vezetni.

Ekkor majd - talán! - az ajkukra jön a következő imádság valamilyen formában. És ha őszintén kéri Istentől az önmaguk hálójából való szabadulás kegyelmét, akkor megmenekülnek. Mert ez a legelső lépés!

De valamennyien elmondhatjuk ezt az imát azokon az esteiken, amikor otthonunkba menekülünk, hogy megszabaduljunk a külvilágtól - vagy talán Istentől...

*

« Amikor kilépett az utcára, odafutott hozzá valaki és térdre borulva kérdezte tőle: « Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? »... Jézus rátekintett, megszerette őt és így szólt hozzá: « Valami még hiányzik neked: Menj, add el, amid van, és az árát oszd szét a szegények közt, így kincsed leszen a mennyben. Aztán jöjj, vedd fel a keresztet és kövess engem ». E szavak hallatára elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt » (Mk., X, 17-22).

Uram, hallod-e a szómat?

Kegyetlenül szenvedek

Önmagamba zártan,

Magam foglyaként.

Csak a saját hangomat hallom,

Már csak önmagam sorsát látom,

És csak a szenvedés kísér utamon.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a testemtől, amely csupa vágy,
csupa éhség; amit csak meglát megszám-
latatlan szemeivel, amit csak széttárt karja-
ival megérinthesz avagy átölölhet, mindazt bir-
tokba szeretné venni, hogy mértéktelen ét-
vágyát kielégítse.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a szívemtől, amelyet duzzadásig
feszít a szeretet, — de amikor úgy vélem,
hogy már határtalanul izzik bennem a szere-
tet lángja, akkor veszem észre tehetetlen
dühvel, hogy másokon át is csak önmagam
szeretem.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg az eszmémtől, amely megmámo-
sodott önmagamtól, egyéni ötleteimtől, új
meglátásaimtól, és nem tud párbeszédbe kez-
deni senkivel, mert csak a saját hangjára
figyel fel.

Egyedül unatkozom;

fárasztom,

megvetem

és megutálom magam

Mióta rút, szennyes bőrömben fetrengék, mint
egy beteg ágyának égető lepedői között s me-
nekülni szeretnék.

Minden silánynak, csúfnak, fénytelennek látszik...
Mert önmagamon által igazán semmit sem látha-
tok meg.

Kész vagyok gyűlölni minden embert s az egész
világot...

Dacból... mert nem tudok szeretni senkit.

Szeretnék járni, szeretnék útrakelni egy más or-
szág felé...

Tudom, hogy létezik az ÖRÖM: láttam felragyogni
mások arcán ;

Tudom, hogy csillog a FÉNY: láttam felcsillanni
mások szemében.

De még nem szabadulhatok, Uram, mert szeretem,
s egyben gyűlölöm börtönömet,

Mert önmagam börtöne vagyok,

S szeretem önmagamat.

Szeretem, Uram, s egyben utálom...

Saját otthonom kapujára nem találok már, Uram.

Megvakultan húzom-vonom magam,

A kezeimmal emelt meredek falakba : határimba
ütközöm,

Megsebzem magam,

Fáj ez a seb,

Nagyon fáj, de igazában senki sem tudhatja ezt,
mert senki nem tért be hozzám.

Egyedül vagyok, egészen egyedül.

Uram, hallod-e a szómat?

Mutasd meg házad kapuját,

fogj kézen,

tárd ki a két szárnyat.

Mutass az Útra,
Az ÖRÖM és a Fényesség ösvényére...

... De ...

De, Uram, hallod-e a szómat?

Meghallottam kiáltásodat, Gyermekem,
És szánlak szívemből.

Már olyan régóta lesem lezárt zsaluidat, nyisd
ki, tárd ki azokat: a Fényem majd meg-
világosít.

Már olyan régóta állok tehetetlen, lelakatolt ajtaid
előtt.

Nyisd ki azokat, s ott találsz a küszöbön.

Várlak és a többiek is várnak,
De neked kell ajtót nyitnod;
Ki kell lépned házad küszöbén.

Miért akarsz önmagad foglya maradni?
Szabad vagy!

Nem Én zártam rád az ajtót,
Igy nem is nyithatom azt ki...

Te tartod egyre bereteszelve még mindig...

MIÉRT MONDTAD, URAM, HOGY SZERESSEK?

Aki kész magát másokért felajánlani, az üdvözülni. Felebarátját hajlékába befogadva Istent fogadja be és megsza-
badul ön maga terhétől. Mert önmagunk leghalálosabb
ellenségei mi vagyunk. Emberileg csak szenvedést okozunk
magunknak és természetfeletti síkon az Isten felé vezető
utat zárjuk le magunk előtt.

Vannak, akik felbuzdulva dolgoznak önmaguk csiszolá-
sán, finomításán. Szorgalmasan vizsgálják, ellenőrzik ma-
gukat, egész idejüket a « hibák elleni küzdelemnek » szentel-
tik, de soha nem győzik le igazán önmagukat és nem
jutnak tovább néhány csenevész egyéni « kis-erény »
üvegházi ápolásánál. Eltévelyednek. De akadnak még ne-
velők is, akik buzdítják őket ezen az úton, s nem
veszik észre, hogy miközben azt magyaráztatják, hogy mi-
fajta hibákat kell még kigyomlálniok s milyen erényeket
plántálniok, egészen önmaguk és csak önmaguk szemlé-
letére időzítik be, s ezzel örökös egyhelyben tipródásra
kárhoztatják őket.

Az ellentétes módszer ajánlatosabb. Ha önmaguk
vizsgálatába menekülnek, ezt az energiát arra kell
felhasználni, hogy meglássák végre nem azt, ami rossz,
hanem azt, ami jó, vagyis ami erejüket, gazdagságukat
jelenti. Jobban kell megismerni életkörülményeiket s azt
a miliőt, környezetet, amelyben forognak, mozognak; arra
kell őket elsegíteni, hogy itt legyenek majd magabizto-
sabbak, öntudatosabbak - s mások szolgálatára is gon-
doljanak.

Mert mindenki képes adni, s köteles is adni; közre-
működni azzal a talentummal — minden képességgel! —
amellyel rendelkezik. És ha tíz talentumunk van, mind
a tizet fel kell használni! Ezért: Csak adva lehet igazán
kapni is...

Aki pedig egyszer megkezdte ezt az adakozó munkát,
az mihamar meglátja — ha őszinte! — hogy számára nincs

már többé visszaút!... Ha pedig fél a felismeréstől, akkor bátorítani kell őt, megmutatván előtte, megértetvén véle azt, hogy csak úgy valósul meg igazán a maga teljes virágzásában az élete, csak úgy ismeri meg majd igazán Isten tiszta és boldog ÖRÖMÉT, ha önmagát mások szolgálatának szenteli.

*

« Hosszú idő múlva megjött a szolgák ura és számadást tartott velük. Jött, aki őt talentumot kapott, és felmutatta a másik öt talentumot. Uram, öt talentumot adtál, nézd, másik ötöt nyertem rajta. Jól van, te hűséges szolgá! - mondta neki ura, mivel kevésben hű voltál, sokat bízik rád: menj be urad örömébe ». (Mt., XXV, 19-21).

« Arról ismertük meg (Isten) szeretetét, hogy életét adta értünk. Tehát nekünk is oda kell adnunk életünket testvéreinkért. Aki birtokolja a világ javait, és látja, hogy testvére segítséget szenved, de mégis elzárja tőle szívét: Hogyan él abban Isten szeretete? Gyermekeim, ne szeressünk szóval és nyelvvel, hanem tettel és igazsággal! » (I. Jn., III, 16-19).

*

Miért mondtad, Uram, hogy szeressem minden embertestvéreimet?

Megpróbáltam — s íme megrettenve hozzád menekülök...

Olyan békés nyugalomban éltem eddig, Uram; szépen berendezkedtem, napomat jól beosztottam.

Lakásomat bebútoroztam és végre jól éreztem magam.

Egyedül éltem csendben, megbékéltem.

Esőtől, szélről, sártól megkíméltem,

Zártkapus tornyomban tisztán megmaradtam volna.

De megtaláltad Uram, erősségem falán, a parányi rést,

S arra kényszerítettél, hogy megnyissam a kaput.

Az emberek kiáltó szava felébresztett, mint a nyílt
arcba vágódó jéghideg eső sugára,
Mint hirtelen szélroham úgy ingatott meg a ba-
rátság,
Mint a szökve besurranó napsugár, úgy kapta meg
figyelmemet a te kegyelmed,
S elővigyázatlanul nyitva hagytam az ajtót.
Igy veszttem el Uram.
Mert kívül már lestek rám az emberek.
Nem tudtam, hogy ilyen közel vannak hozzám,
ebben az utcában, ebben a házban, irodában;
szomszéd, munkatárs vagy jóbarát...
S amint az ajtót megnyitottam, megláttam őket,
amint reám vártak, felajánlott kézzel, rámsze-
gezett tekintettel, feszült várakozással, szinte
könyörögve, mint a templomi lépcsők rongyos
koldusai...

Az első sorban állók betértek hozzám, Uram.
Akadt még számukra hely a szívemben.
Befogadtam őket, készen arra, hogy gondozzam,
dédelgessem, fésülgessem kedves báránykáim,
kicsiny, kedves nyájam...
S Te meg lettél volna elégedve, Uram, mivel ud-
variasan, tisztán, megtiszteltetéssel kaptál
szolgálatot...
Mindeddig minden mértékkel és okosan történt...
De az utánuk jövőket, Uram, a többieket nem
láttam, mert mindeddig szerényen meghúzód-
va, eltakartan várakoztak.
Ők sokkal többen voltak, nyomorultabbak is, és
minden figyelmeztetés nélkül rohantak meg.
Tömörebbé kellett nyomni sorainkat, mert helyet
kellett szorítani mindenkinek.

Majd jöttek, egymást követő hullámokban, egyik a másik nyomában, szorongva és lökdösve az elülhaladókat.

Minden irányból jöttek, az egész városból, az egész országból, az egész világról; megszámlálhatatlanul és kifogyhatatlanul.

Nem egyenként, elszórtan, hanem csoportosan, hatalmas láncfüzésekben egymáshoz kötve, forrasztva, keverve, mint az emberiség apró szertehulló morzsái.

Nem is jöttek már egyedül, hanem súlyos terhek alatt roskadozva; az igazságtalanság, a gyűlölet, a bosszúálló harag, a szenvedés és a bűn terhei alatt görnyedezve.

Az egész Világot vonszolták maguk mögött minden megrozsdásodott, elavult, megcsorbult roncsaival, vagy elhamarkodott, rosszul kiagyalt, balul alkalmazott újításaival.

Fájdalmat szülnek bennem, Uram; a terhemre vannak és alkalmatlankodnak, zavarnak mindenben.

Mértéktelen éhség gyötri őket, s engem marcanognak, szednek szét.

Mit sem vagyok képes tenni ellenük; minél többen jönnek hozzám, annál szélesebbre tárják a kaput, annál többen tülekednek a küszöbön...

Oh, Uram, a sarkáig tárva áll már az én kapum!
Nem bírom már tovább... Ez már igazán sok. S az életem nem élet többé!...

S az állásom,
A családom,

A nyugalmam,
A szabadságom?
És jómagam?...
Mindent, mindent elveszítettem már, Uram. Nem
vagyok többé a magam ura.
S nincs többé számomra hely a saját portámon...

*

Ne félj semmitől — szól az Isten — MINDENT
elnyertél már,
Mert miközben az emberek betértek hozzád,
Én, a te Atyád,
Én, a te Istened,
A soraik között besurrantam magam is.

SEGITS, HOGY IGENT MONDHASSAK

Az első lelki győzelem örömének jegyében az aktív keresztény nem hátrálhat többé. Lelkesedése ekképen felajzotta az összes akadályok legyőzéséhez segítette. Így halad előre a többiek által « húzva-tuszkolva », akik mind nagyobb és nagyobb követelésekkel állnak majd elő. Végre Isten is megjelenik, nem a többiek mögé rejtőzött, hanem teljes Fényében. Bebocsátását kéri, de Őt már nem lehet akárhová ültetni... Az egész embert magának kívánja és minden tevékenységét. Amint az aktív keresztény felismeri Őt — sokszor! — menekülni próbál. Szabadulni szeretne tőle, mert tudja, hogy Isten teljes megadást, totális szolgálatot követel... Megállás nélkül, szünet nélkül zörget az aktív keresztény ajtaján mindaddig, amíg csak meg nem hallja a végérvényes « igent », amely egész életét felmagasztalja majd.

Csak az érti meg igazán ezt az imát, aki már « megvívta a harcát az Istennel ».

Nevelőnek, jóbarátnak meg kell értenie, hogy fájdalommal teli életszakasz ez. Legyen diszkrét, hogy ne zavarja Istent, aki kezébe fogta gyermeke sorsának alakítását; és legyen mégis helytálló a hit megvilágosítására. Segítsen Isten felismerésében, tolmácsolja fáradhatatlanul a szeretet nagy kérdéseit, amelyeket az életben és az élet által lát meg, felismerve az általa kijelölt találkozó pontokat, közbenjárásokat; kötelessége segíteni az aktív életre törekvő keresztényt abban, hogy eljusson az « igen » bátor kimondásáig. És ha fájdalmat érez, ellentállásával idézi fel ezt a fájdalmat; erre is rá kell vezetni, erről is meg kell győzni őt. Mert csak veszíthet az, aki Isten ellen küzd és harcol. Mindig ő lesz az erősebb fél, mert nagyobb a SZERETETE.

★

« A szűz egy Dávid családjából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese és Máriának hívták. Az angyal bement hozzá és így köszöntötte: « Üdvözlégy kegyelemmel teljes!

Az Úr veled van. Aldottabb vagy te minden asszonynál ». E szavak hallatára zavarba jött és gondolkodni kezdett a köszöntés értelmén. Az angyal így folytatta: « Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz és Fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni. Nagy lesz ő: a Magaságbelinek a Fia... Istennél semmi sem lehetetlen. Mária erre így válaszolt: « Az Úr szolgáló leánya vagyok: történnék velem szavaid szerint » (Luk., I, 26-38).

*

Uram, úgy félek igent mondani...

Hová vezetsz engem?

Félek, hogy én húzom majd a rosszabbik végét...

Félek, hogy ismeretlen fehér lapot írok csak alá;

Félek igent mondani, amely esetleg számos más
igent követel még...

S mégsem érzem magam békén, megnyugodtan,
Mert Te üldözöl, Uram, és Te veszel körül en-
gem.

Keresem a zajt, mert félem meghallani a szavad;
de te besurransz a csönd fátyolán át is.

Elmenekülök az útról, hogy ne találkozhas-
sak veled, de Te vársz rám az ösvény végén,
amint oda érek.

Hová rejtőzzem el? Rámtalálsz mindenütt.

Szabadulni Tőled nem tudok...

Mégis félek igent mondani, Uram.

Félek a kezemet a kezedbe tenni, mert mindö-
rökre ottfogod,

Félek a szemedbe nézni, mert nagy kísértő vagy
Te,

Félek követelőző hangodtól, mert Féltékeny Isten
vagy Te, Uram.

Elrejttem magam, mert üldözött vagyok.

Fogoly vagyok már, de mégis ellentállok még,
bár tudom: eleve elveszett harc az én har-
com,

Mert Te vagy az erősebb, Uram. Kezedben van
az egész Világ, és tőlem is elragadod azt.

Amint a kezemet kinyújtom a személyek vagy a
dolgok birtokba vételére, elenyésznek a sze-
meim előtt.

Leverő érzés azt látni, Uram, hogy igazában nem
jár nekem semmi!

A leszakasztott virág elhervad az ujjaim között,
Ajkaim peremén megfagy a kacagás,

S a megkezdett keringő tántorgó dülöngéléssé
foszlik,

Hirtelen minden kongó

Üressé válik...

Sivatag homokjával vettél körül engem,

Éhes és

Szomjas vagyok;

Az egész Világ nem lenne képes kielégíteni en-
gem...

Pedig szerettelek, Uram, — mit vétettem néked?

Érted dolgoztam; néked adtam mindenemet.

Nagy és rettenetes Isten, mit kívánsz még tőlem?

*

Gyermekem! Még többet kívánok. A te javadra
s a Világ javára.

Azelőtt saját ügyeidet intézted; számomra ezek-
nek vajmi kevés értékük van.

Kerested jóváhagyásomat, támogatásomat, jószán-
dékú figyelmemet a terveid iránt.

De értsd meg, Gyermekelem, te felcserélted a szerepeket!...

Figyelmes szemmel kísértelek, láttam jószándékoskodat,

De most sokkal többet kívánok és várok tőled:
Ezután már nem a saját munkádon fáradozol,
hanem a te mennyei Atyád akaratát hajtod végre!

Mondj igent, Gyermekelem.

Szükségem van a te igenlő szavadra, amint
hajdan szükségem volt Mária szavára is, hogy
leszállhassak a Földre.

Mert nekem kell a munkahelyeden állnom,
Nekem kell majd a családotokban élnem,
Nekem kell majd a városnegyeded utcáit járnom
a te helyedben,

Az én tekintetem lát át mindenben és nem a tiéd,
Az én szavamnak lesz majd hatása és nem a
tiédnek,

Az én életem alakít, formál át és nem a tiéd.

MINDENT hagyj el értem, MINDENT adj át
nekem!

Szükségem van a te igenlő szavadra, hogy váljaljalak és újra a Földre szálljak.

Szükségem van a te igenlő szavadra, hogy folytassam a Világ megmentését!...

Uram, rettegéssel tölt el követelő szavad, de ki állhatna ellent?

Hogy eljöjjön a te országod — s nem az enyém,
Hogy magvalósuljon a te akaratod — s nem az
enyém,

Segíts IGENT mondani...

SEMMI VAGYOK, SEMMI

Nem ismeri önmagát az ember. Bármennyire is vizsgálja a lelkiismeretét, nem látja meg igazi nagy nyomorúságát. Alázatosnak sem mondható az ember. Bármennyire is igyekszik önmagáról rossz véleményt alkotni, igazában sohasem tudja megdönteni teljesen az eleve elképzelt jófelfogást. Kezdetben, amikor az aktív keresztény végre kiszabadul önmaga zárt világából és másoknak szenteli az életét, sikerrel indul akcióba. De nem tudja megállni azt, hogy arra ne gondoljon, hogy ebben a sikerben neki valóban oroszlán része van. Ám imígy hátráltatja Isten művét. Csak akkor kezdheti meg istenigazában teljes aktivitását, ha megértettük, átláttuk, hogy önmagunk erejéből semmit sem tehetünk.

Szerencsére azonban, amikor az ember teljesen a háttérbe szorítja önmagát testvérei érdekében, akkor fogadja be Istent, és Istent fogadva örökli a Fényt is. Lassan vagy hirtelen, de eláraszt mindent, az aktív keresztényt éppen úgy, mint munkálkodásának minden ágazatát, minden rostját. Fájdalmas felismerés ez. Ezután igazán fölöslegessé válik azt ismételgetni, hogy semmik sem vagyunk, hogy egyedül Isten irányítja aktivitásunkat, tőle származik minden eredményesség, a természetfeletti megvilágítás következtében ez az evidencia erejével *látszik*. Rá kell bírni az aktív keresztényt arra, hogy ne húnyja be a szemét, se el ne csüggedjen, mert különös kegyelmet kapott az Úrtól, amely nélkül soha még csak meg sem sejtette volna Isten mérhetetlen nagyságát, s az ember parányi voltát. Bárcsak soha, soha el ne felejtene ezt a leckét!...

★

« En vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem tehettek » (Jn., XV, 5).

« Bizony, bizony mondom nektek: Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbevinni, amiket én magam cselekszem, sőt nagyobbakat is fog tenni azoknál, mert én az Atyához megyek. Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban » (Jn., XIV, 12-13).

*

Uram, Te akartad így: földre terítetten fekszem.
Nincs bátorságom talpra állni, még rádnézni sem
merek.

Semmi vagyok, semmi, most tudom csak igazán...

Elrettentő a Fényességed, Uram; szeretnék kö-
réről menekülni.

Amióta lakomba fogadtalak, mindent elárasztott
Fényed,

Kíméletlen Világosságod ragyog mindennap,
S látom, szemlélem, amit eddig soha meg nem
láttam.

Látom bűneim erdejét, amelyet egyetlen fa takart
el eddig,

Látom a megszámlálhatatlan s a megfoghatatlan
gyökereket,

Látom, hogy minden fellázad bensőmben, s ellent-
áll, mint az anyag legkisebb parcellája is
feltartja a napot és az éjszaka árnyékát szüli.

Látom amint a gonosz bevehetetlennek hitt erős-
ségemet támadja,

S amit eddig megingathatatlannak hittem, inga-
dozik, már-már megdől!

Látom tehetetlenségemet is, bár eddig úgy tud-
tam, hogy érted briliáns tudok lenni.

Látom, hogy minden össze-vissza kuszált a ben-
sőmben és egyetlen gesztusom sem kristály-
tisztá már.

Látom Végtelen Szereteteddel szemben minden
gyarlóságom felmérhetetlen sötétségét.

Képtelennek érzem magam arra, hogy akár egyetlen egy lelket is megfogjak szavaim üres zajával, kezeim szélmalommozgásaival.

Látom a Lélek fúvását, ahol semmit sem végezttem, s a mag csírázó fészlését, ahol nem vetettem.

Semmi vagyok, semmi. S most már tudom: semmit sem teszek.

De Te fényt gyújtasz továbbra is, Uram, és mindent megvilágítasz:

Életemben, lelkemben a legkisebb zug sem maradhat árnyékban.

Könyörtelen vagy, Uram, és kemény!

Hiába forgok, fordulok: a Fényed mindenütt átölel.

Mezítelenül állok előtted, Uram, s megrettenve.

Fennhangon hirdettem azelőtt, hogy bűnös vagyok és méltatlan.

Igy hittem, Uram, de nem tudtam igazán.

Színed előtt keresve-kerestem néhány botlást,

Mégis csak pár gyatra gyónásig jutottam el kínosan.

Uram, most teljes valómmal borulok le előtted.

Én, a megtestesült bűn, kérek így bocsánatot.

Köszönöm, Uram Fényességedet, amely nélkül ezt soha nem tudtam volna meg.

De most már legyen elég, Uram. Esküszöm: megértettem!

Nem vagyok én semmi,

Mert Te vagy MINDEN...

HALALTUSA

Egyszer majd elérkezik a nap, amikor az aktív keresztény súlyosan beleütközik a Világon élő rosszba. Néhány óra alatt felismerheti annak szédítő mélységét vagy határt nem ismerő elterjedését. Titkát nem tudván megosztani másokkal, egyedül hordja annak terhét az éjszaka sötétjében, a csömör béklyóiban, szinte megsemmisülve a gonosz hatalma alatt, melyet ismerni vélt ugyan, de amelyből eddig csak a rojtos, csüngő szél-rongyokat látta. A Világ sötétségében a rosszal, a bűnnel való első közvetlen érintkezés elengedhetetlen az aktív keresztény megtisztulásához és a megváltásban részesülő hivatásának az elmélyítéséhez. Később éjszaka borul majd egész belső, lelki világára is; de ez az éjszaka már a feltámadás hajnalának az előhírnöke lesz!

*

« Ő a bűn hordozójává tette értünk azt, aki bűnt nem ismert, hogy általa Isten igazságának részesei legyünk » (II, Kor., V, 21).

« Egyszerre csak remegni és gyötrődni kezdett. Halálosan szomorú a lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virrasszatok ». Kicsit tovább ment és földre borulva imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el ez az óra. « Abba, Atyám, szól, neked minden lehetséges: Vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te » (Mk., XIV, 33-36).

« Most mélyen megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Hogy szabadíts meg attól az órától, Atyám? De hiszen éppen azért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg nevedet! » (Jn., XII, 27).

Ma este, Uram, megundorodtam,
megsemmisültem.

Visszataszító, Uram, a rossz,
csúf és piszkos.

A sárban tipródtam,
utaztam,
úsztam.

Pocsolya az egész világ.

Érzem: meg kell mosakodnom.

Meg kell mosnom a kezemet,
a szememet,
a testemet,
a szívemet,
a lelkemet,
Uram, mindenemet!

Nem merek járni,

Nem merek szerte nézni.

Miért is mutattad meg mindezt, Uram? Miért
érttetted meg velem? Soha többé nem tudom
elfelejteni...

Milyen idősnek érzem magam ma este! Sokkal
vénebbnek, mint hazúg arcom ráncai mu-
tatnák.

Néhány óra alatt tíz évet öregedtem...

Bocsáss meg, Uram, de nem tudtam.

Bocsáss meg, Uram, de az emberek sem tudják;
a boldogok nem tudják, a bűn nélkül élők
nem tudják, az ártatlanok nem tudják; so-
hasem fogják tudni, még csak nem is sejtik
meg soha,

Hogy milyen csúf ez, Uram...

Szemem előtt egy mosolygó kamasz fiú tiszta
képe; megnyugtat — és fellázít!

Írigylem ártatlanságát, és haragszom rá békés
nyugalmáért.

Mosolyát kutatom, és az bánt.

Megkívánom friss, vadonatúj tisztaságát — és az
megsebez.

Uram! Miképpen lehet ismerni, tudni — és tisztá-
nak megmaradni?

Miképpen lehet megismerni a titkot, és megőrizni
a belső békét?

Miképpen lehet elviselni a bűn végtelen szomo-
rúságát, és megőrizni a te mélységes örö-
mödet?

*

Gyermekem! El kell fogadni a rosszat is, sőt el
is kell viselni azt.

De állj meg utadon, csak kapd el menet közben,
mert ezért indítottalak el ezen az ösvényen.

Terhe alatt leroskadsz, mozdulni se tudsz, a sötét
s a magány csömörében elterülsz a földön...

Mindezt ismerem, Gyermekem,

Mindezt végig éltem én is, Fiam.

Haláltusám ez volt!

At kell rajta esni; ez a megváltásom rendje, sza-
bálya.

Meg kell előbb halni, hogy föltámadhassunk;
szenvedni kell, hogy meghalni tudjunk, s a
szenvedés előtt meg kell ismerkednünk a ha-
láltusával is...

Ne menekülj a rossz elől. Fogadd el.

Minél csúfabb, minél nehezebb, annál nagyobb
erővel vállald,

S szenvedj,

Halj meg!

Az ÖRÖM csak utána jön...

KISÉRTÉS

Ha az aktív keresztény életet élő hívő Isten és felebarátai táborát választotta már, a gonosz lélek elégedetlen. Megesik, hogy az élet bizonyos perceiben a kísértés zaklatolása, amelyet eddig elnyomott a Szeretet Éneke, felülkerekedik és sokkal erősebb lesz, sokkal csábítóbban hangzik fel mint valaha.

Isten megengedi ezt a próbát, sőt sokszor úgy tűnik, mintha süket maradna gyermeke segítséget kérő hívására is, hogy lemérje bizalmát és még nagyobb ragaszkodásra készítse. Mindaddig, amíg a hívő mindent nem Istentől vár, mellőzve a saját maga erejét, nem ismeri meg a békét.

Mert egészen kicsivé kell lenni ahhoz, hogy elférjünk Isten fenntartó tenyerén...

*

« Jézus bárkába szállt és tanítványai követték. Egyszerre csak heves vihar támadt a tavon, úgy hogy a hullámok elborították a bárkát. Ő azonban aludt. Tanítványai felkeltették és kérelték: "Uram, ments meg minket, mert elveszünk!" Azután fölkel, parancsolt a szélvésznek és a víznek, mire nagy csend lett » (Mt., VIII, 23-26).

« Bizony mondom nektek: Ha meg nem változtok és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába » (Mt., XVIII, 2-3).

*

Uram, nem bírom tovább,
Holtfáradt,
Összetört vagyok.

Reggel óta küzdök, hogy meneküljek a kísértés karjaiból, amely hol gyöngéd, hol meggyőző, hol érzékeny, hol érzéki; libeg és táncol előttem, mint egy csalogató lány a vásári bódék kapuiban.

Mitévő legyek?

Hová, merre menjek?

Rám les, utánam jön, megrohan.

Kiszököm a szobámból, s amint a másikba lépek, már ott ül és vár rám.

Újságot veszek a kezembe; ott van, ott búvik meg egy jelentéktelen kis cikk sorai mögött.

Sétára megyek, szembe jön velem és egy ismeretlen mosolyán át kacsint felém.

Hátat fordítok és a falnak nézek; az egyik plakátról tekint le rám.

Hazamegyek és a munkámba menekülök; a dossziék felett szunyókál, s felébresztem, amint kezembe veszem az első lapokat...

Kétségbeesve, a fejemet két kézre fogva lezárom a szemeim, hogy ne lássak többé semmit,

De újra csak belébotlok, mert életerős és vidám: otthon érzi már magát zárt ajtóim mögött.

Mert feltörte otthonom ajtaját,

A bőröm mögé siklott,

az ereimbe bújt,

az ujjam hegyéig hatolt.

Emlékezetem rései közé fészkelte magát,

A képzelő erőm fülébe dalol sziréni hangon,

Az idegeimen játszik, mint egy gitár felhangolt, feszített húrjain.

Ki vagyok, mi vagyok, hol vagyok? Nem tudom.

Nem tudom, hogy valóban kívánom-e ezt a felém integető bűnt,

Azt sem tudom már, hogy előle futok-e vagy éppen utána?

Szédület ragad meg, a mélység vonz maga felé,
mint a vakmerő hegymászót hívja, csalja, s
aki egyszerre azon veszi észre magát, hogy
sem felfelé, sem lefelé nem mozdulhat to-
vább...

Segítség, Uram, segítség!...

Itt vagyok, Gyermekem.

Nem hagytalak el.

Milyen kishitű vagy!...

Túl gőgös vagy:

Még mindig magad erejében bízol.

Ha sértetlenül akarsz kikerülni minden kísértés-
ből, botlás nélkül, nyugodt és zavartalan lé-
lekkel, minden gyengeség nélkül, akkor

Teljesen kezeimre kell magad hagynod.

Ismerd el, hogy sem elég nagy, sem elég erős
önmagadban nem lehetsz.

El kell fogadnod, hogy vezesselek,

Mint kisgyermeket:

Az én gyermekemet!

Nos, add a kezembe a kezéd, s né félj!

Ha sáros az út, a karjaimba veszek, és úgy
viszlek tovább.

De légy kicsi, egészen kicsi kis gyermek,

Mert az Atya csak kis gyermekeit hordja karja-
iban...

BÜN

Nemcsak a kísértés teszi próbára az aktív keresztényt, hanem a bűn is. A súlyos botlás, amely eddig úgy vélte, teljesen kizárt dolog az ő esetében, hiszen olyan őszintének és erősnek látszott az Úr iránti szeretete. Az esés után fennáll az önfeladás, a gyáva lemondás és megadás veszélye. Soha nem meredt szemei elé ilyen fertelmes rútságában a bűn!... Mert jobban ismeri már Isten végtelen szeretetét.

De minden lehet kegyelem. Ez az elesés is csak még jobban megérteti véle, hogy igazán nem számíthat önmaga erejére. Visszahelyezi hát igazi sorrendjébe: az utolsó helyre. De az önmaga iránti bizalmatlansággal párhuzamosan arra kell segíteni, hogy növelje Istenbe, az Atyába vetett bizalmát, hitét.

« De hogy a kinyilatkoztatások nagyszerűsége önhitté ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy szüntelenül zaklasson és el ne bízam magamat. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szűnjék meg, de azt felelte: "Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségedben lesz teljessé"... Mert amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős » (II, Kor., XII, 7-10).

« Mondom nektek: «Eppen így jobban örülnek a mennyben egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak, akinek nincs szüksége megtérésre » (Lk., XV, 7).

Elestem, Uram,
Újra.

Nem bírom tovább... sohasem leszek képes...
Szégyenlem magam... Rádnézni sem merek...
Pedig küzdöttem, Uram, mert tudtam, hogy Te
 mellettem állsz, felém hajolsz, figyelsz.
De a kísértés végigrohant rajtam, mint egy orkán,
Egy pillanatra félrenéztem,
Eltávolodtam,
Míg Te ott maradtál csendben, fájdalmasan,
Mint egy megvetett jegyes, aki kedvesét mások
 karjába kapaszkodva látja távozni.
Mikor a szélvihar elült, mikor megszűnt éppen
 olyan hirtelen, mint ahogy feltámadt,
Amikor kialudt a villám, miután kevélyen ketté-
 hasította a tompa félhomályt,
Egyetlen pillanat alatt önmagamra találtam, egye-
 dül, kiábrándultan, szégyentől terhesen és
 a kezemhez tapadó bűnnel.

Mint bolti vásárló az árucikket, úgy választot-
tam ki én is ezt a bűnt.

Kifizettem, s még ha akarnám, akkor sem tud-
nám visszaadni, mert közben eltűnt az árusító.

Szagtalan ez a bűn,

És ízetlen, már

Felfordítja a gyomromat.

Hasznavehetetlenné lett a kezemben, s el szeret-
ném dobni.

Akartam ezt a bűnt, igaz, de már nem kell...

Elképzelttem,

kerestem,

kerülgettem,

simogattam

 ezt a bűnt már régóta,

És végre elértem, Téged hidegen elhárítva utam-
ból, Uram.

Hason csúsztam feléje, a karjaimat, a kezemet,
az ujjaimat, a tekintetemet, a szívemet is
feléje tárva.

Megragadtam a bűnt és mohón felfaltam...

Végre a birtokomban van. Az enyém és én az
övé vagyok; úgy fog át, úgy ölel, mint a
pókháló az eltévedt legyecskét...

Az enyém,

A bőrömhöz tapad,

Belém vájt.

Ereimben patakzik,

Elönti a szívemet,

És szerteoszlott, betelepedett, mint a lehulló éj-
szaka beárad az erdő fái közé és színültig
tölti meg a tisztások kihúnyt fénytölcséreit...

Nem tudok tőle szabadulni.

Rohanok, de utánam fut mint egy rühes kutya,
melyet gazdája szeretne lerázni magáról, de
amely utóléri azt és viháncolva hozzá dörgö-
lőzik.

Úgy érzem: önmagát látja bennem.

Szégyenlek talpra állni, s a tekintetek elől me-
nekülni szeretnék,

Szégyenlek megállni egy jóbarát szemei előtt,

Szégyenlek előtted megjelenni, Uram,

Mert szeretté, és én elfelejtettelek.

Megfeledeztem rólad, mert csak önmagamra
gondoltam.

De nem lehet egy időben több személyre is gon-
dolni.

Választani kell. — És én választottam...

De a hangod,

A tekinteted,

A szereteted fáj.
Rám nehezednek súlyosan,
Súlyosabban mint a bűnöm.
Ne nézz így rám, Uram,
Mert mezítelen vagyok
És piszkos.
A földre estem,
Megtépázva;
Nincs többé erőm,
Semmit ígérni nem merek,
Csak vagyok, maradok görnyedezve előtted.

*

Gyerünk, Gyermekeim, fel a fejjel!
Nem-de a büszkeséged az, ami a legtöbbet szenved?
Ha igazán szeretnél, fájlalnád ami történt, de
bizakodnál!
Vagy azt véled, hogy Isten szeretetét is lehet
határok közé szorítani?
Azt hiszed, hogy akár csak egy percig is megszűntem szeretni téged?
Még most is mindent önmagadhoz mérsz, Gyermekeim.

Belém kell helyezned bizalmadat!...
Kérj tőlem bocsánatot,
S aztán állj talpra, gyorsan.
Értsd meg végül azt, hogy nem az igazán súlyos,
ha botlunk, elesünk,
Hanem ha így: földre esve maradunk!...

ÉJSZAKA VAN

Csak a szeme világát veszített vak bízik teljesen jóindulatú vezetője kezére hagyatkozva, hogy az úgy irányítsa lépteit, mint egy gyermek első próbálkozásait. Hogy az aktív keresztény még erősen emberi jellegű törekvéseit megtisztítsa az Úr, néha megvonhatja tőle még megvilágosító fényét is. Ezek után csak Istenre számíthat.

Eddig bízott a vallásos egyesületekben s most nem tud mit kezdeni velük. Remélt az összejövetelek hatásos eredményességében is, és bár alaposan előkészítette őket, mégis kudarcot vall velük. Mindenütt, ahol eddig sikert aratott, csak balsiker vagy csalódás várja most. És mintha csak tréfát űzne hirtelen teljessé vált tehetetlenségével, Isten tovább folytatja művét, de az eddigi szokásos kereten kívül, mellőzve « hasztalan szolgájának » közreműködését. És amikor megszegyenülve, elkeseredve, zokogva Krisztus felé fordul, Őt sem találja meg! Egyedül maradt az éjszakában.

Kínos próbatétel ez. Mégsem kell megkerülni, de az aktív keresztényt meg kell nyugtatni.

Miképpen a duzzasztó gát is ellenszegül a víz erejének, hogy emelve szintjét megtízszerezze annak ható erejét, azonképpen Isten sem akar megelégedni azzal, hogy aktív szolgálja csak a föld szintjén mozogjon; külsőleg a sikertelenég felé sodorja, hogy elérjen a megtisztulásig és a hitben önmagán is túltegyen...

*

« A hatodik órában sötétség támadt az egész földön. A kilencedik óráig tartott. Kilenc óra tájban Jézus hangozva felkiáltott: Eloi, Eloi, lámmá szábáktáni? vagyis: En Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? » (Mk., XV, 33-35).

Uram, éjszaka van.

Itt vagy-e, Uram, az éjszakámban?

Fényed kihúnyt, s az emberekre és a dolgokra
vetett sugárzása eltűnt.

Minden szürkébe öltözött, minden sötétnek látszik
előttem, mint a természetben, amikor a sűrű
köd elnyeli a napot, és elterül a földön.

Minden erőfeszítésbe kerül, minden nehéz, nyomott és lassú.

Reggel már az ébredés is elnyom, mert elrejtí az
egész napot.

Szeretnék eltűnni, elenyészni, s a halált kívánom,
a feledés nagy kútját.

Szeretnék messze távozni,

Futni,

Rohanni

Akárhová, csak menekülni tudjak!...

De mitől menekülni?...

Tőled, Uram, magamtól, másoktól; nem tudom,

Csak menni,

Menekülni szeretnék.

Tántorogva megyek, mint egy részeg;

A szokás hatalmától úzve, tudatlan.

Minden nap megismételve ugyanazokat a gesztusokat,
bár tudom, hogy hiába...

Járok, bár tudom, hogy lépteim nem vezetnek
sehová.

Beszélek és a szavaim elrettentően üresen konganak,
mert tudom, hogy csak a testi fülek fogják fel,
s nem érik el a messze, magasan húzó lelkeket.

Eszméim megzavarodnak, fáj még a gondolat is.

A szavaim kiszabadulnak medrükből, és nem szolgálnak semmire.

Habozok, dadogok, pirulok.

Nevetséges vagyok.

Szégyenlem magam; mások is felfigyelnek rám...

Uram, tán az eszemet vesztem így?

Vagy valóban ezt is akarod?

De mindez nem jelentene még semmit, ha nem volnék egészen egyedül.

De egyedül vagyok.

Messzire vezettél, Uram; bizalommal követtelek eddig, mert mellettem jártál szüntelen.

De íme, hirtelen, a sötét éjben, az elhagyott puszta-ban eltűnsz mellőlem!

Neveden nevezlek, de Te nem válaszolsz,

Keresve kereslek, de nem talállak sehol.

Mindenről lemondtam, egyedül maradtam.

Távolléted lett a szenvedésem...

Uram, éjszaka van.

Itt vagy-e, Uram, az éjszakámban?

Merre vagy, Uram?

Szeretsz-e még engem?

Még mindig nem untál rám?...

Felelj, Uram, kérlek,

Felelj!...

Éjszaka van.

MEGRAGADTAL, URAM

Az, aki az Uristen előtt rakta le a fegyvert, teljesen reábízva magát végre « igent » mondott, gyakran azonnal el is nyeri a jutalmát. Az Úr megízlelteti vele birtoklásának Örömet, Boldogságát. Az emberi szó gyöngéje eme isteni átkarolás boldogságának a kifejezésére. De megérti ezt az a fiatal ember, aki a nyílt utcán hirtelen megáll, leszáll kerékpárjáról, mert « megragadta » őt a Mester, s hirtelen képtelen tovább hajtani. Mint az a fiatal lány is, aki a gyárban egyszerre otthagyja munkasztálát, hogy pár percre a magányba vonuljon és elrejtse társai elől örömtől ragyogó arcát. Mint az a másik ifjú, aki egy összejövetel után ártatlanul bevallja, hogy könnyörögve arra kérte az Istent, hogy « hagyja egy kissé békén », mert még barátai körében szeretne maradni egy kis ideig,...

Ha nem kell kutatni, keresni ezeket a rendkívüli kegyelmeket, legalább annyi igaz őszinteséggel kell rendelkezni, hogy amikor fölkinálkoznak, élvezni tudjuk édes közvetlenségüket, felismerni tudjuk követelősen szilárd kizárólagosságukat és legfőképpen meg tudjuk azokat köszönni Istennek...

*

« Megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket, és hittünk benne. Szeretet az Isten... ».

« A szeretet ebben mutatkozik meg: Nem mi szeretjük Istent, hanem ő szeretett minket és elküldte fiát engesztelő áldozatul bűneinkért » (I, Ján., VI, 16 és 10).

« Am, amit egykor előnyömnek tekintettem, azt Krisztusért akadálnak tartom. Sőt Uramnak, Krisztus Jézusnak fölséges ismeretéhez mértén mindent akadálnak tartok. Erte mindent elvettem, sőt szemétnak tartottam, csakhogy Krisztust elnyerhessem és hozzá tartozzam... Nem

mintha már elértem volna, s tökéletes volnék, de futok utána, hogy magamhoz ragadjam, mert már Krisztus Jézus is magához ragadott » (Fil., III, 7-9, és 12).

*

Megragadtál, Uram, két kezeddél és én nem tudtam néked ellentállni.

Hosszú ideig futottam előled, de Te tovább üldöztél.

Kerülő utakat kerestem magamnak, de Te ismer Ted valamennyit,

És utolértél.

Ellent álltam,

De Te győztél.

Ime, Uram, igent mondtam, csaknem akaratom ellenére, kifáradva, kifulladásra.

Remegve álltam meg előtted, mint a legyőzött győztese előtt,

De Te a Szeretet szemével néztél rám.

Igy van, Uram, nem tudlak többé felejteni.

Egyetlen perc alatt megnyertél engem,

Egyetlen pillanat alatt megragadtál engem,

Elsöpörted minden kételyemet.

Minden félelmem eltűnt,

Mert felismertelek anélkül, hogy láttalak volna

Megéreztem a jelenléted anélkül, hogy a kezemmel érintettelek volna,

Megértettelek anélkül, hogy a hangodat is hallottam volna.

Szereteted tüzének bélyegével

— Így van, jó Uram! — nem tudlak többé feledni.

Tudom: most már mellettem maradsz és békén dolgozhatok tovább szerető tekinteted védelme alatt.

Nem kell tudnom ezután, hogy milyen erőfeszítésbe kerül az imádság;
Elég csak lelkem pillantását reád vetnem és már is találkozom a te tekintetteddel,
S megértjük egymást. Minden világos. És minden béke....

Köszönöm, óh, Uram, hogy bizonyos percekben felém jössz, ellenállhatatlan erődd eláraszt, miképpen a tengeri hullám elfedi a parti homokot,

Vagy hirtelen megragadsz, miképpen a szerelmes kapja ölébe hanyatló kedvesét.

Fogoly vagyok, tehetetlen. Meg kell adnom magam. Megszédülten visszatartom lélekzetemet; eltűnik előlem a világ, és Te felfüggeszted az idő folyamát.

Úgy szeretném, ha ezek a percek hosszú órákig tartanának...

S amint újra eltűnsz, elhagyva engem a mélységes öröm és boldogság tükrében,

Nincs egy önálló gondolatom, de TUDOM, hogy Te csak még jobban a birtokodban tartasz. Bennem újabb szálakat, újabb belső rostokat érintettél:

Az égési seb megnőtt és Szereteted hatalmában a fogságom még teljesebb lett...

Újra növeltél a magányomat, Uram, de ezúttal egészen más formában.

Nagy a te hatalmad, tudom, és minden mást elhomályosít a képed.

Apró semmiségnek látszik, mit eddig szerettem, emberi vágyaim elolvadnak, mint a puha

viasz a perzselő napon, Nagy Szereteted égő
tüzében...

Mit számít nekem a világ?

Mit ér ezután a jólét?

És maga az élet, mennyit ér?...

Nincs más vágyam, csak Te,

Nincs más akaratom, csak Te!

Tudom, mások majd azt mondják rólam: « Ez
örült! »

De, Uram, ők veszítették el az eszüket!

Téged nem ismernek,

Istenről mit sem tudnak, hogyan tudnák, hogy
neki ellenállni nem lehet?

Mert megragadtál engem, Uram, és én bízom
benned.

Velem vagy és én ujjongok örömömben.

Napsugár ragyog be mindent, és drágakőként
csillog az életem.

Minden egyszerű, minden fényben csillogó,

Minden tiszta,

Minden csupa dal!...

Köszönöm, Uram, köszönöm.

De miért választottál éppen engem?...

Boldogság, öröm... Örömtől könnyezek...

URAM, SZINED ELŐTT

A kezdő hívő imájának gazdagítására szavakra, képekre, eszmékre szorul, azokra támaszkodik; de gyakorlat közben rájön arra, hogy mindezek a segítő eszközök, módzatok maguk is könnyen akadályokká válhatnak, amelyek megnehezítik az Istenig való tényleges eljutást. Krisztus, aki « megragadja » az aktív keresztényt, mihamar megérteti véle, hogy fölösleges elmondani, elképzelni vagy elgondolni bármit is. Csak hagyja magát teljesen Istenre; előtte mutassa be önmagát egyszerűen, minden közvetítő nélkül. Ez a legbiztosabb módja a Vele való találkozásnak. De az efajta passzivitás sohasem jelentheti azt, hogy megfélemezünk embertársainkról. Sőt ellenkezőleg: az aktív keresztény, amikor Isten színe elé járul, szükségképpen magával viszi testvéri gonddal a « többieket » is! Isten előtt és az emberek közt is jelen lévén, így készíti elő igazán a nagy Találkozást...

*

« Te, amikor imádkozol, menj be szobádba, zárd be az ajtót és úgy imádkozzál a rejtekben lévő Atyához. Atyád, aki a rejtekben is lát, megfizet neked. Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok » (Mt., VI, 6-7).

« Én örömet hozok áldozatot, sőt magamat is teljesen föláldozom lelketekért » (II, Kor., XII, 15).

« Bár mint Krisztus apostolai érvényesíthettük volna tekintélyünket, mégis olyan gyöngédek voltunk hozzátok, mint az anya, aki gyermekét dajkálja. Úgy vonzódtunk hozzátok, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akartuk adni. Ennyire megszerettünk titeket! » (I, Tessz., II, 7-8).

*

Szined előtt megállni, Uram csendesén;
Testi szemeimet lezárni,

IMÁDSÁGOK A KERESZTÚTON

*Ma sincs még vége Krisztus halál-
tusájának. Amikor az emberek körül-
löttünk ma is szenvednek és meghal-
nak, rajtuk keresztül, szenvedéseik
által ma is Ő ajánlja fel magát az
Atyának a Világ megmentéséért. Mert
a Keresztút az Élet útja is. Egy ke-
reszténynek soha sem szabad erről
megfeledkeznie...*

JÉZUST HALALRA ITÉLIK

« En is, mikor nálatok jártam, testvérek, nem kiváló beszéddel vagy bölcseséggel léptem föl, hogy hirdessem nektek Isten tanúságtételét. Elhatároztam ugyanis, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettéről. Gyöngeségem tudatában elfogódva s nagy izgalommal mentem hozzátok. Tanításom és igehirdetésem bizony nem az emberi bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a lélek és az erő bizonyításából, hogy hitetek ne emberi bölcseségen, hanem Isten erején alapuljon » (I Kor., II, 1-5).

*

Uram, már késő, hogy a hallgatást válasszad: túl sokat mondtál; késő, hogy elhagyd magad, túl sokat harcoltál.

Nem tudtál higgadt, ésszerű maradni; túlzásba vitted az ügyed védelmét. Mindennek tehát el kellett jönnie...

Viperák fajzatának nevezted a köztisztületben álló urakat,

Azzal vádoltad őket, hogy fényes külső mögött a szívük csak sötét sírgödör,

A fekélyekkel borított leprást megcsókoltad,

A megvetett idegenekkel szóba elegyedtel,

Nyilvános bűnösök asztalához ültél és azt mondtad, az utcalányok is lehetnek elsők a te országodban.

Jól érezted magad a szegények, a rongyosok és a nyomorékok társaságában is.

Az írástudók szabályait nem mindig tartottad meg.

Magad akartad magyarázni a Törvényt és egyetlen parancsra szűkítetted azt: « Szeretet! »

Most bosszút állnak rajtad.

Ellened szövetkeztek. Feljelentettek a Törvényes Hatóságoknál és megindult az eljárás ellened...

*

Jól tudom, Uram, hogy engem is elítélnek majd,
ha úgy akarok élni, amint te éltél.

Félek.

Már most is ujjal mutatnak rám.

Egyesek mosolyognak rajtam, mások tréfát üznek velem. Néhányan botránkoznak fölöttem s a barátaim közül máris sokan készülnek, hogy eláruljanak.

Félek, hogy megrekedek a félúton,

Hogy végül mégis az emberi bölcseségre, okosságra hallgatok majd,

Amely azt súgja, hogy óvatosan kell haladni az úton; mindent talán nem is kell szószerint érteni; jobb egyezkedni a körülményekkel,

De mégis: Tudom, Uram, hogy neked van igazad! Segíts a küzdelmemben.

Segíts jól felelnem,

Segíts, hogy éljem hűséggel evangéliumodat

Mindvégig,

Az esztelenségig,

A Kereszt esztelenségéig...

II

JÉZUS VALLARA VESZI A KERESZTET

« Máskor így szólt a néphez: Aki utánam akar jönni tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszti életét énérétem, megmenti azt » (Luk., IX, 23-24).

*

Ime Uram, íme a Kereszted.

A te Kereszted... Mintha valóban csak a tiéd lenne!...

Nem volt kereszted. A miénket jöttél keresni e földre és életednek útján, szenvedésed hosszú útján, egyenként a vállaidra vetted a Világ minden bűnét.

Most járj.

Roskadozz,

Szenvedj,

De járj!

A keresztet hordozni kell.

*

Csöndesen, némán haladsz, Uram. Igaz tehát, hogy van ideje a szónak és van ideje a hallgatásnak is?

Igaz, Uram, hogy ideje van a harcnak és ideje
van a békességnek is, hogy csendben hordjuk
önmagunk s a Világ minden bűnét?
Jobb szeretnék harcolni, Uram, a te kereszteddel;
de nehéz azt hordani és minél tovább megyek
s látom a világ ezernyi vétjét, annál nehezebb
a vállamon a kereszt.
Értesd meg velem, Uram, hogy a leglelkesebb tett
is apró semmiség csak, ha nem a csöndes
megváltás jegyében történik,
És mert Te kívántad úgy, hogy keresztutam ilyen
hosszú legyen,
Segíts, kérlek, minden reggel, hogy hűséggel útra-
keljek...

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZT SÜLYA ALATT

« Amikor Jézus a galileai tenger mellett járt, látta, hogy Simon és testvére, András, akik halászok voltak, hálót vetnek a vízbe. Jézus fölszólította őket: « Jöjjetek utánam! En emberhalászként teszlek titeket ». Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá » (Mk., I, 16-17).

« Jézus így válaszolt: "Nem tudjátok, hogy mit kértek. Készek vagytok arra, hogy igyatok abból a kehelyből, amelyből én iszom? Vagy arra, hogy megkeresztelkedjétek azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?" "Készek vagyunk", felelték... » (Mk., X, 38-39).

« Közben a Getszemáni nevű majorba érkeztek. "Üljetek le itt, amíg én imádkozom", mondta tanítványainak. Csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. Egyszerre csak remegni és gyötrődni kezdett. "Halálosan szomorú az én lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virrasszatok"... Visszament, de alva találta őket. Erre rászólt Péterre: "Simon, alszol? Egy órahosszat sem tudál virrasztani velem?... » (Mk., XIV, 32-37).

*

Elesett.

Ingadozott, mint egy ittas és aztán csak elvágódott.

Porba hullott, íme, az Isten...

*

Bizalommal én is nyomodba indultam — s íme elestem.

Azt hittem pedig, hogy magamat mindörökre néked adtam, de az út egy szűk mesgyéjén szép virágot láttam.

Elhagytalak. S elhagytam a nehézzé vált nagy keresztet. Leléptem az útról s néhány fonyadt virággal kezemben, várok.

Mások is mennek az úton, Uram, gyötrődve, megtörve.

Újabb kereszték készülnek és újabb hátaik görnyedeznek.

De én nem leszek többé jelen a rossz elleni harcban, hogy társaim terhét segítsem tovább hordani.

Az út szélére álltam...

Adj erőt, Uram, hogy ne csak nyomodba lépjek, de ki is tartsak az utadon,

Hogy elkerüljem a gyarló botlások csapdáját, és soha el ne hagyjam hűtlenül építő-udvarod, hol a jövő Világ készül!...

JÉZUS TALALKOZIK
FAJDALMAS ANYJAVAL

« Simeon megáldotta őket és így szólt (a Gyermekek anyjához) Máriához: "Sokak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: Jel, amelynek ellenszegülnek — és a te lelkedet is tör járja át! — hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése" » (Luk., II, 33-35).

*

Szívem sajdul, Uram, szegény anyád láttán.
Mögötted megy,
Téged követ,
És járja az emberiség hosszú keresztútját.

Névtelenül halad a tömeg sorában, de a tekintete csak terajta pihen.

Nem idegen néki sem a sóhajtasod, sem vérző sebed, sem a mozdulatod, sem a katonáknak reád mért ütése...

Szenvedésed látja,

Szenvedésed érzi.

Meg nem közelíthet,

Meg sem érinthet,

Hozzád sem szólhat,

S a Világot mégis ő menti meg Véled...

*

Az emberek közt élve kísérem őket a Nagy Ke-
resztúton,
S a bűnök terhe alatt majd összeroppanok.
Képtelennek érzem magam e sürgős világmen-
tésre. Túl nehéz, túl romlott lett az és nap
mint nap csak újabb bajra, rosszra, igaztalan
szennyre lelek a váratlan útfordulók mentén.

Allítsd elém, Uram, jó anyádat, Máriát,
Akit sokan szintén feleslegesnek véltek, de kit
Isten a nagy átok megtörésére rendelt.
Adj erőt, úgy járjak az emberek közt, hogy meg-
lássam, megismerjem bajukat és bűneiket,
Hogy a szemem soha be ne húnyjam
És a szívem soha be ne zárjam; hogy a Világ
ezer baját elfogadjam, elvállaljam, szenvedjek
és engeszteljek,
Mint Szent Anyád,
Mária.

KYRENAI SIMON SEGÍTI JÉZUST
A KERESZT HORDOZÁSABAN

« Azután elvezették, hogy keresztre feszítsék. Kényszerítették egy arramenőt, kyrenai Simont, Sándor és Rufusz atyját, aki éppen a mezőről jött, hogy vigye a keresztet » (Mk., XV, 20-21).

« Viseljétek el egymás gyöngéit, így teljesítitek Krisztus törvényét... Vizsgálja meg mindenki saját tetteit s tartsa meg dicsekvését önmagának, ahelyett hogy mások elé tárná. Hiszen mindenkinek a maga terhére kell hordania » (Gal., VI, 2-5).

*

Ballagott az úton
És munkába fogták.
Ismeretlen utas, senki fia volt csak.

Segítségét, Uram, mégis elfogadtad.
Nem kívántad, hogy a tette szívből jöjjön, mint
fellobbanó, nagylelkű vagy hű barátoknak áldo-
zatos vállalása a kimerült és megcsúfolt test-
vér iránt.
Parancsszóra, kényszerből és megrettenve jött
csak ez az ember. S elfogadtad.
Tehetetlen szegény ember segít Téged, Minden-
hatót,
Mert élni akartál az ember földi segélyével is.

*

Rászorulok én is, Uram, mások erejére.
Hosszú és rögös az emberek útja, ha csak egyedül
járjuk azt.
Elhárítom a karokat, melyek felém tárulnak.
Egyedül akarok tenni mindent,
Egyedül harcolni
És egyedül győzni.
Bár mellettem halad talán egy jóbarát, egy hűsé-
ges hitves, egy szerető testvér, egy jószándékú
szomszéd vagy egy derék kartárs.
Te állítottad mellém őket és én mégis sokszor
feléjük se nézek.
Pedig a Világot csak közösen tudjuk megmen-
teni egy nap!...

Add kegyelmed, Uram, hogy felismerjem és elfo-
gadjam élet-útam minden Simon-társát, még
akkor is, ha csak « rekviráltan » jönnek...

EGY ASSZONY LETÖRLI JÉZUS
VEREJTÉKES ARCÁT

« Uldözést szenvedünk, de elhagyottak nem vagyunk, földre terítenek, de el nem pusztulunk, testiünkben Jézus kínszenvedését hordozzuk szüntelen, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon testiünkön » (II Kor., IV, 9-10).

« Ma még csak tükörben, homályosan látunk, de akkor majd színről-színre » (I Kor., XIII, 12).

*

Hosszan nézett, figyelt, Uram.

Szenvedte a szenvedésed.

És nem bírta tovább tétlenül. Áttörte az örök sorfalát és kendőjével letörölte verejtékes arcodat.

Vérrel festett arcvonásod a kendőjén hagytad?
Lehetséges.

A szívében? Ez már biztos!...

Sokáig kell figyelmesen, önfeledten néznem és szemlélnem Téged. És csodálnom, mint csodálja édes bátyját is az öccs.

Mert, ha hasonlítani akarok hozzád, meg kell figyelnem minden rezzenésed.

Ha engeded, olyan szeretnék lenni mint Te vagy,

Uram, hiszen ha a barát barátját igazán szereti, eggyé válik a lelkük is...
Am én sokszor gondtalanul megyek el a színed előtt s ha megállok s reád nézek, rámborul az unalom,
S társaimnak az Arcodról csak szomorú, hamis vagy torz képet adok.
Bocsáss meg, hogy a szemem fénye megtört és nem látják benne ragyogásod.
Bocsáss meg, hogy csak gyönyört les, keres testem és nem jelzi jelenléted.
Bocsáss meg, hogy szívem terhelt, s benne nincs hely szent szeretettednek.
Uram, mégis arra kérlek, térj be hozzám! Tárva nyitva már az ajtóm...

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZT SÚLYA ALATT

« Mivel a vőlegény késett, valamennyi eldőlmosodott és elaludt » (Máté, XXV, 5).

« Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között... Virrasszatok tehát szüntelenül és imádkozzatok; Így lesztek méltók arra, hogy megmeneküljete mindattól, ami következik és hogy megálljatek az emberfia előtt » (Luk., XXI, 34-36).

*

Uram, nem bírod tovább.

Ime: újra elestél.

De ezúttal már nem csak a kereszt súlya tört meg,
hanem a növekvő fáradtság és a kínos kimerültség.

Az egyre ismétlődő szenvedés eltompítja az akaratot.

*

Lelkiismeretem veszedelmes altatói, Uram, a bűneim.

Olyan könnyű megszokni a rosszat:

Nagylelkűség hiánya itt,

Kis hűtlenség amott,

Újabb vigyázatlanság távolabb...

Tisztánlátásom így csökken. Nem figyelek többé
az akadályokra, s azt sem veszem észre, hogy
más is jár a közös úton,

A füleim bedugulnak, nem hallom már többé tár-
saimnak panaszos szavát

S a puszta földön ébredek magamra, távol ösvé-
nyedtől, amelyet számomra vágtaal.

Könyörögve kérlek, Uram, őrizz meg engem fiatal
erőmben

S távolítsd el tőlem a szokás hatalmát, amely elal-
tat s végül megöl...

JÉZUS MEGFEDDI
JERUZSALEM LEANYAIT

« Mit nézed a szálkát felebarátod szemében, a magad szemében pedig nem veszed észre a gerendát? Hogy mondhatod felebarátodnak: Testvér, hadd vegyem ki szemedből a szálkát! — holott tulajdon szemedben nem látod meg a gerendát. Képmutató! Vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát és csak aztán törődjél azzal, hogy kivedd a szálkát felebarátod szeméből » (Luk., VI, 41-42).

*

Sírnak az asszonyok,
Zokognak.

Van miért sírniok, hiszen csak Rá kell nézni, hogy
lássuk, mit tettek véle...

Segíteni nem tudván, tehetetlen állnak;
És csak sírnak, sírnak száналomból...

Uram, láttad őket, láttad és hallottad:
« Sirassátok előbb *saját* bűneiteket... ».

*

Szenvedésed fölött, Uram s a világ romlásán én is
tudok súlyos könnyeket hullatni.

De bűneim siratni?... Ez bizony más kérdés!...

És mennyivel könnyebb

Búsan elborongni mások vétke fölött.

Jól tudom ezt! Hiszen bírói székem színe előtt minden áldott nap az egész világ elvonul már lassan.

Bűnös felelőst is találtam eleget: politikát, rozszant lakást, munkát, filmet, alkoholt vagy gazdasági krízist, semmittevő lézengőket, keresztényt is, — sőt még értelmetlen és érthetetlen papokat is...

És még annyi számtalan mást, én jó Uram...
S véges-végül: Mindenkit... Csak magamat nem!...

Uram, értesd meg ma velem is, hogy bűnös vagyok.

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A
KERESZT SÚLYA ALATT

« Jézus csak ennyit mondott: Bizony mondom neked, még ez éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem » (Máté, XXVI, 34).

« Péter elszomorodott, hogy harmadszor is kérdezte: szeretsz engem? És csak annyit mondott: Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged » (Ján., XXI, 17).

*

Újra elesett.

Nem mozdul többé, mindhiába ütik-verik a katonák.

Halott vagy már, Uram?

Nem. Csak erőd van fogytán.

Szívfájdító aggodalom perce ez.

Fel kell állni s elindulni újra, tüstént, úgy ahogy vagy, szegény Uram, s menni, menni... egyet lépve, kettőt lépve... és így tovább...

Harmadszor estél földre, de már közel a Golgota magasához!

*

Újra elestél.

Én is egyre visszaesek.

S oda föl, tán sose érek.

Néha magam is ezt mondom, Uram, — bocsáss
meg ma érte! — pedig te ott fent vársz reám,
hogy megpróbáld bizodalmam.

Ha csüggedek, úgy elveszek.

De ha küzdök, mentve leszek.

Mert harmadszor estél földre, — de már közel
a Golgota magasához!...

JÉZUST MEGFOSZTJAK
RUHAITÓL

« Eljött az óra, amikor megdicsőül az Emberfia, Bizony, bizony mondom nektek: Ha a búzaszem nem esik a földre és el nem hal, egyedül marad; de ha elhal, sok termést hoz » (Ján. XII, 23-24).

*

Nem maradt másod, csak a köntösöd, Uram;
Ragaszkodtál hozzá, hiszen Anyád szötte.
És már ezt is soknak találták...
Egyetlen dolog szükséges csak, Uram: a Te Keresztet.

Ezúttal minden korlát leomlott már kettőnk között.

Felkészülhettek végre a misztikus nászra,
Tragikus jegyesek, hogy a világot megmentsetek.

Ezenképpen, Uram, nekem is el kell hagynom
parádés ruháim, amelyek gátolnak életemben
és elrejtenek szemed előtt;
Az utolsó tulajdont is el kell dobnom, mert
elfojtja bennem is az ént és elkülönít a
többiektől.

Ezenképpen, Uram, lassacskán mindent halálnak
kell adnom, mindent, életemből, ami nem a
puszta hűség szent akaratodhoz.

Nem szívlelem, Uram, nem, hogy szüntelenül meg
kell halnom.

Sokat kívánsz tőlem, Uram, sokat!

Adok, — és Te újra csak követelsz!

Úgy szeretnék megőrizni néhány apróságot,

Néhány semmiséget, amely még a bőrömhöz ta-
pad, s amelytől megválni olyan bús, nehéz...

Am, ha mindent megkívántál, Uram, végy el tőlem
mindent!

Tépd le rólam, tépd le utolsó ruhámat is!

Mert tudom, hogy meg kell halnunk, hogy az
Életet elnyerhessük,

Amint a magnak is el kell pusztulnia, hogy arany
kalásznak adjon életet...

JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

« Krisztussal keresztre vagyok feszítve. Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem. Amennyiben most testben élek, Isten Fiának a hitében élek, aki szeretett engem és önmagát adta értem » (Gal. II, 20).

*

Tested teljes hosszával fekszel a keresztre, Uram.
Ime:

Jól van ez így.

Nem vitás és nem kétes: számodra készült az.
Teljes egészében elfoglalod s hogy még jobban
eggyé lehess vele, megengeded, hogy nagy
gonddal reászegezzenek.

Jól végzett munka ez, Uram, lelkiismeretes.

Kínos pontossággal úgy illesz a keresztre, mint
gondosan mért, csiszolt és faragott munka
egy mérnöki rajzra.

Igen: szükséged volt erre a szorgos pontosságra.

Most: Ne mozdulj többé!...

*

Ezenképpen kell nekem is testem, szívem s lelkem
összeszednem.

És teljes valómban a kereszten függnök már e
perctől fogva.
Szenvedésem fáját nem én választom meg.
Készen áll keresztem, méretemre szabva.
Minden nap minden percében te állítod eléem s el
kell fogadnom.
De, Uram, jól tudod, nem könnyű az mindig.
S oly rövid e perc is; nincs idő a kérdést
hosszan mérlegelni.
De másutt, Uram, ugyan hogyan találnék rád,
Amikor te itt vársz?..
És közös erővel csak itt menthetjük meg majd
testvéreinket!...

JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

« Szolgai alakot felvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan volt mint egy ember; megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig » (Fil., II, 7-8).

« Arról ismertük meg Isten szeretetét, hogy életét adta értünk. Tehát nekünk is oda kell adnunk életünket testvéreinkért » (I Ján., III, 16).

*

Még néhány óra,
Még néhány perc
Még néhány pillanat.
Harminchárom hosszú éve
Tart e vívódás.
Harminchárom évet percről-percre komolyan
leélve
Nem szabadulsz többé. Itt vagy életednek végén,
hosszú utadnak határkövénél.
Itt állsz a mesgye végén, a szakadék szélén.
De hátra van még az utolsó lépés,
Az önfeláldozás utolsó tette,
Az élet végő mozdulata, mely a halálba visz.

Ingadozol.
Hosszú, hosszú ez a három óra, a haldoklás
órája;

Hosszabb mint az élet három órácskája,
Vagy mint a létnek harminc hosszú éve.

Határozz már, Uram, hisz minden készen áll!

Készen! — legalább külsőleg...

Itt állsz mozdulatlan a magas kereszten,

De te meghaltál már minden külső tettnek; csak
a keresztbeakasztott két ág ölel még, mert
erre születél.

Az élet még kering e felszegezett testben,

De mégis halj meg, immár halj meg, halandó
test és

Lépj az öröklét küszöbén át!...

Az élet lángja lassan kialszik, fokonkint elhagyja
a még fájó tagokat;

Haláltól üldözve, sietve menekül a még dobogó
szívbe;

Szív, ó,

Végtelen szív,

Mint a világ, nehéz, hordozván annak nyomorát,
bűnét...

Uram! Még egy kis erőt!

Megváltója utolsó szavára vár ismeretlen, tudatta-
lan a nagy emberiség.

Testvéreid várnak reád! Itt vannak mind!

Atyád hajlik feléd és nyújtja a karját.

Válts meg!...

Nézzétek:

Kezébe vette élete utolsó kis lángját,

Kezébe vette súlyos, szentséges Szívét

És

Lassan,

Fájdalmasan,
Egyedül a Föld és az Ég között
A kegyetlen éjszakában,
Örülten,
A Szeretet szent és nagy örületében
Életét teszi,
Az egész világ bűnének minden súlyát helyezi
ajkára
És a végső kiáltásban
MINDENT felajánlott:
« ... Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet!... »

★

Krisztus meghalt értünk a magas kereszten.

★

Segíts, Uram, hogy én is meg tudjak halni érted,
Érted — és értük...

XIII

JÉZUS TESTÉT VISSZAADJAK ANYJÁNAK

« Akkor anyja így szólt hozzá: Fiam, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk. Miért kerestetek? — kérdezte. Nem tudjátok, hogy Atyám házában kell lennem?... » (Luk., II, 48-49).

*

Művedet befejezted,
Az eszközeid leteheted,
Leszállhatsz, hogy megpihenj, hisz megérdemelted.

Lassan ereszkedsz alá, mint a munkában megfáradt
ember, akit az álom csendben levesz a lábáról.
Édesanyád fogad karjaiba.

« Milyen állapotban vagy, ó, Fiam; nem voltál
okos, vigyázó: holtta nyűtt a fáradozás.

Talán még Atyád sem várt tőled ennyit... »

Most már békésen pihensz.

Elsimult, nyugodt arcodon a tiszta lelkiismeret
visszfényeképpen mintha az öröm sugara
ragyogna...

Sok szenvedést okoztál Anyádnak, de ő büszke
Rád:

« Aludj már édes Kisfiam, jó Anyád szeme örködik feletted ».

*

Napi munkám végeztével így alszom el én is,
És néha milyen állapotban, én Uram!
Sajnos, nem is mindig az Atya szolgálatában fá-
radtam el vagy lettem szennyessé...
Mária, jó Anyám, befogadsz-e mégis védő palástod
alá?
Testem a piszoktól szeplős és szennyes, de a szí-
vem bocsánatért sóhajt;
Emlékezz, Anyám! A bűnösök szószólója vagy!...

Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja,
imádkozz érettem, szegény bűnösért.
Esdd ki a kegyelmet, hogy Fiadnak érdemei által
álomra ne térjek soha addig, amíg el nem
nyertem Atyánk bocsánatát,
Hogy minden este, karjaidban békésen pihenve,
tanuljak meghalni...

JÉZUS TESTÉT
KŐSÍRBA FEKTETIK

« Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára » (Kolossz., I, 24).

« Amilyen bőven részesedünk Krisztus szenvedéseiben, olyan bőven árad ránk Krisztus által a vigasztalás is » (II Kor., I, 5).

*

Több szó ne essék köztünk.
Menjetek haza mindnyájan.
Eltemették. S helyén áll a nagy kő.
A család zokog s a barátok búsúlnak.
Ezúttal valóban mindennek vége.

*

De nincs vége, Uram!
Jól tudom, hogy haláltusád az idők végéig tart;
A nagy kereszttúton egymást váltják az emberek
S a föltámadás csak a Világ Útjának a legvégén
lesz teljes.
Ez az én reményem, Uram és legyőzhetetlen bizo-
dalmam.
Nincs olyan parányi szenvedésem, amelyet Te ne
éreztl volna és nem váltottál volna át a
végtelen megváltás során.

Ha hosszú az út és monoton,
S ha ez az út a kőszírhoz vezet,
Tudom, hogy a síron túl majd dicsőségedben vársz
reám.

Segíts, Uram, hogy hűséggel járjak Utamon, ott,
ahol helyemet kijelölted az emberiség életében.
Leginkább pedig arra segíts, hogy mindig felismer-
jelek és testvéreim hosszú zarándok útján
mindig segítselek,
Mert hazugság lenne csak sírni hideg képmásod
előtt, ha nem követnélek Téged, az Örökké
Élőt, az emberi élet ösvényein...

QUOIST, Michel 1921-ben, a franciaországi Le Havre-ban született. Apját korán elveszítvén, 13 éves korában dolgozni kezd. 18 éves korában belép a papnevelő intézetbe, folytatja középiskolai tanulmányait, majd a főiskolán bölcseletet és hittudományt tanul; 1947-ben szentelik pappá. További tanulmányok a párizsi Institut Catholique-on, szociológiából doktorál; díjnyertes értekezést ír „A város és az ember” címen. Mint káplán kezdi lelkipásztori működését Le Havre-ban, majd egyházmegyei ifjúsági lelkész, utána a délamerikai francia papi utánpótlás érdekében végez kiképző munkát; most újra lelkipásztor Le Havre-ban. Ezzel párhuzamosan folytatja írói tevékenységét, és munkatársa az „Economie et Humanisme” tudományos munkaközösségnek. A legolvasottabb francia egyházi írók egyike. Egyéb művei: Réussir (Igy élni jó); Aimer. Journal de Dany; Donner. Journal d'Anne-Marie; Le Christ est vivant; Jésus Christ m'a donné rendez-vous. A „Visages du Christ” c. naplósorozat szerkesztője. (Mind Les Ed. Ouvrières, Paris).

MICHEL QUOIST IGY ÉLNI JÓ

OMC, BÉCS, 1973

ELMÉLKEDÉSEK AZ ÉLET MŰVÉSZETÉRŐL –

MAI KERESZTÉNYEKNEK

Az emberek jól akarnak élni, sikerre vágnak – de legtöbbször csak anyagi sikerre. E műben a szerző az élet valódi és totális sikeréhez ad szempontokat, a hit szemszögéből, teljes tudományos felkészültséggel a lélektan és szociológia terén is, gyümölcsöztetve pedagógiai és lelkipásztori gyakorlatának gazdag tapasztalatait. Saját nyelvén szól a mai emberhez. Életszerű, csattanós, szuggesztív mondataival lenyűgözi, gondolkodásra, önvizsgálatra készíti és önmaga elkötelezésére akarja indítani az olvasót.

Mint lelki könyvnek újszerűsége, hogy az emberből és természetes adottságaiból – hívők és nem-hívők párbeszédében a „közös nevezőből” – indul ki, és nem különböztet természetes és természetfölötti élet között, hanem szerves egységben mutatja be a mai ember életének főbb problematikáját. Nem szorítkozik a vallás „gyakorlataira”, de megvilágítja, hogy miből kell lelkileg táplálkoznia a keresztény életnek, hogy tettekben teremhesse meg gyümölcsseit: az ember-testvéreket szolgáló, jobb világot építő szeretetben. E mű 21 nyelven jelent meg és másfélmillió példányszámot ért el.

Rendelési cím: VERLAG OMC, A-1042 WIEN, Postfach 17.

BESZEREZHETŐ AUSZTRIÁBAN:

HABBEL Josef Buch- und Kunstverlag, A-1010 Wien I., Stephansplatz 6. (Az udvarban balra).

HERDER u. Co., A-1010 Wien I., Wollzeile 33.

NOWAK Rudolf GmbH, Ungarische Buchhandlung, A-1010 Wien I., Köllnerhofgasse 4.

„Mielőtt e sorokat papírra vetettük volna, elimádkoztuk, átéltük azokat. Hívő, gyakorló keresztény emberek élete van összesűrítve bennük... Célunk az volt, hogy segítségükre legyünk: mentsék át életüket az imába, hogy az ÉLETÜK már maga is IMÁDSÁGGÁ váljék... Ez imákból állandóan felénk árad a felhívás, hogy életünket embertársaink, testvéreink szolgálatának szenteljük... Nem tetszés szerinti időtöltés ez, hanem keresztény életünk igazi értelme!...

Bárcsak meghallanák Isten hívó szavát és igenlőleg válaszolnának rá mindazok, akik e sorokat olvasni fogják. Egyetlen reménység ösztönzött bennünket írás közben: hogy elindítsuk a nagy dialógust, a párbeszédet az ember és Isten között...” Így bocsátotta útjára 15 éve a szerző újszerű imádságos könyvét. Azóta 24 nyelven kétfélmilliónál nagyobb példányszámban milliók olvasták, elmélkedtek, imádkozták — és ráismertek saját nyelvükre, saját gondolataikra s gondjaikra, és békét, erőt, indítást nyertek belőle. Az élő Isten, aki Jézus Krisztus által szólott hozzánk, ma is szól hozzánk és megért bennünket, ha a mai kornak, ha hétköznapijainknak nyelvén szólunk Hozzá és őszintén akarjuk, hogy imánk tette, életté — és életünk imádsággá váljék...